

НЕЙЪМИ ХОРТЪН ОПАСЕН КАПАН

Превод от английски: Албена Петрова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Той видя ямата едва когато падна в нея.

Само миг преди това усещаше под ботушите си твърдата планинска почва, после внезапно започна да пропада. Обзе го изумление, ужас, сякаш времето спря, а детските кошмари оживяха при това шеметно сриване в бездънната тъмнина.

Тялото му падна тежко върху меката пръст. Дъхът му секна. Усети вкус на кръв, явно беше прехапал устните си при удара. Вдигна поглед и видя над себе си на фона на лунното небе правоъгълния отвор на ямата.

След това се чу леко щракване. Двете половини на капака се вдигнаха и се затвориха плътно.

Мъжът беше в капан.

Когато Тимбър я побутна леко с големия си влажен нос, Джейми не спеше дълбоко. Беше се отпуснала блажено между съня и реалността. Баща ѝ седеше наблизко и двамата си говореха. Гласовете им се сливаха с пукането на дървата в камината. Ароматът на лулата му беше упоителен и Джейми тъкмо се смееше на шегата му, когато кучето я докосна.

Тя недоволно промърмори — усети, че сънят започва да се изплъзва. Не искаше да го пусне, защото знаеше, че заедно с него ще си отиде и баща ѝ.

Тимбър отново я побутна с нос. Джейми неохотно отвори очи и сърцето ѝ се сви от болка, когато се събуди напълно и осъзна, че всичко е било само сън. И че баща ѝ повече от година не е между живите.

Тя се изправи в голямото кресло. Миризмата на неговия тютюн беше съвсем истинска — от плътната ватирана риза, с която се беше наметнала, преди да задреме. Лекото пращане на угасващия огън също

не беше сън — боровите цепеници, които беше сложила в огнището, вече догаряха. Всичко останало обаче ѝ се беше присънило.

Изведнъж усети как мъката отново я прерязва и това я събуди напълно. Тимбър — кръстоска между вълк и хъски, който преди това лежеше на чергата пред краката ѝ, сега я гледаше напрегнато. Джейми се усмихна и го погали.

— Какво има, старче? Сигурно си чул нещо, така ли?

Кучето отново изскимтя и Джейми се изправи озадачена. Ако беше чул стъпки край бунгалото, или му се налагаше да излезе, тя щеше да разбере веднага. Но сега явно искаше да ѝ каже нещо друго и я гледаше така напрегнато, че тя неволно се разсмя.

— Добре, добре... Идвам. Какво ще ми покажеш?

Кучето се втурна през трапезарията, застана пред бюрото с щръкнали от напрежение уши, излая и се огледа назад, за да види дали стопанката му идва.

— Тимбър, тихо! Какво, за бога... — Изведнъж тя се закова на място. Най-после чу звука и погледът ѝ падна върху сложното светлинно устройство, монтирано върху бюрото. Една от лампичките светваше и угасваше със сигнално червено.

Алармената инсталация! Която Джейми внимателно проверяваше всяка сутрин. Беше невъзможно да се е повредила.

Не, не може да бъде, каза си тя, най-вероятно е станало късо съединение някъде по веригата. Ала заедно с това се прокрадваше плахо мисълта, че може най-после да се е случило.

— Господи! — извика тя и се втурна нагоре по стълбите. Само след миг вече оглеждаше внимателно таблото. Всички устройства работеха нормално, лампичките просветваха в зелено. Ако ставаше въпрос за повреда, беше много странно, че е само в алармената инсталация.

— По дяволите, какво става със сирената? — измърмори Джейми и в същия миг забеляза, че около камбанката се е оплела жица. Издърпа я и помещението веднага се огласи от острия писък на сирената. Тимбър залая яростно. Джейми му извика да престане, докато протягаше ръка към релето, за да изключи отново звука.

След това отиде при компютъра и набра бързо командите, като мислено благославяше кучето. Ако не беше то, Джейми щеше да спи чак до сутринта. Екранът светна. Не беше повреда. Нещо достатъчно

високо беше пресякло линията на лазерния лъч, който минаваше на около метър и осемдесет над повърхността. Нещо достатъчно тежко, за да освободи капака на ямата. За да се отвори капанът, лъчът и капакът трябваше да се активират едновременно. Джейми сама измисли тази система, след като прекара първите си три седмици в непрестанно презареждане на капани, задвижени от всяка минала мечка и от всеки прелетял по-ниско бухал.

Това беше преди десет месеца. Оттогава в капана не се беше хващало нищо.

Сърцето ѝ биеше лудо. Тя наметна жилетката и бързо нахлузи високите си ботуши върху джинсите. Изключи компютъра и посегна към радиомикрофона, но в същия миг се сети, че няма на кого да се обади. Къртис беше в Сиатъл, а Тери... Той изобщо не беше наясно какво правеха тук, макар че се водеше за неин асистент. Трябваше да тръгне сама.

Е, не съвсем сама. Огромното куче стоеше до вратата и трепереше от възбуда. Джейми се засмя.

— Добре, идваш с мен!

Задъхана от вълнение, Джейми грабна пушката от стойката и я метна на рамо, като с другата ръка мушна в джоба си шепа стрелички с прикрепени към тях капсули с приспивателно. Ако наистина беше успяла да хване такава мечка, каквато мислеше, щеше да бъде напълно достатъчно да я обездвижи с една стреличка. След като животното заспеше, щеше да го обвие с найлоновата мрежа, а после да го издърпа с джипа си от ямата. Ако обаче не беше мечка...

Всъщност в тази част на планината няма кой знае колко животни, достатъчно големи, за да задействат капана, каза си тя нервно, докато вървеше към джипа. От всички тях мечката беше най-опасното. Освен ако в капана ѝ не се беше хванало именно онова, за което го беше конструирала.

След като провери дали цялото ѝ оборудване е отзад в багажника, Джейми седна зад волана Тимбър изящно скочи с всичките си петдесетина килограма и се озова на седалката до нея. Потърка муцуна в Джейми, след това, напрегнат като струна, отправи поглед напред в нощта.

В капан!

Слейтър Макол пое дълбоко въздух и се раздвижи. Поне нямаше нищо счупено. Меката пръст на дъното беше поела част от удара при падането и макар че едното му рамо беше леко натъртено, а лявото коляно щеше да го наболява няколко дни, като цяло беше невредим и в бойна готовност.

Само дето нямаше с какво да се бие.

Тъмнината беше непроницаема. Долавяше миризмата на прах и пръст. Мъжът леко потрепери и се опита да пропъди усещането, че е паднал в прясно изкопан гроб.

Започна внимателно да се изправя. Нищо не се случи и той стъпи на крака, като леко залиташе, замаян от пълния мрак. Протегна ръце. Лявата докосна стена и той инстинктивно приближи към нея. В същия миг настъпи нещо обло. Бързо се наведе и го взе — фенерчето, което държеше, преди земята да се отвори под краката му. Разклати го и от него бликна сноп светлина, който го накара да примижи.

Мъжът предпазливо плъзна лъча на фенерчето около себе си и усети, че изтръпва. Който беше конструирал този капан, явно беше твърдо решил да задържи хванатото същество. Стените бяха от метал, мокри от влагата. Шевове бяха така плътно затегнати, че беше немислимо да се вкопчиш в някой ръб. Когато вдигна фенерчето, Слейт с потреперване установи, че стените са скосени — към върха на ямата се стесняваха. Всичко беше измислено така, че дори ако жертвата успееше да изпълзи нагоре по гладките стени, никога нямаше да преодолее последния метър до тавана. И макар че в случая жертвата беше самият той, неволно се възхити на майсторството, с което беше конструиран капанът.

— Хей, приятелче — измърмори Слейт, — не те зная кой си, но когато изляза отгук, веднага мога да ти предложа да работиш при мен. Ако успея да изляза...

Започна да обмисля шансовете си да се измъкне от клопката. Определено не бяха добри.

Колкото и да осветяваше тавана, така и не видя цепнатината, където двата капака се срещаха. Стоманените плоскости прилягаха така плътно, че изглеждаха като една. Това устройство не е направено от любител, каза си той. Но какво ли, за бога, е искал да улови в него? В тази планина нямаше толкова големи животни. Освен мечките. Но

ако това е капан за мечки, в него сигурно е трябвало да се хване пряддото на всички мечки.

Джейми умело зави с джипа и паркира така, че лъчите от фаровете да падат право върху капана. После включи и малкия прожектор, монтиран върху металната защитна решетка на джипа. След като скочи на земята, тя провери лебедката, закрепена за амортизьора, и тръгна към капана.

Тимбър скимтеше от възбуда. Когато спряха, той скочи и започна бясно да души земята наоколо. Следата го отведе до ръба на ямата. Той задраска по металната повърхност с предните си лапи, като яростно ръмжеше и лаеше.

— Тимбър! — извика Джейми и посочи колата. — Назад! Сядай долу. Стой мирно.

Кучето жално изскимтя, но се отправи към джипа и седна до него. Осемте години обучение надделяха над ловния му инстинкт.

Джейми усети, че сърцето ѝ бие до пръсване. Пое дълбоко въздух и тръгна към капана, като си повтаряше, че няма от какво да се страхува. Каквото и да беше паднало, щеше да си остане вътре, докато тя самата не го пуснеше.

Тя клекна и махна покритието от процепа, който Къртис наричаше шпионка. Отново види дълбоко хладния нощен въздух и насочи мощния лъч на фенерчето надолу в ямата.

Щракването го стресна. Слейт вдигна поглед и в същия миг нахлулият отгоре мощен сноп светлина го заслепи. Той с препъване отстъпи настрани, закрил с ръка очите си, но още преди да разбере какво става, дупката отново се затвори. След това пак настъпи тишина.

Чуваше само собственото си накъсано тревожно дишане. Угаси фенерчето си и остана неподвижен в тъмнината целият в слух. Какво, по дяволите, ставаше там горе?

Той преглътна с усилие, втренчил поглед в тавана. Беше чул как някакво животно драци по металната плоскост. За миг изпита ужас при мисълта, че двата капака отново ще се отворят и върху него ще се стовари петстотинкилограмова гризли. След това животното си отиде. Не се чуваше нищо. Онзи, който го беше погледнал, явно не бързаше да го освободи. Ако въобще възнамеряваше да го освобождава.

Мисълта, че може да са го изоставили, го преряза като нож. Сред всички възможности, които беше прехвърлял наум, беше пропуснал най-страшната — че може да го оставят да умре. Въздухът беше доста свеж, вероятно капците не прилягаха чак толкова плътно или пък конструкторът беше предвидил и това. Кондензиращата се върху металните стени влага щеше да му осигури вода за седмици наред. Значи щеше да умре от глад — смърт достатъчно бавна, за да може да обмисли докрай ужаса на положението си.

Не, все още не беше мъртъв. Той избърса потта от лицето си и отново освети стените и пода на капана. Обмисляше всяка възможност за спасение. Не, за бога, нямаше да се даде без борба.

Изведнъж силно се стресна от грохота, идващ над главата му. Замръзна на място и инстинктивно загаси фенерчето. Отгоре се посипаха борови иглички и прах. Някой мина по затворения капак. Без съмнение беше човек. Капците потрепнаха, след това единият бавно започна да се отваря. Пред очите му се разкри покритото със звезди небе.

Слейт беше толкова напрегнат, че не усети колко дълго беше съдържал дъха си. На ръба на ямата застана някаква фигура. Светлината падаше откъм гърба ѝ, така че той не можеше да различи чертите ѝ. Човекът стоеше, без да продума, и гледаше надолу към пляката, сякаш се чудеше какво да прави.

Слейт присви очи и впери поглед в силуета. Макар че зависеше изцяло от благоволенieto на непознатия, той не почувства никакво облекчение.

— Хей, ти! — изкрещя той. Тъмният силует не помръдна и Слейт избухна: — Какво чакаш, по дяволите? Измъкни ме оттук!

— Ах, ти, несръчен идиот такъв! — извика яростно Джейми и започна да издърпва въжето на лебедката. — От всички глупаци под слънцето... Проклети строителни работници, пияници нещастни! Превърнахте града в бунище, карате по пътищата като луди и плашите всичко живо около себе си, а сега плъзнахте и по планината... — Тя дръпна силно въжето, но успя само да ожули пръстите си. От болката очите ѝ се насълзиха. Това я разгневи още повече.

— Не съм пиян! — От вика на хванатия долу мъж металните капаци потрепериха. — Вървах из гората и изведнъж паднах в... В това чудо! Изкарай ме веднага оттук!

За миг Джейми изпита желание да го остави сам да се оправя. В началото, когато видя, че в капана не е паднала мечка, а работник от строежа на язовира, почувства облекчение, но сега се запита дали всъщност нямаше да се оправи по-лесно с тристакилограмова гризли.

Защото хванатият в нейния капан мъж изглеждаше по-опасен.

Преди всичко беше много едър. Прекалено едър, като се имаше предвид настроението му в момента. Отдалеч се виждаше, че е бесен. Беше чувала цветистите изрази, с които я обсипа, твърде често, за да се впечатли, но я стресна яростта, с която се лееха.

— Госпожо, ако не ме измъкнете оттук през следващите десет секунди, за вас самата ще е по-добре да ме оставите...

Гласът звучеше така застрашително, че всъщност нямаше нужда мъжът да изрича каквито и да било заплахи.

За миг Джейми си каза, че може би най-добре ще бъде наистина да го остави да се оправя сам, но след това чувството за самосъхранение беше заглушено от прилив на съчувствие. Тя прошепна нещо на Тимбър и закрепил мрежата към куката, с която завършваше въжето на лебедката.

— Сега ще хвърля найлоновата мрежа — извика тя надолу, — качете се по нея. И не се приближавайте...

Последва враждебно мълчание. Джейми запрети събраната закуп мрежа надолу към ямата, казвайки си, че вероятно после ще съжалява.

Мрежата изглеждаше съвсем тънка, като копринена. Но щом я докосна, Слейт разбра, че би могла да издържи и десет души с неговото тегло. Започна да се катери нагоре бързо като моряк по въжетата на мачтите.

Когато се изкачи, видя, че жената се е отдръпнала назад под сянката на боровете.

— Каква е тази яма, по дяволите? — извика той и гневно тръгна към нея. — Можех да си счупя врата! Това ли беше целта? Може би имате колекция глави, трофеи от нещастниците, паднали в...

Изведнъж откъм жената се разнесе ниско застрашително ръмжене. Слейт застина и се вгледа по-внимателно в сенките. Кучето, което сигурно тежеше поне четирийсет килограма, застана между него и жената. Венците му бяха оголени и зъбите му проблясваха — толкова големи, че биха строшили човешка ръка като клечка за зъби. Гледаше мъжа втренчено, напрегнато и интелигентно, сякаш искаше първо

спокойно да го предупреди. Вълча кръв, каза си Слейт с неволно възхищение.

— Спокойно, Тимбър — каза тя и огромното животно махна с опашка, за да покаже, че е чуло заповедта. Ала продължи да гледа втренчено мъжа.

Слейт бавно отстъпи назад и неволно затаи дъх, макар че кучето не помръдваше. Беше изненадан от вида на жената пред себе си, макар сам да не знаеше какво всъщност очакваше да види.

В действителност беше доста по-млада, отколкото той очакваше. Може би двайсет и пет годишна. Освен това беше много привлекателна, макар и по момчешки. Не беше неговият тип, но едва ли би очаквал от нея да залага капани из планините на Британска Колумбия. Беше висока, стройна и дори широката жилетка ѝ стоеше елегантно. Тесните джинси бяха нахлузени във високи до коленете ботуши, очевидно за удобство, за да се предпазва от храстите, а не заради модата.

Излъчваше самоувереност, спокойствие. Начинът, по който държеше пушката, подсказваше, че е напълно в състояние да се грижи за себе си. Не че дулото сочеше към него. Но Слейт имаше чувството, че ако направи дори едно погрешно движение, оръжието ще се обърне към гърдите му. Погледът ѝ беше хладен и ясно подсказваше, че тя действително знае как да използва пушката.

— Е, сладур, ти си на ход.

Тя премигна. Слейт като че долови за миг колебание в очите ѝ, което веднага изчезна. Жената облиза леко устни и Слейт разбра, че тя няма никаква представа какво да прави с него.

— Е, сега какво? — процеди той, като се опита гласът му да прозвучи с властно нетърпение, което през всичките тези години, прекарани по най-големите строежи на язовири в целия свят, винаги му беше помагало да постигне онова, което искаше.

— Ами аз... — Очите ѝ се разшириха и тя отстъпи.

— Казах вече, ти си на ход — отвърна той на погледа. — Ти държиш пушката, сладур... та затова правя извода, че ти диктуваш положението.

— Точно така — отвърна тя и леко вдигна пушката.

— Тогава? — Той сложи ръце на хълбоците и се вторачи в нея, като се престори, че не чува предупредителното ръмжене на кучето. —

Веднага ли ще се хващаме за работа, или първо ще ме закараш у дома си?

— Веднага ли... какво? — Гласът ѝ леко заглъхна и тя отстъпи още една крачка назад.

— Хайде, сладур — изсмя се той, — щом си стигнала дотук... Само не ми казвай, че накрая те достраша.

Тя тръсна глава.

— Не разбирам за какво говорите...

— Виж, сладур — ухили се той, — ето как виждам аз положението. Щом една жена е положила толкова усилия, за да си хване мъж, явно наистина е в голяма нужда. Затова можем да се съблечем направо тук и веднага да осъществим среща от най-близкия вид... — Гласът му се сниши и Слейт небрежно пристъпи напред. — Или пък можем да почакаме, докато се доберем до някое по-топло местенце. И по-меко. Нежно създание като теб може да се насини, ако се хвърлим направо на земята. — Той пристъпи пак, като си каза да не се плаши от усилващото се ръмжене иззад сянката. — Освен ако не искаш ти да си отгоре, естествено. Охо, ако е така... аз нямам нищо против. Обичам агресивни жени...

Думите му постигнаха точно ефекта, на който се надяваше. Очите ѝ се разшириха от изумление, а по лицето и врата ѝ плъзна червенина, която се виждаше дори в полумрака.

— Аз... това... не е... По дяволите! — Изведнъж очите ѝ блеснаха, вече не от смущение, а от гняв.

— Добре, добре! Аз ще съм отгоре — отвърна той през смях и вдигна ръце, сякаш се предаваше. Небрежно пристъпи още по-близо. — Не съм претенциозен.

Това я слиса съвсем, което именно беше и целта на Слейт. Той се хвърли върху нея.

ВТОРА ГЛАВА

Слейт скочи толкова бързо, че Джейми успя само да ахне от изненада и се озова притисната с гръб към джипа, а пушката — избита от ръката ѝ.

— Тимбър, долу! — Викът му проехтя едновременно с яростния лай на огромното куче, което замръзна на място в объркването си. — Хайде, сладур, кажи му да седне.

— К-как успя? — попита тя с треперещ глас.

Слейт я притисна още по-силно. Тялото ѝ беше гъвкаво като на котка и макар че сега беше напрегнато, той усети меките нежни заоблености. Дясната му ръка беше притисната под жилетката ѝ и той усети допира на гърдите ѝ дори през дебелия риза. С усилие се застави да си припомни, че ако не внимава, все още съществува реална опасност да загуби крак. Или да му се случи нещо още по-лошо.

— Казах да му наредиш да седне.

Тя се поколеба само за миг, през който мъжът още веднъж вдъхна аромата на свежа трева от косата ѝ.

— Назад, Тимбър — каза тя колебливо. — Всичко е наред. Назад.

Кучето изскимтя, ала все пак направи каквото му беше заповядано. Слейт се отпусна.

— Браво, добро момиче — пое той въздух. — Сега ще те пусна, обаче не искам никакви глупости, ясно ли е?

Той внимателно разхлаби хватката си и отстъпи назад. Тя се изтръгна от ръцете му и го погледна предизвикателно, макар че все още беше опряна с гръб на джипа. За миг на Слейт му се стори, че ще се хвърли върху него.

Ала момичето явно овладя импулса си и се облегна на джипа, като разтри китките си. Той изръмжа одобрително.

— Много мъдро от твоя страна да се откажеш. Харесвам агресивните жени, но обичам и да са умни. Бива си те.

— Благодаря — хладно отвърна тя, отстъпи встрани и като видя, че той не прави опит да я задържи, въздъхна с облекчение. — Сега

какво?

— Най-напред ще видим какво си скрила тук — отвърна той и изпразни пълнителя на пушката. Когато видя стреличката с приспивателното, отново изръмжа, този път от учудване. Повъртя я между пръстите си, после я пусна в джоба си и ѝ подаде пушката.

Тя го погледна изненадано и после внимателно пое оръжието от ръцете му. Останаха така, загледани един в друг, след което тя рязко се обърна и остави пушката в джипа. Угаси прожектора и наоколо изведнъж стана тъмно.

— Как така беше сигурен, че Тимбър ще се подчини, когато му изкрещя?

— Изобщо не бях сигурен — усмихна се Слейт. — Това се казва премерен риск. Явно е отлично обучен. Затова реших, че властната заповед ще го обърка и спре поне за малко, колкото ще ми е нужно да убедя теб да го спреш.

— Ако не си пиан, явно си луд. — Веждите ѝ леко трепнаха. В думите ѝ прозвуча нотка на възхищение. — Можех да му наредя да те нападне.

— Обаче не го направи.

— Да — съгласи се тя. — И това ли беше премерен риск?

— Точно така.

Тя го изгледа продължително и попита:

— Какво правиш тук?

— Разхождам се.

— Разхождаш се? — попита тя недоумяващо.

— Обичам планините нощем. Толкова е тихо. И спокойно. — Той хвърли поглед към капана и добави: — Обикновено...

— Бих ти предложила да си намериш друго нощно занимание — отрони тя хладно. — Тези планини могат да бъдат и опасни. Дори когато ги познаваш. А що се отнася до вас от строежа на язовира, много хора ще се зарадват, ако ме видят да те карам метнат на колата като убит елен. Може дори да ме изберат за кмет.

Ленивата усмивка изчезна от лицето на Слейт.

— Какво точно ви пречат хората от строежа в Скукум? И защо реши, че съм от тях?

— Изписано е на лицето ти. — Погледът ѝ се плъзна предизвикателно по джинсите му, изтърканото кожено яке и високите

ботуши. — Ако беше от местните, щях да те познавам. Ако беше дошъл тук на гости, пак щях да съм чула. Очевидно не търсиш работа в мелниците или на мината, защото те и без това освобождават собствените си работници. Значи остава да си от строежа на язовира... Което пък значи само неприятности.

— Вероятно участваш в онази групичка природозащитници, които се опитаха да спрат строежа? — Гласът му прозвуча толкова яростно, че мъжът се стресна. Беше се сблъсквал с множество подобни сдружения, и макар че понякога споделяше убежденията им, рядко се съгласяваше с методите им на действие.

— Да, присъединих се към подписката за спиране на строежа — отвърна тя, сякаш се оправдаваше.

— Да не би случайно ти да стреля миналата седмица по един от хората ми, които опъваха кабели на високоволтовите стълбове. Куршумът се забил на трийсетина сантиметра над главата му и избил парче от изолатора, което го ударило. Ако не беше предпазната каска, щеше да остави вдовица с три деца.

— Не съм била аз! — извика тя с такова възмущение, че Слейт изведнъж ѝ повярва и се усмихна мрачно.

— Е, значи някой от твоите местни приятелчета. Да се работи на стълбовете е достатъчно опасно само по себе си, че да има нужда някой умник да стреля по хората, за да ги поразведри... Както и да е, ние с теб така и не решихме какво ще ме правиш, щом си ме хванала в капана си. Сигурна ли си, че не искаш да ме заведеш в бунгалото си...

Малката остра брадичка се вдигна надменно.

— Не ме дразни. Все още мога да те застрелям и да кажа, че е било при самоотбрана.

Слейт се разсмя — и на дързостта ѝ, и на онази едва забележима червенина, която изби по бузите ѝ. Неволно се запита откога не е виждал жена да се изчервява. Беше забравил колко е красиво. И как тази стаена невинност веднага е в състояние да изостри интереса на всеки мъж.

Очите ѝ бяха огромни, тъмни и... зелени. Не знаеше защо е толкова сигурен, че са зелени. Както беше сигурен, че косата, която буйно падаше по раменете ѝ, е медночервена.

— Не ме отблъсквай така бързо, скъпа. След като затвориха и мината, и мелниците, повечето свестни мъже напуснаха долината, за

да си търсят работа, нали? Изборът сигурно не е голям. Може пък да съм точно този, когото си търсила цял живот.

— Убедена съм, че подобна мисъл ласкае самолюбието ти на пещерен човек, но ти си на светлинни години от мъжа, който ми трябва.

— И не те ли гризе поне мъничко любопитство какво изпускаш?

— Виж какво, повярвай ми, бих предпочела да ме намажат цялата с мед и да ме хвърлят гола на някое гризли — подхвърли остро тя, отстъпи встрани и тръгна към капана.

Огромното куче му хвърли също такъв убийствен поглед и по след господарката си. Слейт се загледа след тях, като продължаваше да се усмихва. Някак изведнъж му хрумна, че идеята да види тази червенокоса осичка гола, намазана с мед, му изглежда безкрайно съблазнителна. Последваха и други откровено еротични мисли, които го озадачиха — просто заради факта, че изобщо му минават през ум подобни неща.

Твърде отдавна си беше създал желязно правило, което в редките случаи, когато го беше пренебрегвал, само потвърждаваше правотата си — никога, никога не се обвързвай с местните жени. Никак не беше лесно да се спазва, и то от мъж, който често прекарваше по язовирните строежи месеци наред, но като теглеше чертата, знаеше, че си заслужава.

Стройните ѝ крака за момент го отвлякоха от мислите му, но след малко Слейт с усилие извърна поглед, като си каза, че съблазнителната гледка изобщо не променя факта, че тя едва не го уби. Отиде до ямата след нея и издърпа мрежата, като умишлено извика спомена за бившата си съпруга Алисън — мисълта за нея винаги успяваше да го охлади.

Жената го погледна, очевидно раздразнена, че я е последвал. Той събра мрежата и ѝ я хвърли.

— Ями за капан. Мрежи. Стрелички с приспивателно. Какво се надяваш да хванеш, сладур? То сигурно щеше да се съпротивлява значително повече от мен.

— Искан да хвана... мечка.

— Значи ти доставя удоволствие да общуваш с гризли посред нощ?

— Имах предвид черна мечка, а не гризли — отвърна тя, но гласът ѝ звучеше някак разсеяно.

— Знаеш ли колко е тежко долу в лагера — истинско нашествие на мечки — каза той. — Създават ни куп неприятности.

Жената рязко вдигна глава и очите ѝ блеснаха гневно.

— Разбира се, че ще идват при вас в лагера! Там живеят и работят близо петстотин души. Имате си всичко, включително и най-страхотните бързи закуски под слънцето. Храната значи отпадъци. Отпадъците означават мечки. Ако си извозвахте боклука по въздуха, както ви беше казано, а не го хвърляхте в отпадни ями, нямаше да имате проблеми с мечките.

— Драга госпожице, бюджетът ми не позволява да товаря отпадъците на вертолети!

— Е, надявам се, че в бюджета ти има перо за спешно превозване на ранени, защото ако някой от хората ти попадне на мечка-кърмачка, ще трябва да го закараш да го закърпят чак в Келоуна.

— Зная. Нали затова правим оградата около лагера.

— Мечките са се събудили от зимния си сън едва преди няколко седмици и са страшно гладни — изсумтя тя презрително. — Ако ще строиш ограда, която действително да спре майка с малки, ще ти излезе по-скъпо от целия строеж.

Преди няколко дни Слейт води същия спор и със Сам Двата лоса. Изобщо не желаше да го повтаря сега наскред планината с добре въоръжена търсачка на мечки. Или каквато е там. Започна да изтупва боровите иглички от джинсите си. Изведнъж усети, че жената го гледа тревожно. Ръката му неволно се вдигна към челото. С учудване напипа голяма подутина, а пръстите му се покриха с кръв.

— Сигурно си се ударил лошо, когато си паднал — каза тя разтревожено. — Аз... Ами бих могла да изчистя раната. И да спра кръвта.

— Вече направи достатъчно, благодаря. Най-добре да тръгвам, преди да ти дойде друго наум. Че ще взема да се озова целия омотан, а главата ми ще украси полицата на камината ти. Като трофей.

Тя отново пламна и се разгневи.

— Ако не браконьерстваше, нямаше да паднеш в капана ми. Изобщо нямаш работа тук. Планината Скукум е частна собственост.

— А случайно да си чувала за закон, който забранява да се залагат капани извън сезона? — засече я спокойно той. — Обзалагам се, че някои от еколозите много ще се заинтересуват що за устройства правиш наоколо.

Тя не отговори, но Слейт усети, че я е улучил в болното място. Той приближи до високия бор и кимна към малката черна кутия, закрепена на около метър и осемдесет над земята. От нея до друга подобна кутия от отсрещната страна на капана се проточваше тънък лъч. Мъжът вдигна ръка и я прокара през лъча. Механизмът за отваряне на капана веднага щракна. Слейт се усмихна.

— Чиста работа. Лазерно устройство и плоча, която отчита килограмите, и хоп — капанът се отваря. И експлозивни капсули, които тръшват капака над плячката. Доста скъпичко. — Той пристъпи отново към ямата и прокара пръсти по метала. — Дяволски скъпо. След всяко падане капсулите трябва да се сменят. И капанът отново да се зареди. Всичко наоколо да се почисти... — Тя го гледаше мълчаливо, сякаш съжаляваше, че го беше извадила, но не отрече нищо. — Е, ще ми обясниш ли? Работиш нещо тайно за правителството? За военните?

— Защо не започнеш да си изкарваш хляба с писане на бестселъри — изсмя се тя.

Очевидно не е правителствена работа, каза си той. А нещо частно. Нещо лично и действително тайно. Той я гледаше изпитателно, но тя изведнъж вдигна глава и срещна погледа му. После рязко се обърна и тръгна към джипа.

— Има ли други такива чудесии надолу по пътя?

— Не, ако не се отклоняваш от пътеката.

— А, значи все пак има и други?

— Върви си по пътеката. И най-добре стой по-далеч от тези планини — отвърна тя и се качи на джипа — Тук има неща, които не са за всеки.

Думите ѝ прозвучаха така особено, че той неволно потрепери.

— Какво, мечки ли?

Тя замълча. След това бавно отговори:

— Да, също и мечки. Просто стой по-надалеч от моята планина и всичко ще е наред.

„Моята планина.“ Слейт остана загледан натам, където изчезна светлината на фаровете ѝ. „Неща, които не са за всеки.“

Изведнъж пронизителен рев процепи нощната тишина. Слейт подскочи. Нещо прелетя над главата му. Той усети върху лицето си полъха на тежки криле. Пое дълбоко въздух и нервно се изсмя. После тръгна надолу по пътеката. Колко глупаво да се стресне така! В тази планина нямаше нищо, освен някой и друг бухал, няколко спящи мечки и една откачена жена, въоръжена със стрелички с приспивателно, която явно се забавляваше, като хващаше в капан непознати.

Слейт стоеше на вратата на големия фургон, който му служеше за кабинет, и оглеждаше огромния строеж. Това е моят строеж, казваше си той, моят язовир.

Изпитваше гордост като феодален владетел, който с кръв е извоювал земите си. После неволно се усмихна на сравнението. Всъщност той беше воювал с всички средства да не получи този обект. Преди това работеше в Бразилия — опитваше се да укроти в язовир пълноводна река, когато хората от главния офис му се обадиха.

По онова време главен инженер на Скукум беше Чарли Корнелиъс, който за две години беше объркал всичко, както казваха тук. От управлението бяха разбрали, че ако остане още малко, целият проект ще се провали, и затова не оставиха на Слейт възможност за избор. Заявиха, че щом е един от най-добрите в занаята, ще трябва да се примири и да поема и подобни безнадеждни проекти. Връчиха му билет за Ванкувър и заявиха: „Проектът «Скукум» е пред провал. Твоята работа е да отидеш и да го оправяш“.

Страхотно.

А най-тъжното беше, че той действително обичаше работата си. Дори когато беше убийствена.

Мъжът пое дълбоко въздуха, в който се носеше познатата миризма на кал и бензинови изпарения. Като строителната площадка на всеки строеж, и тук лагерът приличаше на полесражение. За външния наблюдател той представляваше хаос от фургонали, тръби, странни съоръжения, омазани в кал камиони и булдозери. А зад всичко това се разстиляше язовирът.

Всеки път, когато го погледнеше отгоре, дъхът му спираше. Опрям със сводовете си склоновете на планината, язовирът блестеше красиво под слънцето. Стените му все още бяха покрити със скелета, по които се движеха работници и висяха съоръжения, но въпреки това изглеждаше огромен. Чистите прави линии на контура му се очертаваха великолепно на фона на пролетното небе. Всеки ъгъл беше изваян до съвършенство, всяка извивка изглеждаше величествена в простотата на конструкцията си. Това беше неговият язовир.

— И гледаше изпитателно сам Бог!

Слейт трепна и сведе поглед. Когато видя ухиленото лице на Бил Мос, се засмя, макар и малко насила.

— Толкова ли ми личи?

— Просто съзерцаваш този язовир така, както повечето мъже гледат хубава жена.

Слейт се подсмихна и се върна на бюрото си. То беше цялото покрито с доклади, разчети, писма и папки, но Слейт знаеше всеки пласт и всяка купчина и се оправяше отлично.

Бил влезе след него, хвърли шапката си и като си наля кафе, попита:

— Е, как е на истински обект като този? — Когато Слейт изръмжа, вместо да отговори, Бил се разсмя и се облегна назад. — Всъщност се радвам, че пипаш все така здраво като последния път, когато работихме заедно. Тук си от... три седмици, нали, а вече повече от двайсет работници напуснаха, след тях и двама сменни майстори, всичките четири профсъюза заплашват със стачка и дори се говори, че някои хора са готови да дадат за главата ти цена, която би накарала и стар приятел като мен да се замисли.

— Какво искат? — засмя се и Слейт. — Корнелийс беше превърнал обекта в цигански катун. В управлението едва ли мислят, че могат да пратят тук нов човек, без да се разхвърчат пера.

— Когато се чу, че от управлението те пращат тук, веднага се образува опашка. От работници, които напускаха. Знаеш ли, че те наричат Терминатора?

Слейт се усмихна. Отлично знаеше всички прозвища, с които го наричаха, някои от които много по-остроумни и нецензурни.

— Тези, дето си тръгват с моето пристигане, са или кръшкачи, или кавгаджии, от които и без това е по-добре да се отървем.

Профсъюзите пък вдигат пушилка само колкото да се покажат. Отлично знаят, че цели две години са си живели живота при Корнелиъс. След няколко дни ще се хванат за работа и няма да си отворят повече устата.

— Защо им трябваха на онези от управлението цели две години, докато осъзнаят, че Корнелиъс не може да се справи с този проект — изръмжа Бил. — Остават година и половина, през която тук ще бъде истински ад, ако се опитаме да предадем в срок. Ще трябва да ги караш да работят като роби.

— Ако трябва, ще ги карам — отвърна Слейт тихо, но Бил отлично познаваше тази метална нотка в гласа му. — Ако не спазим срока, глобите ще ни съсипят. Макар че „Монолит“ е една от най-големите фирми, които се занимават с язовирни проекти, един или два провалени обекта и цялата ни репутация ще бъде съсипана. Ако се чуе, че компанията ни вече не се справя, двамата с теб няма да може да си намерим работа дори като каналджии.

— Да, да — кимна Бил, — бъркотията е голяма. Все пак се радвам, че си на борда на кораба, стари приятелю.

— Благодаря ти — отвърна Слейт и отпи глътка кафе. Това беше първото нещо, което направи, когато се захвана с проекта Скукум — във всеки фургон бяха сложени кафеварки, винаги пълни с горещо кафе, от което работниците можеха да пият, колкото искат. Беше научил това много отдавна. Тези мъже изливаха бетон в продължение на дванайсет часа, висяха в кабинките на крановете, полагаха стоманени плоскости — все черна, тежка работа. Една такава уж незначителна подробност като чаша прясно сварено горещо кафе можеше да е онази дреболия, която би ги накарала да работят не как да е, а отлично. А Слейтър Макол очакваше от хората си да работят отлично.

Бил го гледаше изпитателно.

— Някои от хората са се хванали на бас дали ще успееш да предадеш в срок. Спорят помежду си, че този път управлението е закъсняло твърде много и че дори Макол Унищожителя няма да се справи.

— Ще го предадем навреме.

— Кое беше онова жалко създание, дете беше при теб преди няколко дни? Някой каза, че било от кметската управа на онази плюнка

върху картата, която уж била град.

— Ако мирните жители на Пайн Лейк те чуят, главата ти ще бъде забита на кол и изложена на показ на площада — изхили се Слейт. — Имат си хората две църкви, поща, басейн, три магазина и бензиностанция. И само как се гордеят с тях!

— Защо забравяш трите бара и няколко дами със съмнителна репутация... — засмя се и Бил. — Така поне чух. И като стана въпрос за това...

— Като стана въпрос за това — прекъсна го Слейт, — от днес Пайн Лейк е обявен извън границите на лагера. Никакви слизания дотам без мое разрешение.

Бил подсвирна.

— Ще настъпиш някои хора здравата, братко. Повечето момчета слизат в града след смяна да се разтоварят. Ако им отнемеш биричката и флиртовете с местните хубавици, ще си спечелиш немалко врагове.

— Нека протестираат колкото си искат. Има цяла купчина жалби от местните хора, че строителите на язовира подлудяват града всяка нощ. Пиянстват, бият се, закачат жените. Полицайте вече знаят половината ни работници по име. А въпросните дами са се преместили от Ванкувър насам само заради строежа, което още повече вбесява местните.

— Ами да, така е — изръмжа Бил, — където се строи язовир, неизбежно се появяват нощни пеперуди. Помниш ли какво уютно гнезденце беше устроила Роузи в Ню Мексико. Е, да, преди ти да се появиш, пуритан такъв, и да го разтуриш.

Слейт се разсмя при спомена за трите проститутки, които си въртяха бизнеса в един фургон до вратата на лагера.

— Изобщо не съм пуритан, но опашката от желаещи беше станала толкова дълга, че булдозерите не можеха да минават през обекта. Налагаше се да направя нещо.

— Тук пък хората от охраната ми разправят, че си се заял и с тях — подсмихна се Бил.

— Моля? Каква охрана? През половината ден няма пазач дори на входната врата на лагера. Всякакви хора влизат и излизат като че ли това тук им е панаир. Има един местен старец, който влиза свободно през два-три дни и си взема на заем всичко, което му хареса — дървен материал, инструменти, че даже бензин и части за камиона му.

— Онзи сладур ли, дядката, дето лови риба и измъква невероятни парчета пъстърва? Откога се каня да го питам каква стръв използва... И него ли си прогонил...

— Да. Тук е строителен обект, а не място за пикник.

— Добре, добре — съгласи се през смях Бил. — Аз съм от тези, които са зад теб и те подкрепят. Цяла зима се борих да те докарам от Бразилия тук.

— Само че не съм сигурен дали да ти благодаря, или да те застрелям за това — засмя се и Слейт.

— После ще ми благодариш, синко. Този обект ще те направи герой! — Бил се изправи. — Е, колкото и да ми е приятно да си бърбря с теб, работата ме чака. Пък и насам се е понесла една фурия, която ще ти помрачи следващите минути. Затова по-добре да се измъквам, преди да е връхлетяла.

— Кой да връхлети? Какъв е проблемът?

— От най-лошите — ухили се Бил. — Женски проблем. Насам се носи разярена дама.

Слейт се намръщи. На обекта работеха само няколко жени, работнички в заварката или кранистки. На всяка от тях се падаха по стотина мъже. Обикновено бяха трудолюбиви, уравновесени и спокойни жени, които не излизаха лесно от кожата си. Ако някоя от тях е изпаднала в ярост, значи положението действително е лошо, каза си Слейт и въздъхна.

— И сега какво?

— Не успях да разбера точно. Просто видях, че на входната врата е застанала дама, която бълваше огън и жулел и питаше къде би могла да намери някой си Слейтър Дж. Макол. Нали съм ти казвал да не им обещаваши нищо!

— Не съм обещавал нищо на никого — тросна се Слейт.

— Добре де — съгласи се Бил, като хвърли поглед на часовника си, — ще видим след малко. Аз обаче изчезвам. И, синко... Не им позволявай да те сдъвчат. Все някога проклятието над Скукум трябва да се вдигне.

— Какво говориш, по дяволите! — извика Слейт. — Какво проклятие?

— Старо индианско заклинание над тази планина и над реката — чу се изведнъж нисък плътен глас, — което пази реката от белите хора.

— Какво?

Ухилен до уши, във фургона се вмъкна Сам Двата лоса. Той тръсна цял куп папки върху бюрото на Слейт и като престана да имитира типичния индиански акцент, продължи:

— Още от самото начало проектът е прокълнат. Двама души загинаха. Оборудването се повреждаше. Движим се почти с половин година закъснение.

— Всичко това може да се обясни с лошото ръководство, а не с някакви си проклетия — каза сухо Слейт.

Сам кимна, после приседна на ръба на бюрото и погледна Слейт право в очите.

— Новите правила за безопасност, които въведе, доста ядосаха природозащитниците.

— Какво? Сам, по дяволите, ти най-добре знаеш, че се чудя как да им угодя. Дадох им кабинет вътре в обекта, за да си правят измерванията на водата и въздуха. Отделих им двама души за цял работен ден, които да им помагат за съомгата и да работят по проекта за новите развъдници, които бяха финансирани от управата на Британска Колумбия и от Вашингтон по мое лично настояване. Освен това...

— Вчера двама биолози са били изритани от обекта.

Слейт млъкна по средата на думата.

— Изпратени с ескорт — подметна той обидено.

— Да, вие, белите, можете да си играете с думите...

— Буницето на обекта е забранена за външни лица територия, Сам. И без това се подлагаме на опасност с тези мечки наоколо. Естествено, че няма да позволя на някакви си биолози да се мотаят из района, сякаш е тяхна собственост.

— Те казват, че буницето е идеалното място, където могат да изучават мечките.

— Буницето е в периметъра на охранявания ни участък, Сам. И достъпът на външни лица е забранен.

— Правиш грешка, бледолики.

— Забранен — повтори твърдо Слейт.

— Както кажеш, Макол — усмихна се Сам и почука по една от папките. — Това тук е предложението за център за отдих. Мислиш ли, че ще се осъществи?

— Този язовир е съвместен канадско-американски проект, Сам, част от общата програма за река Колумбия. И двете правителства бяха критикувани от всевъзможни екологични сдружения. Мисля, че с удоволствие ще се хванат за нещо, което би се понавило на местните хора.

— Само внимавай кого наричаш местен, бледолики — ухили се Сам и се отправи към вратата. — Кураж, Макол. След малко ще ти е нужен.

Слейт все още недоумяваше що за забележка е това, когато на вратата на фургона увисна един от пазачите, останал без дъх от тичане. Целият беше изпотен и разрешен.

— Опитвах се да я задържа, господин Макол. Казах й, че не може да влезе без специално разрешение. Казах й...

— Чакай, успокой се — вдигна ръка Слейт. — Кой...

— Биоложката — едва пророни човекът и хвърли боязлив поглед назад, сякаш зад него идваше самият дявол. — Онази, дето вчера я изритаха от обекта.

— Изпратили са я с ескорт до външната врата...

— Изритаха я от обекта — чу се гневен глас зад рамото на пазача. — Няма ли да кажете на този кретен да се разкара от пътя ми! — Гласът трептеше от ярост. Когато го чу, пазачът отскочи навътре в кабинета.

При входа на фургона последва шумотевица и суматоха. Чуха се виковете на одобрение, подсвирквания и изведнъж в рамката на вратата се очерта висока стройна женска фигура. Слънцето блестеше в медночервените коси.

— За какъв, по дяволите, се мислиш ти, че да ми казваш какво да...

Изведнъж тя се закова на място. Зелените й очи се разшириха от изумление.

— О, господи!

ТРЕТА ГЛАВА

— О, господи! — възкликна Слейт и разтърка очи невярващо. В същия миг обаче усети, че някак дълбоко в себе си не е изненадан. Вдигна глава и впери поглед в нея, обзет от раздражение и непреодолимо любопитство. По дяволите, денят му щеше да е напрегнат и без подобни сцени.

— Трябваше да се досетя, че си ти.

— Ти! Ти... — Беше толкова ядосана, че не можеше да намери думи и в първия миг заекна. После пое дълбоко въздух, сякаш се готвеше за нова атака.

— Ако бях на твое място, щях внимателно да премисля какво ще кажа. Сега си на моя територия.

Това очевидно я обърка. Тя направи огромно усилие да се овладее и бавно направи крачка напред.

— Вчера следобед двамата с асистента ми бяхме... ескортирани навън от обекта. Казаха ни да не се появяваме повече. Искам да зная защо.

Той едва успя да се въздържа да не прихне. Не че беше смешно, ни най-малко. Просто на всичките му проблеми най-малко му трябваше някаква биоложка с огромни очи и пушка. Ала в нея имаше нещо, което...

Може би причината бяха очите ѝ. Зелени, точно както предполагаше. Бяха големи, с тежки ресници и толкова изразителни, че гневът, който струеше от тях, можеше сякаш да се пипне. Сигурно в подходяща обстановка този поглед може да бъде нежен, каза си Слейт. Беше облечена в бледосиня работна риза с навити ръкави. Горните копчета бяха разкопчани и под ризата се виждаше закачен на кожена каишка медальон, извит в странна форма като полумесец.

Едва когато се загледа, Слейт видя, че е мечешка лапа, прикрепена към каишката със сребърен обков. С подобна кожена каишка беше вързан краят на плитката ѝ, която падаше върху гърдите ѝ. От влагата косата ѝ се беше накъдрила и малките кичурчета,

изплъзнали се от плитката, обрамчваха лицето ѝ — странна смесица от изящна красота и огромна вътрешна сила. Джинсите ѝ бяха семпли, без каквито и да е украси.

Стоят ѝ така, както вероятно сам Бог е възнамерявал да изглежда една жена в джинси, каза си Слейт.

Това обаче беше грешка. И без това ядосана, тя не пропусна да отбележи начина, по който той плъзна поглед по тялото ѝ. Когато накрая срещна очите ѝ, те искряха от гняв. И тъй като ако беше се извинил, щеше да стане още по-лошо, той се престори, че изобщо не забелязва нищо смущаващо. Опита да издържи на яростния ѝ поглед, питайки се дали тя ще съумее да овладее очевидния си порив да го удари.

Джейми сама се почуди как така успя да се въздържи да не зашлеви красивото лице на Слейтър Макол. Никога досега не беше удряла мъж, нито пък беше мислила, че ще има желание да го направи. Но начинът, по който ленивият му арогантен поглед обходи тялото ѝ, а сега се взираше в лицето ѝ... сякаш четеше мислите ѝ и я предизвикваше да го удари. Тази мисъл веднага охлади порива ѝ към физическа разправа.

Но не беше само това причината да сдържи ръцете си. Беше прекарала твърде много години в изучаване на големи и опасни животни и отдавна си беше изработила предпазлив респект към мъжкарите, които защитават собствената си територия. А този екземпляр ѝ изглеждаше достатъчно едър и твърде непредсказуем, за да го предизвиква.

На дневната светлина тя видя, че е доста по-висок, отколкото беше допуснала преди три дни. Изглежда строен, почти слаб, но раменете и плещите, очертаващи се под карираната риза, бяха внушителни, а бронзовите му ръце изглеждаха силни и мускулести. Ала това, което я смути, бяха очите му — хладни, със златист оттенък, те я пронизваха и не позволяваха да откъсне поглед от него. Сякаш четяха и най-съкровените ѝ тайни. Очи на хищник.

С върховно усилие Джейми си наложи да издържи погледа му и каза:

— Аз съм етолог и...

— Каква? Все си мисля, че съм научил всички науки, които свършват на „логия“, и все излиза нещо ново.

— Специалист, който изучава поведението на животните — отвърна тя с престошена любезност. — Работа в сътрудничество с щатския отдел по околна среда, правим проучване на поведението на черните мечки в стресови ситуации със стипендия от Вашингтонския университет.

Той мълчеше. Кехлибарените очи, които не се отделяха от нея, дори не трепнаха. Стойката му изразяваше невъзмутимост и безцеремонност. Джейми се почувства като в капан. Мълчанието натежа непоносимо.

— Работа с няколко мечки от...

— Не чух добре как се казваш.

Това трябваше да я извади от равновесие и почти успя. Но тя съумя да се сдържи да не избухне.

— Килпатрик. Джеймисън Килпатрик.

— Добре, ирландче — усмихна се той, — чуй какво ще ти кажа. Преди три дни дадох заповед на обекта да не се допускат лица, които не притежават разрешително, каски, предпазни ботуши и основателна причина да бъдат тук.

— Но аз имам съвсем основателна причина! От два месеца идвам тук всеки ден...

— От днес вече не.

— Но ти не можеш просто така...

— Сладур, аз мога да направя всичко, което пожелаеш. Това е моят обект, ясно ли е? Това тук е строеж, а не частен резерват, в който да си правиш каквото ти хрумне.

— Но с Чарли Корнелиъс се бяхме разбрали да...

— Чарли Корнелиъс вече няма думата. — Той се изправи и Джейми неволно отстъпи назад. — Сега аз ръководя обекта.

— Но, за бога! Бунището не е в очертанята на обекта... Дори оградата не минава там. Мога да заобиколя през горския път като мечките. И няма да ми се налага да минавам през скъпоценния ти обект.

— Не сме в състояние да оградим цялата река и половината планина — обясни Слейт, като се обърна и седна на бюрото си. — Но изобщо не се налага да си ядрен физик, за да разбереш, че цялата околна територия също е собственост на обекта. Убеден съм, че това е по силите дори на специалист по етнология.

— Ето-ло-гия.

— Каквото е там.

Джейми овладя порива да изкрещи и се приближи.

— Господин Макол, работя с мечките от долината вече четири години. Описала съм повече от петдесет екземпляра и съм сложила яки с радиосигнал на дванайсет от тях. През тези години започнаха да се очертават някои много интересни модели на поведение. И тъй като, както вече казах, изучавам по-специално реакциите им в стресови ситуации... особено когато стресът е причинен от внезапната поява на хора...

— Изобщо не ме интересува дали им даваш валиум на твоите мечки. Само го прави вън от територията моя обект.

— Но нима не разбираш, по дяволите, в това е цялата работа! Строежът на язовира създаде възможно най-идеалната среда за наблюдение! Вие тук привлича мечките от цялата планина. Всички те са подложени на огромен стрес — местните мечки, защото териториите им се стесняват, чуждите мечки заради самото си нашествие, и всички заедно, защото са в непосредствена близост до строежа. Не бих могла да съчиня по-добър сценарий, колкото и да се опитвам!

Слейт я гледеше втренчено, без да продума.

— Ако не ме допускате до бунището... Ако не съм в състояние да ги наблюдавам, докато са близо една до друга и до строежа, как се състезават кой да стигне до изобилната храна... Но това значи да си стягам багажа и да си ходя!

— Ами ако някое от тези сладки малки животинчета реши да опита за закуска една биоложка?

— О... — Джейми пое дълбоко въздух. — Виж, Макол, живяла съм до мечки през целия си живот. Познавам мечките от тази планина по-добре, отколкото повечето хора познават собственото си семейство. Няма да ме изядат. Пък и какво всъщност те интересува...

— Сладур — прекъсна я Слейт с ангелска усмивка, — изобщо не ме интересува съдбата на прекрасното ти тяло. Но ако някоя мечка разхвърля части от него по склоновете или дори само те нарани достатъчно, за да те вкара в болница, срещу мен ще се образува такова съдебно следствие, че с документите ще мога да постеля целия път оттук до Пайн Лейк. А дори ако случайно не ме съдят, ще ми отидат

най-малко шест месеца да обяснявам на шефовете си защо съм разрешил на една биоложка неограничен достъп до обекта. Без да споменавам, че тук ще ми увиснат инспектори по безопасността, хора от профсъюзите, репортери, екипи от телевизията. — Той стана рязко. — Не ми трябва неприятности. На такъв огромен строителен обект проблемите имат рядката способност да идват сами. Няма защо да ги викам.

— Бих могла да подпиша нещо... Декларация, в която заявявам, че ти и компанията не носите никаква отговорност, ако нещо се случи с мен...

— Подобна декларация не би струвала пукната пара. Вероятно би могла да възпре семейството ти да ме съди, но няма да попречи цялата работа да се размирише.

Джейми го гледаше, сякаш не можеше да повярва на думите му.

— Все пак трябва да има някакъв начин да постигнем компромис — каза тя, като се опита да скрие отчаянието си. — Не мога да захвърля спокойно цели четири години работа!

— Аз не правя никакви компромиси — каза той безразлично. — Правя закони.

— Господи! — избухна тя. — Да не мислиш, че това ти е някаква малка страна в Латинска Америка, където с появяването си можеш да се обявиш за диктатор!

— Що се отнася до този обект, ирландче, аз съм именно диктатор.

— Тогава ще мина над теб. Ще отида право при президента на фирмата ти, ако трябва, но ще получа разрешение да продължа изследванията си на бунището.

— Чудесно, давай — сви рамене той. — Мога да ти дам списък на членовете на управителния съвет. — Изведнъж той се усмихна, сякаш приятелски, но Джейми цялата потрепери. — Остават ми осемнайсет месеца да довърша този язовир, ирландче. И те уверявам, че дотогава мога да те спра, ако ще да доведеш самия президент.

— След осемнайсет месеца ще бъде твърде късно — притеснено посочи Джейми към огромната рисунка, закачена на стената. Тя представляше картина на бъдещето огромно езеро, което щеше да покрие цялата долина. — След година и половина цялата долина ще е под водата, а моите мечки ще си отидат! Именно това е смисълът на

цялото изследване... Наблюдаваме, докато водата се изкачва и територията им се стеснява, за да ги уловим в този най-критичен за тях момент. След година и половина те или ще са се адаптирали... или ще изчезнат.

В първия миг Джейми си помисли, че той се поколеба. Смръщил вежди замислено, той я гледаше втренчено и механично потриваше брадичка с палец. Тя ясно долови как нокътят премина по набола брада. В горещия влажен следобеден въздух звукът ѝ се стори завладяващ и толкова еротичен, че тя усети как като замаяна следи с поглед бавното движение на пръста му покрай чувствената извивка на долната устна. Движението постепенно се забави, почти спря и Джейми изведнъж осъзна, той се взира в нея с премрежен поглед.

За част от секундата очите им се срещнаха и в този миг Джейми разбра какво точно е обсебило мисли му, разбра, че и тя самата е мислила за същото, без дори да го съзнава. Разбра, че в мислите си той я съблича, впива жадно устни в нейните и телата им се сливат в едно съвършено възхитително цяло.

Напълно забравен и от двамата, пазачът неловко пристъпи от крак на крак и покашля. Слейт трепна погледна към него, само за миг, но изведнъж вълшебството изчезна Джейми усети, че краката ѝ се подкосяват, и бавно се обърна.

— Хм... Господин Макол... Стана късно и... Ами, нали трябва да освободя Герхард на входа...

— Какво?

Гласът на Слейт прозвуча дрезгаво и за миг Джейми се запита дали и той е така разтърсен като нея самата. Едва ли. Беше го направил нарочно само за да я смути. И действително се справи! Все още не можеше да си спомни как се казва, толкова беше зашеметена от станалото.

Когато пазачът повтори въпроса си, Слейт отвърна:

— Да, да, върви, аз ще изпратя госпожица Килпатрик до входа.

— Не! — каза тя толкова рязко, че и двамата я погледнаха учудено. Усети, че се изчервява, и се ядоса на себе си. — Искам да кажа... Няма нужда... Освен ако...

— Няма ако — прекъсна я той и се намръщи още повече. Изглеждаше напрегнат и раздразнен. Изведнъж Джейми си даде сметка, че случилото се за миг между тях не е било режисирано от

него. Слейтър Макол, великият строител на язовири, също беше изненадан и смутен.

За миг Джейми се поколеба дали да използва това, или да си тръгне, докато можеше да го направи достойно.

— Макол...

— Не.

Той отсече така рязко, че Джейми избухна гневно:

— По дяволите, ти просто искаш да ми го върнеш за онази нощ. — Пазачът изведнъж наостри уши. Тя се престори, че не го забелязва и продължи тихо: — Чуй какво ще ти кажа, Слейтър Макол, няма да стъпвам в обекта ти... Но ти стой по-далеч от моята планина. Защото следващия път може да не се отървеш жив!

— Ах, ти, стар дявол! Все същия подход! — На вратата на фургона, която все още се тресеше от яростното излизане на Джейми, се появи Дейвид Брубейкър. Той влезе и си наля кафе. — Тази госпожица е страхотна! Откакто се появи преди няколко месеца, мъжете са на нокти. Много от тях си опитаха късмета, но никой успя. И какво — изведнъж се появява Макол Унищожителя и всичко останало е минало.

— Аз самият ще остана в миналото, ако се съглася да играя по свирката ѝ — изсумтя Слейтър и разказа Дейв за спора, като обаче премълча за онези няколко секунди, когато очите на Джейми срещнаха неговите, сякаш целият свят избухна. И той самият не беше сигурен какво точно се случи. В един миг мислеше за биолози и за мечки, а в следващия всичко изчезна и мислите му бяха завладени от еротични видения, които, слава богу, никой друг не можеше да съзре.

Да, точно това се беше случило. Изумрудените ѝ котешки очи срещнаха неговите и тя прочете мислите му. Разбра всичко до последната, най-съкровена подробност. И в този невероятен миг, там във въображение му, тя дойде при него — сякаш се бяха любили, без да помръднат нито крачка. Струваше му се, че цел фургон ще експлодира!

След миг Слейтър се сепна и видя, че Дейв го наблюдава усмихнат.

— Какво става, Брубейкър, имаш ли някаква работа тук, или си дошъл да ми губиш времето?

— Дойдох да видя дали са изпълнени някои от онези страшни закани, които чувам по твой адрес.

— Толкова ли е страшно — разсеяно се усмихна Слейт.

— Съвсем нормално, особено след Корнелиъс — сви рамене Дейв. — Повечето момчета са объркани. За теб се знае, че си с ужасен характер, но пък че си абсолютно честен. Хората са готови на какво ли не, ако са убедени, че не ги караш да вършат нещо, което сам не би направил.

Слейт знаеше, че това е най-големият комплимент, който някой някога можеше да чуе от Дейв. Той се усмихна с благодарност и попита:

— Как е там навън?

— Върви. Вече започва да прилича на строителен обект, а не на цирков манеж. Във въздуха се чувства промяна... Настроението е приповдигнато. Дори новаците започват да се чувстват като част от нещо голямо. Като че ли това, което правят, има някаква стойност. Знаеш ли какво правиш, приятелю. Връщаш им достойнството.

Слейт кимна. Така беше при всеки голям проект. Между работниците се създаваше чувство за сплотеност. Това се превръщаше в техния язовир, а спазването на срока за предаване — въпрос на чест. Именно на това чувство разчиташе Слейт. Той знаеше, че онези петстотин мъже и жени ще изпълнят заповедите и ще работят не заради него самия, а заради красиво извитата бетонна стена, издигаща се над тях.

— Хей, драги, ако тези двойни смени продължат още дълго — подметна Дейв, — или аз ще те убия, или Мелани. Ти може да не си влюбен, но аз съм. Не че имам нещо против двойните смени, но когато един мъж е твърде уморен, за да спи с жена си... И като стана въпрос за това, какво има между теб и червенокосата биоложка?

Слейт потисна неволното си раздражение и отвърна:

— Обявена война. Иначе единственото нещо, което ме вълнува, е язовирът.

— Виж какво, стари приятелю — изгледа го Дейв замислено, — струва ми се, Мелани е права, като казва, че мъж като теб не бива да прекарва толкова време сам. Иначе ще се превърнеш в откачалка, която предпочита бетонните стени пред хората и си говори на глас.

— Вече го правя — тросна се Слейт. — А що се отнася до човешките странности, така и не мога да разбера защо умна и красива жена като Мелани се омъжи за чудо като теб.

— Слейт! — засмя се Дейв. — Искам да ти кажа, че ако знаех колко е хубаво да си женен, щях да го направя отдавна.

Докато старият му приятел доволно отпиваше от кафето, Слейт усети, че изпитва завист. Дейв и Мелани се срещнаха преди пет години и се влюбиха един в друг от пръв поглед. Когато се ожениха, всичките сто и петдесет работници присъстваха на церемонията, облекли за случая най-хубавите си дрехи. Повечето от тях обаче, както и самият Слейт, който беше кум, мислеха, че подобни бракове нямат бъдеще. Макар че всички те тайно мечтаеха за детски смях и за нежните ласки на влюбена жена, реалността беше съвсем друга. Те бяха от онзи тип мъже, при които подобна мечта никога не можеше да се сбъдне. Не се задържаха на едно място, вечно бяха в движение и в търсене на нещо...

— ... вечеря утре или вдругиден.

— Моля? — Слейт не беше чул какво му говореше Дейв.

— Казах, че Мелани питаше защо не идваш да вечеряш с нас. Ако караш така, ще си помислим, че...

— Да, да, зная, ще се превърна в отшелник. Кажи й, че не идвам само защото трудно се сдържам, когато съм около нея. Ако успее някак да уреди да се отърве от теб за малко...

— Изобщо не се оплаквай! Ти също имаше шансове в началото!

— Никой освен теб не е имал реални шансове с Мелани — отвърна тихо Слейт. — Вярно, че в началото се загледа по мен, но в мига, когато ти влезе в залата за танци, изобщо забрави за съществуването ми. Между вас захвърчаха искри!

Дейв се ухили доволно и Слейт леко въздъхна. Мелани и Дейв бяха все още така влюбени един в друг, че когато ги гледаше, сърцето му се свиваше и стомахът му се стягаше на буца. Беше идиотско — как може човек да ревнува най-добрия си приятел, че е щастлив? Започваше да разбира, че бракът на Дейв го кара да признае пред себе си празнотата на собствения си живот. Ала след трите мъчителни години с Алисън той беше решил, че не е подходящ за съпруг. Явно щеше да си живее като единак...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не губи време! — изпъшка Тери Сенковски, прегърнал огромния мечок. — Дозата беше малка.

— Закача се в козината! — мръщеше се Джейми, докато се опитваше да хване двата края на яката за радиосигнал и да я провере около врата на огромното животно.

— Джейми, казвам ти, времето изтича!

Тя кимна и започна да затяга първото от винтчетата. Чувстваше, че пулсът ѝ е ускорен. Не си правеше никакви илюзии — в ръцете ѝ лежеше не плюшено мече, а едно от най-могъщите и опасни същества в околността. Тази отпусната нагоре лапа можеше да повали дърво, а острите зъби можеха да разкъсат дори млад лос.

— Джейми! — нервно извика Тери.

Мечокът започваше да се пробужда. Мускулите трепнаха, а лапите замагнаха безпомощно във въздуха.

— Ей сега... — Когато се наведе, за да изравни двете последни дупчици, тя усети горещия дъх на животното върху бузата си. — Изплъзва се... а, ето! Само го дръж здраво. Имам още около минута!

Страхотен млад мъжкар, мислеше си Джейми, най-много на две години. Събудил се е от зимния си сън съвсем скоро и е гладен. Тръгнал е към буницето на строежа. Естествено. Хранителните отпадъци привличаха мечките като магнит — сандвичи с фъстъчено масло и риба тон, шоколадови сладкиши, как биха могли да устоят на изкушението! Като деца са.

— Внимавай! — извика Тери, защото главата на мечока се изплъзна от ръцете му. Огромните зъби просветнаха на сантиметри от главата на Джейми и Тери изкрещя: — Бягай!

— Не, ако не затегна тези проклетни болтове, яката ще падне съвсем скоро! — изръмжа Джейми, докато мечокът под нея започна да преглъща и да отваря и затваря уста.

— А ако те убие — чу се зад нея остър глас, — светът ще продължи да се върти и без теб!

Тя се опита да види кой говори, но през разрошената си коса видя само чифт мъжки ботуши. Те я заобиколиха и пред нея застана не друг, а самият Слейт Макол. Той затисна с цялата си тежест предните лапи на животното.

— Ти? — възкликна Джейми и едва не изпусна яката. Но изръмжаването на поваления мечок ѝ напомни, че разполага с най-много още една минута. — Какво правиш тук?

— Опитвам се да те спася от позорно изяждане — отвърна той и стисна здраво козината на звяра, който вече опитваше да се изправи.

— Готово! — Джейми хвърли ключа в кутията с инструментите и каза: — Пусни го и веднага бягай!

Слейт и асистентът нямаха нужда от подканяне, а хукнаха към пикала, преди огромният звяр да се е опомнил. Джейми тръгна след тях бавно, гледайки като омагьосана как животното се изправя, отърсва се и оглежда наоколо все още замаяно.

— Джейми, качвай се!

Тя изтича към тях и се мушна в кабината до Слейт. Тъкмо навреме, защото мечокът тронаво се отправи към нея. После видя на земята кутията с инструментите и любопитно я побутна с лапа. Всичко се разпиля. Животното започна ядосано да тъпче инструментите и кутията.

— Ама че гняв! Често ли правят така? — попита Слейт.

— Понякога — отвърна тя. — Често побесняват от дреболия и правят всичко наоколо си на пух и прах.

Слейт се приведе над рамото ѝ, за да вижда по-добре какво прави мечокът. Дъхът му опари ухото ѝ и тя изведнъж осъзна колко близо са телата им. Плещите му опираха в гърба ѝ, коляното му докосваше бедрото ѝ, а праметнатата му през облегалката ръка притискаше нейната.

Джейми бързо дръпна ръка и в същия момент се почувства като пълна глупачка. Той едва ли я докосваше съзнателно, дори напротив, очевидно гледката на ядосаното животно, което вилнееше във, го интересуваше много повече.

Смехът му я обгърна като топла прегръдка. Сърцето ѝ биеше тъй лудо, че тя се уплаши да не би той да го чуе. От близостта му ѝ прималяваше, а топлият му дъх галеше възбуждащо ухото ѝ.

За миг реши да излезе, но веднага си даде сметка, че докато мечокът е там, трябва да остане вътре, притисната до Слейт. Той се наведе още по-плътно, като я обгърна с топлината и аромата на тялото си. До него се чуваха гневните възгласи на Тери, който отчаяно гледаше как мечокът разкъсва на парчета джинсовото му яке, но звукът на гласа му долиташе до Джейми сякаш отдалече. Тя не усещаше нищо друго освен допира на това така жизнено и така мъжествено тяло.

— Добре ли си? — На рамото ѝ легна голямата му гореща ръка и тя рязко отвори очи. Да, действително седеше тук, притисната до него. Не беше видение. Тя кимна смутено.

Слейт пое дълбоко въздух, за да забави биенето на сърцето си. Уханието на косата ѝ изпълваше цялото му съществуване така силно, че той стисна зъби.

Какво става с мен, за бога, запита се той. Не, не само с мен.

Той долови, че и двамата са забравили за животното и единственото, за което мислят, е докосването до другия. Усети как дишането ѝ се ускорява и тялото ѝ се сковава. Очите му не можеха да се откъснат от изящната извивка на шията ѝ. Испита непреодолимо желание да се наведе и да докосне с устни нежната вдлъбнатина под ухото ѝ. Кожата ѝ ще бъде влажна, леко солена. Когато я докосне с език, жената ще потръпне. Той ще обсипе с леки целувки врата ѝ и ще се отпусне в прилива на страстта, която ще замъгли погледа му в мига, когато тя ще се притисне до него, ще го поиска, ще потърси ръцете му, устните, тялото.

Искаше да обхване пълните ѝ гърди. Знаеше как тя леко ще ахне, когато той разкопчае блузата ѝ и я докосне. Гърбът ѝ ще се извие назад, когато я притисне към себе си. Тя ще прошепне името му, а той ще издърпа ризата от джинсите ѝ и бавно, много бавно, ще спусне ципа.

Тя ще се смути, ще се поколебае, но само за миг. Когато ръката му нежно обгърне талията ѝ, тя ще се отпусне под ласката му доверчиво като в приказка, мускулите на бедрата ѝ ще се отпуснат и тогава той ще плъзне ръка... и ще я докосне.

Там ще бъде като коприна. Като мед. Младата жена ще се разтрепери, но нежната милувка ще я накара да се отпусне, стеснителността ѝ ще изчезне и тя ще се разтвори. За него. Изцяло. Тогава двамата ще се слепят. Той ще потъне в сладостната топлина на

тялото ѝ така нежно, че тя ще изстене от удоволствие. После зелените ѝ очи ще се замъглят. Дългите ѝ стройни крака ще обвият тялото му и тя ще забрави целия свят...

— Май вече можем да се измъкваме, а?

Гласът на Тери прозвуча като камшик и рязко прогони видението. Все още замаян, Слейт видя, че мечокът си е отишъл. Ръката му все още лежеше на рамото ѝ. Лицето ѝ бе поруменяло. Той с изумление видя, че докато е бленувал, пръстите му са се вплеели в нейните и че тя стиска ръката му.

Значи и тя беше почувствала същото! Каквото и да беше то. Не знаеше как да го нарече и не беше сигурен, че му се нрави. Сякаш се носеше наскре буйна река...

— Добре ли си? — прошепна той.

— Аз... Добре съм — сподавено промълви тя.

Той стисна успокоително ръката ѝ и неохотно я пусна. Беше невероятно възбуден, затова се извърна, като едновременно проклинаше и благославяше стегнатите джинси, които скриваха положението му, но и го притискаха неприятно.

Господи, откога не му се бе случвало? От двайсет години? Дори повече? Беше толкова нелепо, че той едва не се изсмя. Трийсет и седем годишни мъже не се възбуждат от пубертетски фантазии. Мъже като него изобщо не се възбуждаха, преди ситуацията да стане недвусмислена. А ледените душеве изобщо не носеха облекчение, помнеше отлично.

— Хайде да излезем и да приберем нещата — каза Джейми сподавено, като криеше лицето си от него.

Тери отвори вратата откъм неговата страна и изскочи. Слейт чувстваше, че не е в състояние да върви, затова остана на мястото си. Само се обърна към Джейми и попита:

— Сигурна ли си, че вече е чисто?

Тя го погледна предизвикателно:

— Той си отиде, господин Макол, и няма да се върне.

— Ирландче — отвърна той тихо, — мисля, че можеш вече да ме наричаш Слейт. Като имам предвид... всичко.

Очите ѝ трепнаха за миг, сякаш тя отлично разбра какво точно имаше предвид той, после обаче отрони безразлично:

— Щом искаш.

Изглеждаше толкова хубава, че само с върховно усилие на волята той овладя желанието си да се наведе и да я целуне така, както никога не е била целувана през живота си. Поривът явно се изписа в погледа му, защото очите ѝ се разшириха и бузите ѝ пламнаха. Тя рязко се обърна и отиде при Тери, който събираше остатъците от якето си.

Господи! Какво ставаше с него! „Никога не се захващай с местните жени“ — нали това беше първото правило на Макол. Жените се влюбват в теб и започват да си мислят, че разни неща като жив плет и бебета се подразбират. Не, той беше твърде стар, за да си прави илюзии, че това може да му се случи.

Но тогава какво ставаше с него?

Какво става, питаше се непрестанно Джейми. Така и не разбра как точно се случи, но ето че сега седеше в оранжевия пикал с надпис „Монолит“ на Слейтър Макол, който я откарваше у дома ѝ, докато Тери шофираше зад тях нейния собствен стар раздрънкан камион заедно с оборудването, което щеше да откара в квартирата си.

Тя крадешком погледна Слейт. Профилът му беше толкова красив и в същото време строг. Какви ли мисли се въртят под тази кестенява коса, запита се тя. Вероятно нищо повече от желанието да прекара раздрънкания пикап по тесния разбит път.

— Изглежда добро момче.

— Учи биология във Вашингтонския университет. Пратиха ми го за лятото, ще му се отчете като практика. Горкият. Едва ли е знаел на какво ще попадне.

Слейт се усмихна и здраво стисна кормилото. Джейми неволно се загледа в ръцете му. Хубави мъжки ръце, също като на баща ѝ — силни, сръчни. И заедно с това нежни. Тя внезапно си спомни как пръстите ѝ се бяха сплели с неговите. Как я беше обгърнал с тялото си, както прави човек с любимия си.

Именно това я тревожеше до полуда.

Майка ѝ винаги казваше, че съществуват два типа мъже — едните са сигурните и с тях можеш да си изградиш тих спокоен живот, а другите са опасните мъже, чиято усмивка кара сърцето ти да бие до пръсване и краката ти да отмаляват. Без да усетиш, те ще те въвлекат в живот, за който после ще съжеляваш. Баща ѝ беше от опасните мъже.

Той беше грабнал сърцето на майка ѝ и я беше завлякъл в дивата пустош. А тя постепенно беше усещала как любовта я напуска и на нейно място идват неприязън и омраза към същия този човек.

„Не искам това да се случи и с теб, Джейми — непрекъснато повтаряше майка ѝ. — Омъжи се за сигурен мъж, мила. Е, няма да изпитваш прилив на щастие всеки път, когато те погледне, но в крайна сметка с такъв човек ще си по-щастлива.“

Изведнъж Слейт се обърна и я погледна с онази негова ленива и топла усмивка, от която коленете ѝ омекваха. В този миг Джейми разбра, че е била абсолютно права още първия път, когато го видя — Слейтър Джордан Макол беше най-опасният от всички мъже, които беше срещала.

Когато пристигнаха и той ѝ помогна да разтоварят оборудването, тя продължаваше да мисли за това и някак неловко запристъпва по верандата на малката дървена къща. Би било нормално, въпрос на елементарна учтивост, да го покани вътре, но даже мисълта за това я ужасяваше. Не искаше този висок мъж с очи на млад хищник да влиза в къщата ѝ.

Прилича на ученичка на първата си среща, каза си Слейт. Всъщност той сам не знаеше защо дойде дотук с нея. Погледът му неволно се плъзна по къщата. Инженерът у него инстинктивно отбеляза гладките сглобки на гредите, идеалния наклон на покрива, добре избраното, едновременно открито и заслонено, място. Той кимна одобрително като строител, който се възхищава от работата на друг строител. А когато се обърна към долината, непознатият архитект спечели докрай уважението му. Гледката към реката, скалите и цялата планина беше изумителна. Той отрони тихо:

— Фантастично е. Този, който е строил къщата, е знаел какво прави.

— Баща ми я построи — каза Джейми, която се беше приближила зад него.

— Ирландче, кажи на баща си, че ако търси работа, ще го взема веднага...

— Той почина преди повече от година — отвърна тя тихо и в очите ѝ се появи болка.

— Извинявай — промърмори Слейт.

— Беше инфаркт. Обширен и съвсем внезапен, поне така каза лекарят. Когато се случи, баща ми стоеше точно тук. Всяка сутрин излизаше да гледа изгрева. Казваше, че денят му минава по-леко, след като е съзерцавал тази красота. Все си мисля, че умря много, много щастлив.

— Сигурно е бил изключителен човек.

— Да.

Дъщеря му също е изключителна, каза си Слейт и едва се въздържа да не го повтори на глас. Тази странна зеленоока млада жена непрекъснато му поднасяше изненади. Всеки път, когато я срещнеш, беше съвсем различна от предишния.

— Не си ли самотна?

— Самотна? Как бих могла да съм самотна сред всичко това? — разсмя се тя и обгърна с поглед цялата долина. — Тук се чувствам толкова спокойна. И в безопасност. По-скоро там долу, сред хората, понякога се чувствам самотна... Сякаш не съм част от техния свят...

Изглеждаше толкова крехка и уязвима, че Слейт едва не протегна ръка, за да обгърне раменете ѝ. По дяволите, какво толкова имаше в тази жена, че всеки път го покоряваше? Изведнъж студът го прониза. Джейми явно също го усети, защото потрепери и тръгна към къщата.

Слейт пое след нея. Когато пристъпи на верандата, тя го погледна колебливо. Той небрежно се наведе да пристегне връзките на ботушите си, за да ѝ даде време да реши.

— Ами... хм, бих могла да направя кафе, ако искаш.

Гледаше го така притеснено, сякаш вече съжаляваше за поканата. На него обаче никак не му се тръгваше. Искаше му се да разгледа къщата, да види къде живее тя, да надзърне в нейния свят. Пък и нали все още не ѝ беше казал за мечките.

— С удоволствие бих изпил чаша кафе — каза той и с усмивка забеляза как притеснението в очите ѝ се превърна в тревога. Спокойно, Джейми, за малко не каза той, и двамата сме зрели хора и между нас няма да се случи нищо, което и двамата не искаме. Ала остана безмълвен, защото знаеше, че вместо да я успокои, с тези думи ще я накара да избяга.

ПЕТА ГЛАВА

Джейми кимна. Когато отвори вратата, Тимбър се хвърли върху нея с радостен лай. После видя Слейт и застина. Остана така, докато Джейми не му каза вълшебното „всичко е наред“. В следващия миг кучето вече подскачаше около гостенина възбудено, размахало опашка, после облиза приятелски пръстите му. След миг обаче се втурна към кухнята, където Джейми вече отваряше консерва. Докато тя изнасяше вода и храна на верандата, Слейт се огледа.

Очакваше всичко друго, но не и това. Обстановката беше като в луксозна хижа в скъп ски курорт. Огромното помещение беше уютно разделено на по-малки кътове. В единия край се виждаше просторна кухня, свързана с плот с трапезарията, която беше на по-високо ниво от дневната. В отсрещния край се издигаше каменна камина, която образуваше стена. Зад нея Слейт зърна спалнята.

Навсякъде имаше меки дивани, дълбоки кресла, малки масички с красиви лампи, небрежно разпръснати възглавнички. По стените имаше картини, етажерки, отрупани с дреболии, от онези, които човек събира цял живот. Беше място, където един мъж би могъл да се разположи удобно и да се чувства у дома, заобиколен от книгите си, кучетата си, спомените си.

— Страхотно е — отбеляза Слейт, когато тя се върна. — Очаквах нещо по-... спартанско.

— Татко обичаше удобствата — усмихна се тя и започна да зарежда кафеарката. — Той сам прокара вода, електричество... по-точно генератор.

— С какво всъщност се е занимавал? — попита Слейт, докато разглеждаше колекцията от върхове на копия и каменни брадвички и другата, от скални късове и кристали.

— Беше геолог. Работил е за най-различни компании — и нефтодобивни, и минни... Веднъж дори е бил на язовирен обект. Маникуаган, в северната част на Квебек.

— Тогава още не съм бил в занаята, но съм чувал за този обект. Бил е чудо на инженерната техника. Още го помнят.

— Баща ми беше като омагьосан — засмя се тя тихо. — Оттогава язовирите са слабото му място. Затова и не обяви война на твоя язовир.

— Искаш да кажеш, че ако ни беше обявил война, нямаше да бъдем тук.

— Знаеш ли, тукашните хора гледаха баща ми в очите. Наричаха го Професора, просто защото беше единственият човек с университетска диплома в близките неколкостотин километра. — Тя отново се усмихна тъжно. — По свой начин той също беше инженер. Непрекъснато конструираше нещо. Веднъж даже направи система за нагряване на вода от слънцето, за да не трябва да я топли с чайник на котлона. После обаче сложи генератора и монтира бойлер.

— Той ли е конструирал капана, в който ме хвана онази нощ? — подметна той престорено небрежно.

Грешен ход. Дружелюбната ѝ усмивка веднага изчезна. Тя сви рамене и се обърна.

— Цял ден съм се борила с мечки, така че те моля да ме извиниш, отивам да се изкъпя.

Тя се отправи към банята, без да се обърне да го погледне. Зад всичко това се крие тайна, каза си Слейт, която няма нищо общо с мечките. Какво ли всъщност работи тя? И за кого?

Той запали камината. Когато дървата започнаха да працят, мъжът се отпусна доволно на възглавницата. Погледът му падна върху голямото кресло, което стоеше край камината. Вероятно е било на баща ѝ. Представи си как Джейми вечер се отпуска в него, Тимбър дреме в краката ѝ, а тя си води бележки за свършената през деня работа, уютно заобиколена от вещите, които баща ѝ е обичал. До настолната маса беше поставена лула. Слейт я взе и я разгледа замислено.

Кафеварката закипя. Той тръгна към кухнята, но погледът му падна върху плетен кош за пране. Слейт се усмихна и леко вдигна това, което лежеше върху внимателно сгънатите джинси и вълнени ризи. Изненадите наистина нямаха край. Ефирният копринен сутиен, покрит с дантели, просто не се връзваше с укротителката на мечки. Отдолу лежах на разбъркана купчинка от дантели и коприна подобни бикини и друго бельо.

Тази тайнствена Джейми Килпатрик, усмихна се Слейт.

— Ако обичаш... — Загоряла от слънцето ръка изтръгна дантелената красота от ръцете му. Джейми го гледаше ядосано. — Какво става, Макол, падаш си по дамско бельо ли?

— Не, не — усмихна се той широко. — Просто се отдадох на чудесни старомодни видения.

Бузите на Джейми пламнаха и тя грабна коша. Докато го отнасяше, се ядосваше защо, за бога, си беше купила тези глупави джунджурии. При последното си слизване във Ванкувър се изкуши и ги купи, без дори да се замисли за какво са й. Кой знае какво ли си е помислил Слейт за нея...

— За мен чисто, ако може.

Тя го погледна смутено и в същия миг разбра, че той има предвид кафето, макар че очите му все още проблясваха закачливо. Стоеше облегнат до плота, висок, загорял, спокоен и изглеждаше така, сякаш работата му беше да се снима в Холивуд, а не да стои наред кухнята й и да кара сърцето й да бие бясно. Тя смутено започна да вади чаши.

— Гладна ли си, ирландче? — подхвърли той, като отвори хладилника.

— Да. А, всъщност не! Искам да кажа... не че...

— Сигурно си гладна след цял ден борба с мечките — продължи той, без да обръща внимание на смущението й. — Аз умирам от глад. Я да видим... наденички, картофи, охо, пресен лук! Хайде да вечеряме. Нали нямаш други планове?

— Ами аз... — Тя внезапно си даде сметка, че й предстоеше още една самотна вечер.

— Аз ще сготвя — добави той.

— Винаги ли сте толкова настоятелен, Макол — отвърна тя след известно колебание.

— Слейт, нали се разбрахме. И освен това изобщо не съм настоятелен. Просто съм гладен.

— Напротив. Имам чувството, че винаги постигаш своето.

— Добре, признавам се за виновен — усмихна се той и разтвори бюфета. Извади малка тенджерка, пусна в нея бучка масло и я сложи на печката. После разби яйцата.

— Коего ме навежда на мисълта да те попитам защо всъщност дойде да ме търсиш. Онази пътечка, на която ни намери, не води за никъде.

— Да... Всъщност трябва да си призная... нуждая се от помощта ти — каза той и усмивката му изчезна.

— От моята помощ? — възкликна тя изненадано.

— Истинска ирония, нали, като се има предвид как се държах с теб онзи ден. Виж какво, ирландче, не правя грешки често, защото в работа като моята, човек няма възможност да ги поправа. Но когато все пак се случи да сгреша, съм способен на всичко, за да оправя нещата. Миналата седмица допуснах две грешки — смятах, че ще успея да се справя с проблема с мечките сам и заради едно красиво лице пренебрегнах факта, че неговата притежателка знае какво говори.

— Ако опитваш да ми се извиниш, начинът, по който го правиш, е доста странен.

— Опитвам се — разсмя се той.

— Добре, слушам те.

— На буницето стана нетърпимо. До неотдавна, когато хората докарваха отпадъците, натискаха няколко пъти клаксона и мечките се разотиваха. Сега вече свикнаха със сигнала и го възприемат като покана за обед. Щом шофьорът изсвири, отвсякъде започват да прииждат мечки. Вчера момчетата останали в камиона, заобиколени от мечките, повече от час. Когато се прибраха, трепереха целите и заявиха, че ако трябва да се върнат там, ще напуснат. Напълно ги разбирам.

— Още преди две години казах на Корнелиъс, че ще имате проблеми. За тях това е удобен източник на прехрана и те водят тук малките си. Които вече не знаят, че има и друг начин да си намират храна, разбираш ли?

— Хората ми започнаха да носят пушки.

— Пушки? — Очите ѝ се разшириха. — Слейт, не може...

— Нямам избор, Джейми.

— Само ако застреляте някоя от моите мечки, ще...

— А живота на моите хора, Джейми?

— А чия е вината! — възкликна тя и тръгна към всекидневната.

— Джейми, защо не престанеш поне за минута да бъдеш така враждебна и не се опиташ да ми помогнеш? — извика той, като се

опитваше да потисне надигация се гняв.

— Е, нали си намерил вече най-доброто решение! С пушките — отвърна тя с блеснал поглед.

— По дяволите, защо не ме изслушаш? — каза той рязко и като хвана раменете ѝ, я обърна с лице към себе си. — Ако някоя мечка бъде убита, аз ще съжалявам най-много. Но те ни се пречат непрекъснато. Само че ние не сме единствените, притиснати до стената. Кой знае защо ми се струва, че и ти си заложила много на язовира и мечките, които строежът привлича. — Той я пушна рязко и продължи тихо: — Виж какво, от самото начало двамата започнахме да се караме. Хайде да се опитаме да говорим спокойно.

В погледа ѝ прочете инстинктивното желание да му каже да се маха от къщата. Тя отвори уста, после неуверено приглади косата си с ръце и промълви:

— О, господи... — Седна до камината и попита: — Нали правехте ограда?

— Събарят ги, без дори да ги забележат — приседна той до нея. — Мислехме да изгаряме отпадъците, но...

— Но миналата година опитаха и се озоваха пред проблема как да избягат от побеснели мечки с опърлени лапи. После започнаха да ги заравят. Мечките се нареждаха в редица и гледаха как булдозерът покрива с пръст храната. Изчакваха го да си отиде и после я изравяха. Явно мислеха, че е игра.

— А ако сложим ограда с електрически ток?

— Само ще опърли козината им. И най-много да ги разяри. Освен това има и друго.

— Друго?

— Тези мечки зависят от вас, особено миналогодишните млади, които не са се научили да намират храна по друг начин. Ако спрете изведнъж изхвърлянето на отпадъци, ще трябва да се оправяте с множество твърде гладни и твърде ядосани мечки, които изобщо не се плашат от хората. Могат да направят лагера на парчета. Нали видя днес.

— Значи е твърде късно — въздъхна Слейт.

— Само ти казвам, че трябва да измислиш план как да намалим източника на храна постепенно... за да им дадем време да намерят други начини да се прехранват. И да намериш друго решение за

отпадъците. Не е трудна задача, особено за мъж, който цял живот укротява реки.

Слейт леко вдигна вежди, но после се усмихна и стана.

— Хайде да вечеряме. Ти слагай масата, аз ще довърша готвенето.

— Е, как се случи така, че си изкарваш прехраната, като се бориш с мечки? — попита Слейт, сит, доволен, удобно разположен на креслото пред камината, с чаша изненадващо добро вино в ръка. Чувстваше се фантастично.

Джейми се усмихна. Беше седнала на пода Тимбър дремеше, сложил глава в скута ѝ. Косата ѝ грееше от отблясъците на огъня.

— Родена съм в изследователски лагер в Аляска и цялото си детство съм прекарала по строителни и геоложки обекти. Винаги на север от шейсетия паралел. А там мечките са в изобилие — засмя се тя, — черни, кафяви, гризли, полярни, всякакви. Баща ми смяташе, че познанието може да предпази от всяка опасност и затова ме научи на всичко за мечките.

— Майка ти трябва да е била изключителна жена — промълви Слейт и внезапно в мислите му нахлу смътен спомен за жена с буйна коса и звънтящ смях — неговата майка. Беше заминала, когато е бил на пет години. Не я беше виждал оттогава.

— Мразеше този живот до мозъка на костите си — тихо отвърна Джейми. — Баща ѝ беше декан на факултета по литература в Принстън. Разказваше ми с носталгия как вечер колегите му се събирали, пиели шери и говорели за изкуство. Мама била сгодена, когато срещнала баща ми. Той бил най-красивият и най-вълнуващ мъж, когото някога била срещала. Развалила годежа и само месец след това вече живеела в дървена барака на Бафиновите острови. На татко му предложили преподавателско място и тя се надявала, че ще приеме, но в последния момент зовът на дивото се оказал по-силен и той избягал.

— А майка ти, вместо да бъде професорска съпруга, се оказала в ролята на жените на първите заселници?

— Точно така — сведе поглед Джейми и погали кучето. — Родила ме още първата година. Мислела, че това ще накара татко да се

върне към цивилизацията, което, естествено, не станало. Успяла да издържи там цели дванайсет години.

— Когато разбрала, че дъщеря ѝ пораства и скоро ще започне да разбива мъжки сърца, а тя ще трябва да разгонва младите геолози и строители с бастун, да не се тълпят...

— Не! — засмя се Джейми. — Просто заяви на баща ми, че иска да израсна в нормална за едно момиче среда. Постави му ултиматум — тя или работата. Той естествено отговори, че не може да напусне в средата на проекта. Тогава тя замина за Ванкувър и ме взе със себе си.

— И ти заживя ту с нея, ту с баща си тук.

— Да — кимна Джейми и погледът ѝ стана замислен. — Беше ми непоносимо тежко. Сякаш бях две отделни същества. Във Ванкувър бях идеалната добре възпитана дъщеря на мама. Тук бях хулиганчето на Бей Килпатрик, напаст за цялата долина...

— Май се досещам кое си предпочитала...

— Не съм предпочитала нито едното, нито другото — отвърна рязко тя, като вдигна глава. — Обичах ги и двамата. Никога не вземах страна в споровете им.

Той не каза нищо. Замисли се колко ли трудно ѝ е било, разкъсвана между тези два така различни свята.

— Мама все още живее във Ванкувър. Има галерия...

— И как приема това, че дъщеря ѝ прекарва дните си, като се бори с мечки в гората?

За голямо негово облекчение тя се усмихна широко.

— Отчаяна е! Е, надява се, че когато се... — Тя замълча на средата на фразата и го погледна изпитателно. — А ти, Макол? Разказах ти целия си живот, а не зная за теб почти нищо. Освен че готвиш страхотно.

Той се усмихна лениво и за миг продължи да я съзерцава. Дали от отблясъците на огъня, или от виното, но очите ѝ красиво блестяха. Носеше неизменните панталони, този път от зелено кадифе, но вместо безформената работна риза отгоре беше сложила зеленикав вълнен пуловер, който подчертаваше и очите, и фигурата ѝ така красиво, че дъхът му спираше. Той с огромно усилие се застави да върне мислите си на земята и да ѝ отговори.

— Няма много за разправяне. И аз съм израснал като теб по строителни обекти, само че на майка ми ѝ били нужни шест години, за

да избяга, а не дванайсет. А когато избяга, никога повече не се върна. Е, имаше разни заместнички. Даже моят старец май се ожени за няколко от тях. Когато пораснах достатъчно, веднага го напуснах. Отидох при леля ми в Пенсилвания. Там живях, докато завърша университета... И ето къде съм сега.

— Явно си тръгнал по стъпките на баща си. — Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Като че ли да.

— Ами... жените? — попита тя уж безразлично. — Вероятно на всяко пристанище те чака съпруга.

— Не! — отвърна той рязко. Замисли се, после я погледна и се усмихна. — Виж, ожених се веднага щом завърших следването. Обаче бракът ни продължи само три години. Жените и язовирите изглежда се изключват взаимно. Не можеш да отдадеш на едното необходимото внимание, без да пренебрегнеш другото.

— Значи си типичният моряк-скитник? Тук-там по някой флирт, някоя кратка любов...

— Бих искал да ти отговоря отрицателно — каза той, като я гледаше втренчено, — но ти си вече голямо момиче и няма защо да ти обяснявам някои основни истини за живота. Наистина имал съм някое и друго приключение. Нищо трайно. А какво ще кажеш за покорителката на мечките? Има ли си някого?

Тя сведе поглед и леко се намръщи.

— Всъщност да, има си някого. — После стана рязко и попита: — Искаш ли кафе?

— Да — отвърна той, смаян от отговора ѝ. После се ядоса сам на себе си. Защо се учудва, че тя има приятел? Беше красива, умна, чудесна. За всеки мъж би било истинско щастие да я има. Той стана и нервно закрачи из стаята.

Приблужи до голямото бюро в другия край и разсеяно започна да разглежда папките и изрезките от вестници, грижливо подредени в кутии за документи.

Зачете се в една от статиите и с изненада установи, че не е за мечки, както очакваше, а за четиристотинкилограмова есетра, изхвърлена преди две години на брега на езеро в Сиатъл. Учените изчислили, че животното е било вероятно на около деветдесет години и

че то е причината за многобройните слухове по тези места, че в езерото живеело огромно чудовище. Слейт с усмивка взе друга статия.

В нея пък се разказваше за приключенията на двама души, които летували на палатка някъде в Орегон. Те се кълняха, че видели огромно, покрито с козина, същество. Имаше даже и снимка, твърде неясна.

Заинтригуван, Слейт прерови останалите изрезки от вестници. Във всички статии се разправяше за подобни случаи. Той хвърли поглед на библиотеката и установи, че повечето книги също са посветени на темата за странните горски същества и за Йети, снежния човек. Разгледа и купчините научни съобщения, доклади и статии — повечето бяха на същата тема и името на Бен Килпатрик фигурираше или сред авторите, или сред консултантите.

Едва тогава Слейт вдигна глава и погледна парчето безформен камък, което лежеше на бюрото. Когато го разгледа внимателно, видя, че не е никакъв камък, а отпечатък... от крак. На места съвсем ясен, даже със снопчета козина.

— Какво, по дяволите...

Смаян, Слейт вдигна поглед към компютъра и се втренчи в сложната електронна система, монтирана над него. Беше виждал подобни системи в електроцентралите и веднага разбра, че е табло за обявяване на тревога, свързано с компютъра и принтера. Той го гледаше смаяно и изведнъж прошепна:

— Ето какво било!

— Кафето е готово — долетя до него веселият глас на Джейми откъм кухнята. — Ще го донеса до камината.

— Я остави кафето, ирландче, и веднага ела тук да ми обясниш какво е това.

Тя донесе подноса с чашите в дневната.

— Какво толкова има да се обяснява. Система за следене... на мечките. Следя хода им по радиояките. — После изведнъж срещна недоверчивия поглед на Слейт и ядосано добави: — Виж какво, трудно е да се обясни накратко. Пък и честно казано съм твърде уморена...

— Съкровище! — отрони той с копrien глас. — Аз съм инженер, не забравяй. Макар че се занимавам главно с това да укротявам реки, все пак разбирам нещичко от компютри и от алармени системи. Вероятно част от цялата тази техника действително следи

яките, но не това ме интересува. Искам да зная за какво ти е сложната мрежа от капани?

— Без да влизаме в подробности, Макол, това просто не е твоя работа.

— Напротив — каза той застрашително, — като се има предвид, че паднах в един от тях.

— Слейт...

— Значи си тръгнала да ловиш Йети, така ли? Искаш да си хванеш не друго, а някакъв противен снежен човек!

ШЕСТА ГЛАВА

Нямаше никакъв смисъл да отрича.

— В тези краища му казват саскуоч — отвърна тя тихо и се приближи до Слейт. — Има си и научно наименование, но както и да го наричат, баща ми прекара цели трийсет години в събиране на данни за него, сведения на очевидци, слухове, всичко. През последните години съсредоточи търсенето в централната част на Британска Колумбия. — Тя кимна към картата. — Сините карфици са местата, където са намерени отпечатъци, а червените — където е бил виждан.

— Но картата е пълна с тях!

— Скукум е индианска дума, която означава лош дух. Тук в долината от стотици години има легенди за саскуоч.

— Огромни космати маймуни — каза той иронично.

— Това по-скоро се отнася за някой друг...

Той обаче не обърна внимание на забележката ѝ.

— И ти си решила да си хванеш един?

— Виж какво, Макол, на теб може да ти изглежда смехотворно, но има много сериозни учени, които смятат, че е напълно възможно. Мечтата на баща ми беше да докаже, че саскуоч съществува, но умря, преди да успее...

— Значи ти ще докажеш на целия свят, че е бил прав.

— Нещо такова — съгласи се тя колебливо. — Много хора мислеха, че баща ми е луд. Той беше изключителен човек, но... понякога се затваряше тук и пиеше. Това всъщност не му пречеше да работи, но имаше хора, които гледаха с пренебрежение само заради...

— Значи мислиш, че тези капани ще свършат работа.

За пръв път, откакто Слейт подхвана този разговор, тя се усмихна.

— Нали хванах теб...

— Да, така е. — Плътните му устни се извиха в лека усмивка, а погледът му се впи в младата жена. — Макар че така и не ми каза какво ще ме правиш, след като веднъж вече си ме хванала.

Ниският му глас вибрираше така изкусително, че Джейми усети как коленете ѝ омекват. Очите ѝ неволно се впериха в дясното му слепоочие, на което беше паднал златистокафяв непокорен кичур коса — толкова нежен, че пръстите ѝ сякаш сами трепнаха и го докоснаха. Раната беше заздравяла, макар че мястото все още личеше.

— Всъщност май така и не ти се извиних, нали? След това все си представях какво можеше да се случи... Как можеше да си счупиш врата.

— Какво толкова, строежът щеше да се забави със седмица-две — подсмихна се той. — Главата ми е здрава.

Не само язовирът щеше да пострада от загубата, каза си тя, докато потъваше в погледа на светлокехлибарените му очи. Защо ли бе решила, че са очи на хищник? Бяха толкова нежни, толкова... близо!

Как успя да устои на изкушението да я прегърне... Зелените дълбоки очи го гледаха смутено. Красивата ѝ уста... само на една целувка от неговата. Той рязко се обърна и с препъване тръгна към вратата. Изпитваше такъв силен копнеж, че цялото му тяло трептеше като струна. Пристъпи навън и когато студеният въздух го лъхна, видя, че вече минава единайсет. Бяха прекарвали заедно толкова дълго време...

— Благодаря за вечерята — промълви тя зад него някак срамежливо. Тимбър пристъпваше след нея, като се прозяваше. — И за цялата вечер. Много рядко имам... компания.

Очевидно искаше да каже мъжка компания, отбеляза той и се усмихна. После тръгна надолу по стъпалата, горд от собственото си самообладание.

— Лека нощ, Джейми.

Беше почти стигнал до камиона, когато спря. Остана за миг неподвижен, изпусна рязко въздух и тръгна обратно.

— Какво има? Забрави ли нещо?

— Да, може да се каже и така — отвърна той, като взе стъпалата на две крачки. — Може би после ще съжалявам, но ако не го направя, ще съжалявам още повече.

Обхвана хладното ѝ лице и сведе устни към нейните — така, както беше мечтал през цялата вечер.

Тя се вцепени и нададе кратък вик на изумление. После изведнъж откликна.

Устните ѝ колебливо се разтвориха и той плъзна език между тях, тръпнеш от желание да потъне в нея, дълбоко, толкова дълбоко, че никога вече да не може да се освободи. Когато разтвори зъбите ѝ, тя трепна. Той с наслада отпиваше сладкия вкус на устата ѝ. Езикът ѝ докосна неговия, но така плахо, че той едва го усети. После я целуна по-страстно. Чувстваше как цялото ѝ тяло се отърсва от напрежението, докато тя се опитва да превъзмогне себе си.

След това колебанието ѝ изчезна. Езикът ѝ се плъзна към неговия и се вплете в него в страстна целувка. Тя разтвори устни и му позволи да потъне в тях с невероятно бавен и възбуждащ ритъм. Слейт усети как през тялото му преминава огнена тръпка. Желанието избухна така силно, че той простена името ѝ и обгърна изящната ѝ талия.

В следващия миг ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му и потънаха в косата му. Той почувства мъчително сладкия допир на гърдите ѝ, мекото докосване на бедрата ѝ. Тя се притисна до него, сякаш търсеше тялото му. Неспособен да се овладее, той плътно я привлече към себе си, и макар че за миг се уплаши да не би тя да се отдръпне, след това с наслада усети как отвърща на прегръдката му смело и заедно с това свенливо, сякаш не беше сигурна как ще реагира той.

Слейт плъзна длани по гърба ѝ, притисна бедрата ѝ. Целувката му продължаваше своя нежен страстен ритъм и казваше повече от всякакви думи. Пръстите ѝ се вплетоха в косата му и тя внезапно простена, като отвърщаше на целувката му така пламенно, че той едва не изгуби равновесие.

— О, Слейт! — прошепна тя. — Господи! Какво правим?

— Това, което и двамата пожелахме още първата нощ, когато ме измъкна от онзи капан — простена той и зарови лице в копринения водопад на косите ѝ. — Това, за което и двамата мислехме... и копнеехме да направим...

— Не... — промълви тя и отметна глава. — Не мога да повярвам, че това наистина се случва!

— Повярвай, така е! И двамата знаехме, че ще се случи още в първия миг, когато погледите ни се срещнаха.

— Не! — прошепна тя отчаяно. — Не мога да позволя! Слейт, това е твърде опасно!

— Опасно? — Той се отдръпна и я погледна. Можеше да се закълне, че вижда паника в очите ѝ. — Джейми, какво говориш? За него ли става въпрос? За другия мъж...

В първия миг тя се вторачи в него с празен поглед сякаш не разбираше какво ѝ говори. После изведнъж очите ѝ се разшириха от ужас.

— О, господи! Къртис! Съвсем забравих...

Изведнъж осъзна думите си и замълча. Слейт се разсмя и я притегли към себе си.

— Значи съвсем го забрави, така ли? Е, щом той изчезва от главата ти при всяка целувчица...

— По дяволите, не ми се присмивай! — Но тя самата неволно се усмихна и му позволи да я притисне до себе си. — Пък и въобще не беше целувчица, Макол!

— Трябва да опитам пак, за да се уверя!

— Не! — Тя се изплъзна от ръцете му и отстъпи назад. — Майка ми е разказала всичко за мъжете като теб, Макол!

— И какво ти е казала?

— Че сте опасни.

— Значи мислиш, че съм опасен, Джейми? — попита той и протегна ръка.

— О, да — отвърна тя и се отдръпна. Очите ѝ блестяха в тъмното. — Мисля, че ти си най-опасният от всички мъже, които съм виждала!

— Но това е най-долнопробен подкуп! — извика Джейми.

— Да, при това съвсем откровен — засмя се Сам Двата лоса и се облегна на кухненския плот. — Казвам ти, зеленоочке, постигнала си нещо неவிждано — хванала си Слейт Макол за гушата! За да те склони да му помогнеш с мечките, е готов на всичко, включително и на най-долнопробен подкуп.

— А ти защо не си ми казал, че работиш за него?

— С него, зеленоочке. Работа с Макол, а не за него.

— Никой не работи наравно с Макол. Той е типичният вълк-единак. Абсолютен властелин в царството си.

— Е, може наистина да му липсва тактичност, но пък е напълно честен — отвърна Сам. — Той не се занимава с политическите машинации на корпорацията. Интересува го само едно — да предаде проклетия си язовир в срок.

Джейми вдигна вежди и му подаде чаша чай.

— Хайде, кажи ми отново какво точно ти каза Макол.

— Гледай ти — разсмя се Сам, — той ме предупреди, че ще реагираш така. Какво има между вас двамата, я си признай.

— Нищо — отвърна Джейми небрежно, отиде в дневната и се отпусна в креслото на баща си. Сам седна срещу нея. — Е, ще ми кажеш ли?

— Ами спомена, че ако му помогнеш да се отърве от мечките с възможно най-малко вреда за хората и за самите животни, ще ти позволи да влизаш отново в обекта.

— Нима не си дава сметка, че е логично да искам да задържа мечките около буницето колкото може по-дълго.

— Да, и аз му отговорих така — ухили се Сам. — Но той е убеден, че ще му помогнеш, защото отлично знаеш, че когато мечките и хората се сблъскват, винаги губят мечките. Какво ти става, Джейми? Никога досега не съм те виждал такава. Изглеждаш разсеяна, а щом чуеш името на Макол, се нахвърляш върху мен като бясна.

— Глупости — отсече Джейми.

— Хей, зеленоочке — присви очи Сам, — с теб сме приятели от седемнайсет години! И сме дори кръвни братя. Нали помниш как се заклехме винаги да се доверяваме един на друг — добави той и размаха десния си палец.

Джейми неволно се усмихна и потърка своя десен палец. Спомни си колко бяха тържествени и двамата, когато се порязаха ритуално с ловджийския нож на баща ѝ и долепиха палци, за да се смеси кръвта им.

— Тогава бяхме деца, Сам. Пък и всичко беше съвсем различно. Нали помниш как татко ни водеше и двамата на палатка горе в планината? И на риболов?

— Той ми липсва — отрони тихо Сам.

Джейми кимна, втренчила поглед в чашата си.

— Всичко се промени, Сам. Всичко, което познавах и което обичах, вече изчезна.

— Хей, зеленоочке — приведе се Сам, — аз винаги ще бъда тук. Също и Пайн Лейк. И планината.

— Част от планината — поправи го Джейми с горчивина. — Тази проклета река погълна по-голямата част от нея.

— Обаче ще даде нещо в замяна — възрази Сам. — Нали виждаш как всичко се променя. Мините бяха затворени, скоро ще ги последват и мелниците. Скоро нищо няма да може да задържи хората в долината. Няма да имат прехрана. А езерото на Макол ще бъде като спасителен пояс, нима не виждаш?

— Да, да, зная. Ще има паркове, къмпинги, туристи — унило отвърна Джейми.

— А когато разведникът бъде готов, от цялата страна ще идват хора, за да ловят нашата пъстърва. Големият курортен комплекс ще даде работа на десетки хора. Всичко това ще възвърне живота на Скукум, Джейми, и баща ти отлично го разбираше. Именно затова подкрепи проекта за язовир още от самото начало, когато всички други в околността бяха против.

— Но това никога няма вече да бъде нашата долина!

— Значи затова си решила да продадеш планината?

— Не съм решила да продавам планината — отсече тя. — Просто обмислям едно от възможните решения.

— Хм, и колко е изчислил Къртис, че ще спечелите?

Джейми пламна. Сам я познаваше така добре, че винаги надушваше слабото ѝ място и успяваше да я уязви.

— Време е да направиш своя избор, мила моя — каза той с блеснал поглед, — избора между разума и сърцето, между Скукум и външния свят. Зная, че майка ти те убеждава да продадеш планината и да напуснеш това място. Уговаря те още откакто двамата с баща ти скъсаха...

— Те не са скъсвали! — възрази Джейми.

— Добре, стигнаха до взаимно съгласие да живеят разделени. Зная, че в продължение на седемнайсет години ти беше непрестанно разкъсвана между тях двамата. Половината от живота си прекара яростно защитавайки баща си пред майка ти. А другата половина, когато идваше тук, защитавайки нейния начин на живот пред него. Ако знаеш колко съм страдал заради теб. Знаех, че се разкъсваш, че искаш да останеш да живееш при него, но се ужасяваш от мисълта, че можеш

да наскърбиш майка си. Всичко това обаче е минало, Джейми. Сега вече си голяма и трябва да живееш своя живот, а не нейния.

Тя стисна здраво чашата в ръце и пое дълбоко въздух.

— Значи според теб това се опитвам да направя...

— Да, уверен съм, че точно това си на път да направиш. Най-голямата мечта на майка ти е да се омъжиш за Къртис Уинтроп... Извинявай, доктор Къртис Уинтроп... И да станеш съпруга на университетски преподавател, каквато тя никога не успя да бъде.

— Господи, Сам, защо изкарваш всичко толкова драматично? — разсмя се Джейми на откровеността му. — И защо толкова много мразиш Къртис?

— Защото те използва! Познавам този тип хора твърде добре. Той е абсолютен егоист, Джейми.

— Сам, зная, че не одобряваш това, което правим, но всъщност татко, а не друг даде тази идея на Къртис.

— Не, не, Къртис открадна идеята на баща ти... Има голяма разлика между двете. Сега, когато баща ти почина, твоят Къртис иска да си присвои целия му труд, за да се прочуе. И е успял някак да те убеди да му помагаш.

— Но нали сам татко конструира капаните?

— Да, но само като научен експеримент. Отлично знаеш, че никога не е искал действително да улови нещо!

— Сам... — преглътна яда си Джейми. — Аз ще се омъжа за Къртис, така че...

— По дяволите, Джейми, как е възможно да желаеш да объркаш живота си! След като си срещнала човек като Слейт Макол, истински мъж, който обича планината и...

— Да не си полудял? — извика Джейми и едва не се задави от изумление от думите му.

— Да, според мен двамата бихте си подхождали идеално.

— Имаш нужда от разширяване на кръгозора.

— А ти имаш нужда от...

— Сам! Предупреждавам те!

— Добре, добре... — вдигна ръце той. — Само ми кажи какво да предам на Макол и вече няма да споменавам името му. Освен за да кажа, че той сякаш страда от същата болест като теб — или бленува, зареял поглед през прозореца, или се заяжда с първия срещнат.

— Кажи му, че ще подготвя план за действие и ще му го пратя... Но в понеделник сутрин на входа на обекта да има пропуски за двама ни с Тери!

— Щом ще идваш в понеделник, донеси му го сама!

— Не, ще го изпратя — отвърна тя с тон, който не търпеше възражения.

Беше минала седмица, откакто вечеря със Слейт. Седем дълги и ужасно мъчителни дни. Мъчителни, защото изобщо не можеше да спи. Щом затвореше очи, веднага си представяше, че отново е в прегръдките на Слейтър Макол.

За миг изпита желание да разкаже на Сам цялата история. Но после се отказа. Той и без това никога не бе разбирал предпочитанието ѝ към стабилните, надеждни мъже. През цялото следване непрестанно се заяждаше с нея за приятелите ѝ, които сравняваше с овесена каша. „Всеки студент в университета е готов да даде дясната си ръка, за да му определиш среща, Джейми, а ти избираш овесената каша!“

Да, може и да напомняха безвкусна каша, но поне бяха стабилни. А не такива, които да разбият сърцето ѝ. Затова през цялото си следване тя си избираше за приятели мъже, които отговаряха на любимото определение на майка ѝ — безопасни. От опасните мъже се държеше настрана, макар че тайно им се възхищаваше.

А Къртис Уинтроп беше най-безопасният от всички!

Мислите ѝ неволно се отклониха в друга посока. Не можеше да отрече, че понякога и на нея самата ѝ се искаше връзката им да бъде по-вълнуваща. Изведнъж си спомни за страстната и така истинска целувка на Слейт, за неприкритата жажда, която се четеше в погледа му. Така непосредствен и пряк, той излъчваше човешко желание за любов. Беше я накарал да се почувства като най-желаната жена в целия свят. С чувство на угризение тя сравни целувката му с небрежното, сухо докосване с устни по бузата ѝ, за което Къртис понякога отделяше време. Да, вярно, че понякога правеше опити да изглежда страстен, но прегръдките му бяха толкова тромави и хладни, че тя неволно си казваше — единственото му желание е да си бъде у дома и да чете някоя книга, а не да ме прегръща.

А Слейт? Господи... Слейт я целуна така, сякаш беше осъден на смърт и тази целувка беше последното му желание...

Само при мисълта за това дъхът ѝ секна и тя бързо отпи от чая, като се престори, че не забелязва изпитателния поглед на Сам и леката усмивка на устните му.

Да, няма никакво съмнение, каза си Слейт, аз съм пълен идиот. Само ненормалните и четиринайсетгодишните момченца са в състояние да се влачат из блатата и дивите гори на Британска Колумбия, за да търсят някаква жена.

Той изруга наум и замахна с ръка, за да пропъди комарите. Ботушите му бяха пълни с кал и вътре пръстите му неприятно джвакаха. Къде, за бога, беше тя?

Очевидно беше поел в погрешна посока. И сега ще прекара остатъка от живота си в лутане из тази проклета мъглива планина, търсейки една жена, която най-вероятно въобще не беше тук. Вероятно се беше прибрала у дома още когато започна да вали. Сигурно се беше сгушила пред огъня и пиеше горещ ром. Може би Къртис беше с нея. Може би двамата лежаха голи, отпуснати в прегръдките си, след дълъг следобед, пълен с любовни удоволствия. Може би...

Той рязко тръсна глава и прогони тази мисъл. Единственото, върху което си заслужаваше да се съсредоточи в момента, беше съвсем реалната възможност да падне в мъглата и калта, подгизнал до кости от дъжда, разкъсан на парчета от тези огромни комари. Усети как по гърба му се стичат ледени струйки вода и ядосано изруга.

И в този миг се озова пред нея. Зелените ѝ очи изумено се разшириха от учудване. Само главата ѝ се подаваше от горещия минерален извор, който бликаше от скалата срещу него.

— Макол, не може да ти се отрече, че имаш уникални изразни средства! Никога досега не бях чувала такова нещо.

— Какво, за бога, правиш тук? — попита той, като я гледаше смаян. — Температурата е около нулата!

— Идеално — каза тя закачливо, вдигна мокрите си голи ръце зад главата си и се протегна. После се отпусна назад и като затвори очи, се усмихна лениво. — В ден като днешния най-прекрасното нещо е да се изкъпеш в горещ минерален извор. — Тя хвърли поглед на калните му ботуши и джинси, на браздите от потта по лицето му и отново затвори очи. — И ти би могъл да се изкъпеш.

— По дяволите, защо пък не!

Бързо хвърли якето си настрани и започна да разкопчава ризата си. Тя изведнъж отвори очи и с тревога видя, че той започва да издърпва ризата от колана си.

— Но... нямах предвид точно сега...

— Защо да чакам? — усмихна се той и пъкна ризата си в коженото яке, за да не се намокри от дъжда. После събу подгизналите си ботуши и махна мокрите чорапи.

— Макол... — Очите ѝ се разшириха от ужас. — Този басейн не е достатъчно широк, за да ни побере и двамата...

— Ще ни бъде съвсем уютно — отвърна той и дръпна ципа на джинсите си. После бавно започна да ги сваля. — Единственото, което ще ни липсва, е бутилка шампанско.

СЕДМА ГЛАВА

Той пристъпи предпазливо, защото от извора се вдигаше пара, но всъщност водата беше приятно топла. Отпусна се и веднага усети как тя обгръща блажено тялото му. Напрежението в мускулите му изчезна и той се усмихна.

— През цялата седмица се опитвам да те срещна, ирландче. А ти ме отбягваш.

— Не ставай смешен — отвърна тя малко пресилено бързо. — От къде на къде ще те отбягвам?

— Зная ли — затвори очи той и се усмихна, като отпусна назад глава и я подпря на обвит с мъх корен. — Ако не те познавах, щях да си помисля, че съм те уплашил... Всъщност планът ти за действие беше страхотен. Обадих се на хората от парковата служба в Аляска. Обещаха да ми пратят една от тези клетки за боклук, което препоръчваш и които не могат да бъдат разбивани от мечките. Освен това размислих и реших, че си права за извозването на боклука по въздуха. Ще струва доста скъпо, но по-добре да платим, отколкото да пострада човек. Или пък мечка.

— Хм, не си губиш времето в приказки.

— Не. Освен това ще действам както ти препоръчваш, ще направя промените достатъчно бавно, за да имат твоите мечки време да привикнат към намаляването на храната. Освен това ще ходим на бунището само нощем.

— Те още дълго ще обикалят около обекта, но постепенно ще намалееят и ще останат само най-младите.

— Знаеш ли — изсмя се той сухо, — започнах да научавам за мечките неща, които никога не съм предполагал.

— Някога индианците вярвали, че във всяка мечка е прероден духът на храбър воин. И до днес ценят украшенията, направени от мечешка лапа, защото предавали на човека силата и смелостта на животното.

Слейт протегна ръка и обви с пръсти кожената каишка около врата ѝ. Издърпа я нагоре и хвана внимателно мечешката лапа.

— На теб дава ли ти сила?

— Когато бях на десет, дядото на Сам Двата лоса ми я подари — засмя се тя. — Каза ми, че ще ме защитава от всички зверове. Може би е имал предвид и тези на два крака...

— Е, и върши ли работа?

— Нали виждаш, тялото ми е все още цяло.

— Да, виждам — усмихна се Слейт и едва се сдържа да не каже „и освен това е възхитително“.

Джейми беше вдигнала косата си и непокорните кичури, които се бяха изплъзнали, обрамчваха нежно лицето ѝ, покрити с капчици дъжд. Той я гледаше втренчено. Стори му се, че различава под водата очертанятията на раменете ѝ, на гърдите ѝ. Изведнъж се запита дали има дрехи и при тази мисъл дишането му се ускори. Той пое дълбоко въздух и попита:

— Е, и какво мисли Къртис за твоята мечешка епопея?

— Къртис ли? — погледна го тя смаяно. После смръщи вежди с подозрение. — Да не би Сам да ти е казал нещо?

— Не — поклати глава той, изненадан от острата ѝ реакция, и си каза, че непременно трябва да разпита Сам веднага щом се прибере в лагера. — Той с какво се занимава?

— Антрополог е — отговори тя някак сковано. — Доктор Къртис Уинтроп. Сигурно си чувал.

— Не бих казал. Рядко срещам каквито и да е доктори.

Джейми го погледна косо, сякаш долови насмешката в гласа му.

— И той сигурно не знае за твоето съществуване — отвърна тя, като допълни наум: „И слава богу, какво ли би казал, ако ме видеше сега“. — Баща му е доктор Джилбърт Уинтроп. За него поне сигурно си чувал.

— Африка — ухили се той. — Липсващата връзка.

— Отлично, Макол — отвърна тя доволно. — Той е един от най-прочутите съвременни антрополози.

— И на горкия Къртис му остава да върви по дирите му.

— По дяволите, Сам наистина ти е говорил за това!

— Мила — отвърна Слейт и златистите му очи се присвиха, — заклевам ти се, че Сам не ми е говорил нищо за теб или за твой Къртис.

— Къртис е много уважаван учен — стрелна го тя недоверчиво с поглед, изумена от бързината, с която се досети за вечния проблем на Къртис, който все мереше собствените си постижения с тези на баща си.

— И той ли участва в това преследване на несъществуващо чудовище, с което си се захванала — попита Слейт и я изгледа изпитателно. — А пък аз се чудех как би могла една биоложка да изкара само от стипендията си средства за толкова усъвършенствана техника.

— Къртис работи във Вашингтонския университет — отговори тя след кратко колебание — и наистина ми помогна да получа тази стипендия. Всъщност идеята да получим пари от катедрата по антропология и да ги използваме за оборудването беше именно негова. По документи това е изследване по зоология — усмихна се тя. — Ако бяхме казали на някой, че ни трябва пари, за да хванем саскуоч, щяха да ни се изсмеят.

— Дори ако ви беше подкрепил старият Уинтроп?

— Доктор Уинтроп мисли, че интересът на Къртис към криптозоологията е само пропиляно...

— Крипто... какво? Господи, все си мисля, че зная всички съществуващи „логии“, а ти все ми поднасяш някоя нова.

Джейми се разсмя.

— Това е клон от науката, който се занимава с изучаване на непознати досега животински видове... Като акулата, която се храни с планктон, дето я откриха през 1976... Животни, за които се смята, че са изчезнали.

— Значи Уинтроп старши не одобрява тази работа?

— По-скоро го дразни това, че за повечето хора криптозоолозите са откачалки. Нали все говорят, че са по следите на нещо голямо... като Лохнеското чудовище, Йети...

— Така ли е? Наистина ли са откачалки?

— Не мисля, че баща ми беше откачалка.

— Отлично знаеш, че не това имам предвид.

— Ами... О, по дяволите, не зная! — тръсна глава тя. — Аз съм само биоложка...

— Нима, госпожице Килпатрик?

— ... която не претендира, че знае всички отговори — продължи Джейми, без да му обръща внимание. — Обаче съм сигурна, че в нашия свят има страшно много неща, които не подлежат на рационално обяснение. Ненавиждам хората, които мислят, че знаят всички тайни на живата природа.

— Значи онзи, който открие подобни тайнствени същества, ще остане в историята на науката? Затова ли Къртис се е захванал с това? Сигурно в антропологията вече не е останало много за откриване.

Невероятно е как успява да формулира така точно нещата, каза си Джейми. Вероятно това е талантът на истинския инженер — да открива цялостната картина по съвсем бегли описания. Тя си припомни как се разяряваше Къртис всеки път, когато се споменеше името на баща му. Веднъж даже беше казал: „Нищо не ми е оставил да откроя! Всичко е направил сам... За мен са останали само трохите!“.

— И защо той не е тук с теб?

Джейми погледна Слейт смаяно и с раздразнение.

— Защо Къртис те интересува толкова много?

— Изобщо не ме интересува — отвърна откровено Слейт. — Просто искам да зная доколко ти се интересуваш от него!

— Това не е твоя работа!

— Напротив! Като се има предвид, че искам да се любя с приятелката му.

Нямаше намерение да го казва точно така, но сега, след като думите бяха вече излезли от устата му, нямаше смисъл да го увърта. Джейми го гледаше така изумено, че той неволно се разсмя.

— Е, не е само това, разбира се, но...

— Аз... аз... — Тя заекна от смущение. Явно дъхът ѝ беше секнал от изумление. — Ти... винаги ли си толкова пряма?

— Това притеснява ли те?

— Ами аз... — Тя затвори очи и пое дълбоко въздух. — Просто никога не ми се е случвало някой да ми го каже така.

— Аз не си играя, Джейми.

— Да. Виждам. — Тя започна постепенно да възвръща нормалния си цвят. — Не мога да повярвам, че съм толкова спокойна. — Засмя се неуверено и тихо продължи: — Седя тук полугола с мъж, когото едва познавам, и той току-що ми каза, че иска да прави любов с мен, а аз нито крещя, нито...

— Ти ме познаваш твърде добре — каза Слейт и протегна ръка към нея.

— Не... не... — Но гласът ѝ прозвуча плахо, несигурно. Тя усети как желанието се надига в нея, видя как неговите очи пламват от страст. Топлите му ръце обвиха кръста ѝ и я притеглиха към него. — О, Слейт, не!

Ала всъщност искаше да се случи. Искаше отново да усети силните му ръце върху тялото си, да почувства устата му върху своята, да потъне в целувката му.

Той я привлече плътно до себе си и краката им се преплетоха под водата. Джейми разтърси глава.

— Не, не мога... — прошепна тя. — Опасно е...

— Знаеш, че го искаш — промърмори Слейт. Едната му ръка се плъзна нагоре по гърба ѝ, а другата придържаше младата жена ниско под кръста.

Все още не е късно, повтаряше си тя, има време да се измъкна... Мокрите ѝ пръсти се плъзнаха по гърдите му. Почувства трепването на мускулите под кожата му. Дъждът се беше превърнал в сняг. Снежинките бавно падаха върху косата и раменете му и се стопяваха така, както се топеше в прегръдката му нейната воля.

— Кажи, Джейми, само ми кажи — изръмжа той с кадифения си нисък глас, — кажи ми да престана и веднага ще се подчиня. Кажи ми, че не ме искаш и ще си отида.

Ето го... Това беше спасението, за което копнееше. Трябваше само да произнесе една-единствена дума. И той ще я пусне от прегръдките си. И тя никога повече няма да се събужда нощем тръпнеща от възбуда, никога няма да бленува за странния мъж с очи на хищник, опасния мъж, който ще излезе тихо от гората и ще грабне сърцето ѝ.

— Кажи, Джейми, искаш ли ме... — прошепна той и горещият му дъх се плъзна по врата ѝ.

Ръцете и се вдигнаха бавно, сякаш сами, и легнаха на раменете му. Той я обгърна и докосна с устни шията ѝ. Младата жена потръпна. С премрежени очи видя снежинките, паднали върху врата му, и леко ги докосна с език. После потърка буза в неговата и усети как дъхът му секва. Мъжът сведе глава към нея.

Устните му бяха горещи и нетърпеливи. Целувката му не беше нежна, бавна и предпазлива като първия път. Жадно и страстно езикът му разтвори устните ѝ. Целуваше я точно така, както тя тайно се беше страхувала и надявала — дълбоко, силно, агресивно, неутолимо възбуждащо. Той знаеше какво иска и го вземаше. Усещаше какво желае тя и го даваше. Не му бяха нужни никакви доводи, никакво философстване дали това, което правеха, е добро, или лошо. Джейми въздъхна дълбоко в себе си, с отчаяние си помисли за майка си и за Къртис и се отпусна в прегръдките на Слейт. Отвърна на целувката му със страст, която вече не можеше да сдържа и да крие.

Вкусът на устните ѝ, допирът на топлата ѝ гладка кожа... Слейт усети, че губи чувство за реалност. Сякаш беше хванат в капан. И нямаше никаква надежда за избавление. Но този път, странно, не чувстваше и никакво желание за избавление.

Той плъзна ръце по гърба ѝ. Обгърна я с крака и я привлече плътно до себе си. Чу как дъхът ѝ замира. Тя се притисна плахо до него. Ръцете ѝ се спуснаха колебливо и нежно погалиха хълбоците му. Той притисна слабините си към нея и тя тихо изстена. Главата ѝ се отпусна назад и красивите ѝ буйни коси се изплъзнаха от шнолите. Обгърнаха и двамата като коприна, разстлала се по млечносинкавата вода.

Ръката му сякаш сама намери тънката лента на сутиена и го разтвори. Връчетата на гърдите ѝ докоснаха плещите му и той жадно ги целуна. Ръцете ѝ нежно обвиха главата му. Устните ѝ тихо прошепваха името му. Мокротото ѝ красиво тяло се плъзгаше в прегръдките му и той страстно целуваше гърдите, изящната шия, нежната извивка на ухото ѝ, устните ѝ.

— О, Слейт — простена тя. — Не бива да го позволя! Това не трябва да става!

— Именно това трябва да стане — промълви Слейт — и то е чудесно. Джейми, чудесно е, и за двама ни.

— Страхувам се...

— От мен?

— От себе си! — отрони тя и впи устни в неговите. Той отново я целуна страстно и усети как тялото ѝ потръпва. Самият той чувстваше как желанието все повече го завладява. — Страхувам се — почти изплака тя. — Страх ме е какво ще се случи после.

— Вярваш ли ми?

Тя промълви нещо неясно и се долепи плътно до него. Той я целуна отново и нежно я притисна към слабините си. Джейми простена и тялото ѝ сякаш само отвърна на ритмичните му движения. Устните ѝ отново поглъщаха неговите.

— Това потвърждение ли е? — изхриптя той. — Джейми, само още миг и вече ще бъде късно! Мога да спра, но трябва да ми кажеш, още сега!

Тя се отдръпна и го погледна с широко отворени очи.

— Не искам да спираме... Зная, че трябва, но...

Слейт я придърпа отново до себе си и устните му се впиха в нейните. Тя въздъхна блажено и отвърна жадно на целувката му.

— Покажи ми... — простена тя. — Слейт, желая те... страшно много те желая...

Тя се притисна до него и Слейт изстена. Знаеше, че е загубен. От мига, когато го беше хванала в проклетия си капан, той беше загубил всякакво желание да бъде свободен от тази жена. Желание, страст, любов... Не знаеше какво е това. Знаеше само, че е хванат в клещи, поздравени от стоманени. И че всички пътища в живота му са го водили именно към това място. И към този миг.

Той нежно свали тънката материя, която обвиваше слабините ѝ, и бавно, много нежно я поведе. В началото беше изумен, а после трогнат от това колко е неопитна. В един миг се свиваше смутено, а в следващия се разтваряше цяла. Разкри ѝ тайни на нейното собствено тяло, които тя дори не беше подозирала, и тайните на неговото тяло, които не беше и сънувала. Накрая, когато и двамата не можеха повече да сдържат страстта си, той нежно проникна в жадната топлина на плътта ѝ.

Снегът ставаше все по-силен. Парата, която се вдигаше от водата, обгръщаше Джейми. Тялото ѝ блестеше като коприна. Затворила очи, тя се движеше ритмично над него, около него. Главата ѝ беше отметната и косата ѝ падаше като огнен водопад. Беше толкова красива, изпъната като тетива, че Слейт бавно плъзна ръце и погали гърдите ѝ.

Беше като копринена огнена стихия, обгърнала го целия. Всеки тласък на бедрата ѝ го приближаваше все повече към края. Ала той удължаваше удоволствието и с наслада попиваше с очи екстаза,

изписан на лицето ѝ. После бавно започна да чувства промяната в нея. Цялото ѝ тяло се стегна, ритмичните движения на слабините ѝ станаха някак неуверени, неравни, сякаш тя копнееше да освободи пламъка, който я изгаряше, освобождаване, което беше толкова близо, но и толкова мъчително далеч. Тя прехапа устни и по неравното ѝ дишане той разбра, че при нея е близо, съвсем близо... Ала тя е така неопитна и не познава страстите на собствената си плът, че не може сама да достигне до върха.

Тогава ръката му нежно се плъзна от хълбока между бедрата ѝ. Пръстите му леко започнаха да я галят. Тя извика от изумление. Мъжът почувства как тялото ѝ потръпна, после за миг застина абсолютно неподвижно. След това всичко в нея избухна и тя отново извика, този път от наслада.

Само миг след това и той самият достигна върха на удоволствието, което беше още по-сладостно, защото знаеше, че е успял да я доведе до екстаз. Двамата останаха отпуснати в прегръдките си и Слейт си каза, че никога през живота си не е изпитвал нещо, което дори малко да се доближава до щастието, което го изпълваше сега.

Сънувам, каза си тя.

Джейми стискаше здраво очи и мислите ѝ се рееха. Сънуваше, че лежи в прегръдките на Слейт. Стройното му тяло се сливаше с нейното, ръката му галеше главата ѝ, която почиваше на рамото му. Двамата лежаха в горещия минерален извор в Скукум, горе в планината, обгърнати в топлината на водата и парата, и току-що се бяха любили. Този път сънят беше изключително истински, всеки миг от любовната им игра беше така жив в съзнанието ѝ, че все още усещаше в тялото си последните тръпки на върховната наслада. Предишните пъти тя все се събуждаше твърде рано, в началото на съня, и остатъкът от нощта минаваше в неспокойно бдение. Този път обаче...

Този път беше наистина.

Невъзможно, но наистина беше се случило. Цели двацет и осем години беше слушала предупрежденията на майка си да се пази от опасните мъже. През последните дванайсет години беше успяла да устои и на най-настоятелните си обожатели. И за какво беше всичко това? Само две седмици след като издърпа от капана този твърдоглав

грубоват мъж вече лежеше гола в прегръдките му, все още разгорещена от бурната им любовна игра.

О, господи, каза си тя и затвори очи. Това е ужасно! Не можеше да повярва, че е способен така лесно да събуди дремещата у нея страст, да я възпламени и възбуди както никога досега. През тези божествени дълги минути, когато се любиха, тя забрави всичко — и работата си, и Къртис, и дори мечките. Нищо друго нямаше значение, освен стремежа да бъде част от него, да се слее с тялото му. Точно за това я предупреждаваше майка ѝ.

— Трябва да тръгвам — заяви тя и се изправи. Водата се стече по тялото ѝ и тя рязко покри гърдите си с ръце, изведнъж силно смутена от голотата си.

Слейт се усмихна лениво и сложи силните си ръце върху хълбоците ѝ.

— Почакай малко, ирландчето ми.

— Не, не... — заекна тя, защото топлите му златисти очи я гледаха, пълни с обещание. — Не, наистина... Трябва да вървя. Веднага. — Тя усети колко уплашено прозвуча гласът ѝ, а по озадаченото му изражение разбра, че и той е доловил уплахата ѝ. Трябваше да се махне оттук колкото може по-скоро. Иначе щеше да стане късно. Той излъчваше такава притегателна сила, че я омагьосваше. Беше напълно безпомощна. Не можеше да устои на този мъж.

Ала най-напред трябваше да излезе от проклетия басейн. Изведнъж си даде сметка, че единственият начин да се освободи от Слейт е да положи ръце на раменете му. Което означаваше да се наведе над него в твърде съблазнителна поза. А след това трябваше под погледа му да излезе от малкия басейн, да събере дрехите си, да се облече...

— Аз... — прошепна тя и веднага усети, че бузите ѝ пламват. — Нали нямаш нищо против да затвориш очи? — Слейт я погледна смаяно, сякаш не вярваше на ушите си, което я накара да се изчерви още по-силно. — Много те моля!

Слейт се усмихна и кимна, после затвори очи. Джейми се измъкна от прегръдките му.

— Сега мога ли да погледна?

ОСМА ГЛАВА

Ласкавият му нисък глас я стресна така силно, че Джейми изведнъж загуби равновесие и едва не падна по хлъзгавите камъни на ръба на извора.

— Не! Моля те, Слейт, не...

— Спокойно, ирландчето ми — отвърна той нежно. — Когато си готова, ми кажи.

От смайване тя отново залитна. Къртис сигурно би й казал да престане да се държи като дете. Всъщност Къртис едва ли би казал каквото и да е, защото по-скоро би умрял, отколкото да се люби на открито, още повече в горещ минерален извор, над който се сипе сняг. Всъщност тя дори не знаеше дали Къртис изобщо някога се люби. Поне с нея не го беше правил. Тя непрестанно се убеждаваше, че това няма значение. Казваше си, че щом веднъж се оженят, всичко ще е различно. Но сега, когато внезапно беше открила какво възхитително удоволствие е да бъдеш с един на пръв поглед затворен, но невероятно страстен мъж...

Тя тръсна глава, за да прогони тези мисли, излезе от водата и започна да се облича със светкавична бързина.

— Джейми! — Беше прекосила скалата и вече приближаваше дърветата, когато чу гласа му. В първия миг й се прииска да побегне, да се скрие в гората и да се прибере тичешком вкъщи, където да бъде сама. Ала после той отново извика името й и тя спря. Гласът му звучеше нетърпеливо и озадачено. Така или иначе щеше да й се наложи да застане лице в лице с него. Ако сега му се изплъзне, той ще я открие утре или вдругиден. Мъж като него не може да бъде отбягван дълго.

Тя спря и се обърна към долината, за да го изчака.

Когато приближи до нея, той все още закопчаваше ризата си. Напъха я в джинсите и после бързо облече дебелия си пуловер, без да каже нито дума. После се облегна на едно кедрово дърво и я погледна втренчено, въпросително, настоятелно.

— Много бързо се измъкваш. Какво има?

— Няма нищо — тросна се тя и пхна ръце в джобовете на жилетката си, като сви рамене под напора на вятъра. — Просто трябва да тръгвам. Имам много работа. Това е.

Леко намръщен, Слейт протегна ръка, погали бузата ѝ и се наведе, за да я целуне. Джейми трепна и се дръпна рязко назад, защото усети как сърцето ѝ подскочи при докосването му. Слейт подсвирна тихо и присви очи.

— Какво има, Джейми? — попита той спокойно.

— Това не трябваше да се случва — отвърна тя, зареяла поглед към долината. — Нямах никакво намерение нещата да стигнат... толкова далеч.

— Джейми, аз не съм те прелъстил насила — каза той раздражено. — Ти прекрасно си даваше сметка какво става.

— Зная — сепна се тя, защото това беше самата истина и от нея се чувстваше още по-зле. — Някак загубих самообладание, позволих си да се отпусна... А сега... Сега ми се иска да не беше ставало. Това е.

— Какви ги говориш, по дяволите! — Гласът му прозвуча застрашително тихо. — Значи това беше един вълшебен следобед, който обаче остава тук и забравяме за него?

— Точно така.

— Не ти вярвам. Това, което се случи днес между двама ни, беше невероятно...

Тя сведе поглед. Не беше в състояние да отрече.

— Искам да забравиш, че въобще се е случило.

— За да не се разчуе ли, Джейми? — изсмя се той изумено. — Нима наистина мислиш, че правя това всеки ден? Че мога да го залича от паметта си заедно с десетки други спомени за подобни авантюри?

— Познавам мъжете по строителните обекти. Всяка жена, която срещате, е голямата ви любов... докато не се появи следващата. За теб бях само един миг, Слейт...

— Джейми, по дяволите! — Той изведнъж замълча, пое дълбоко въздух и каза спокойно. — Надявам се, че Уинтроп съзнава какво съкровище притежава.

— Къртис няма нищо общо с всичко това!

— Напротив. Ако беше мъж на място, това никога нямаше да се случи.

Тя гледаше втренчено очертанятията на планината, знаейки, че той говори грубо само за да я разтърси.

— Ние с Къртис... За нас са важни взаимното уважение и... други неща. А не страстта.

— Да, разбрах това — отвърна той провлечено. — Ти май отдавна не се беше отдавала на добрите старомодни физически страсти. — Бузите й пламнаха и Слейт въздъхна. — Ирландче, хайде сега, кажи ми какъв е проблемът?

— Проблемът е в това, че двамата с теб изпитахме заедно моментно удоволствие, но това няма да се повтори. Да, беше приятно, но...

— Приятно?! Значи наричаш това приятно? Да не мислиш, че правиш поредното си изследване на поведението на самотните мъжкарни? — Той бръкна в джобовете си и се загледа към долината. — Ако мислиш, че ще се отървеш от мен така лесно, много се лъжеш.

— Слейт, моля те...

— Обичаш ли го? — попита той рязко и се втренчи в нея. Тя извърна поглед и той тихо, но властно отрони: — Погледни ме, Джейми. Кажи ми, че обичаш Къртис Уинтроп и това ще е краят на всичко. Хайде, кажи!

— Не! Не го обичам! — изплака тя отчаяно и наведе глава, за да прикрие сълзите си. — Сега доволен ли си?

— Но тогава защо? — Той се намръщи озадачено, протегна ръка и вдигна брадичката й.

— Защото ме е страх! — Думите се изтръгнаха от гърлото й, преди да успее да ги спре. — Къртис е безопасен. Нима не разбираш? Когато ме целува, не изпитвам абсолютно нищо, и това ме кара да се чувствам в безопасност! Ще стана госпожа Уинтроп, ще събирам хората от факултета на чай...

— Да, да, и ще имаш хубава къща с жив плет — прекъсна я той. — Това ще те направи ли щастлива?

— По-щастлива отколкото можеш да ме направиш ти...

— Много се съмнявам — изръмжа той.

— С Къртис животът ми ще е сигурен.

— Ти повтаряш думите на майка си, Джейми! Тя би предпочела да те види омъжена за човек, когото не обичаш, отколкото да бъдеш с мъжа, към когото изпитваш истинска страст. Истински порив.

— Порив! — извика Джейми ядосано. — Това са илюзии!

— Именно вътрешният порив е подтиквал баща ти да продължава да търси саскуоч, независимо от критиките и неверието на околните. Ти самата връхлетя в кабинета ми, за да ти позволя да посещаваш обекта, именно водена от вътрешния си порив. И точно твоите пориви — присви очи той — ще те доведат в прегръдките ми, когато осъзнаеш, че не си от онзи тип жени, които се задоволяват със спокойно съществуване.

— Моля те, Слейт — прошепна тя с треперещ глас, — не прави това с мен. Няма да се получи. Никога. Невъзможно е.

— Никога е прекалено много време, ирландчето ми. — Той се приведе и нежно я целуна. — И освен това помни, че не бива да казваш на един инженер, че нещо е невъзможно. Всеки язовир, с който съм се захващал, в началото е изглеждал невъзможен. А досега никога не съм се провалял.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Четири дни.

Сякаш беше минала цяла вечност, а всъщност от онзи невероятен следобед в минералния извор го дяляха само четири дни. През които непрестанно го преследваше образът на жената, която не можеше да има.

Вятърът свиреше в процепите на скалите. Слейт се загърна поплътно в якето си. Това беше едно от любимите му места — високо в планината, с изглед право надолу, към реката. Оттук се виждаше цялата долина. И язовира.

Неговият язовир. Макар че беше съвсем унил, при вида му Слейт се усмихна. Сигурно има нещо налудничаво да изпитваш такова силно собственическо чувство спрямо грамада от бетон, стомана и желязо, за която само допреди месец не си знаел нищо. Ала от мига, в който прие обекта, този язовир стана неговият язовир. Неговата мечта.

Погледът му обходи внушителната панорама на строежа. Дълбоко в себе си имаше усещането, че всичко ще бъде наред. Нагоре по течението, зад извитата стена на шлюза, вече започваше да се образува езеро от водата, която след време щеше да залее цялата долина.

Той премести поглед на север, към внушителния хребет на планината Скукум. Планината на Джейми. Непрестъпна и величествена като господарката си.

Слейт изруга и се втрени отново в езерото. Тя беше пределно ясна, повтори си той наум за кой ли път, не желае да има нищо общо с теб. Не можеш ли да си го набиеш в дебелия глава, Макол?

Може би се чувстваше така, защото обикновено той беше този, който преустановяваше връзките с жените. Щом усетеше, че нещата стават сериозни, скъсваше. Все си казваше, че така е по-добре, отколкото да позволи на някоя жена да се влюби в него, след като само няколко месеца по-късно той ще се отпрати към следващия обект.

А може би всъщност бягаше от истинската любов. Може би язовирите бяха бариерата, с която ограждаше сърцето си от външния свят. Тяхната плът беше от бетон и стомана и те не разбиваха сърцето ти, но и не можеха да споделят мечтите ти, да прогонят страховете ти, да стоплят дните ти с нежност и усмивки. Това можеше да направи само жена. При това жена като Джейми Килпатрик.

Той отново изруга наум и започна да си повтаря, че трябва да я забрави. Тъкмо се канеше да се обърне, когато погледът му долови леко движение на отсрещния бряг на реката. Зад оградата, скрито в дърветата, стоеше някакво същество и наблюдаваше язовира. Слейт се намръщи. Изглеждаше доста голямо. И потайно — наблюдаваше обекта, но явно се криеше. След миг обаче съществото пристъпи напред и лунната светлина го огря.

— Какво, за бога, е... — промърмори Слейт и се ядоса, че не носи бинокъла със себе си. Беше огромно, покрито с козина и доста набито. Съществото се изправи на задните си крака, сякаш за да обхване по-добре гледката. Дълго време остана така, без да помръдне, после рязко се мушна сред дърветата и изчезна.

Едва сега Слейт усети, че дъхът му е спрял. Какво беше това, по дяволите? Някоя огромна стара гризли, привлечена от шумотевещата? Дошла е от любопитство, а може би и да провери дали няма нещо за ядене?

Той се обърна и тръгна към фургона си. Не му стигаха всичките останали проблеми, а сега трябваше да мисли и за трийсетината черни мечки на Джейми.

Изведнъж рязко спря и се намръщи. Съществото, което видя днес, беше сребристо на цвят. Дали в околността се навърта гризли с такъв нюанс на козината? И въобще защо реши, че е мечка? Всъщност видя само някакъв огромен силует, покрит с козина. Но пък какво друго можеше да е? Освен ако не беше видял първия саскуоч в живота си.

Той се усмихна. Това място явно му действаше особено. Най-напред почти повярва, че се е влюбил в Джейми Килпатрик, а сега започваха да му се привиждат огромни космати маймуни...

— Хей! Макол! Може ли за миг?

Слейт се обърна и видя Сам Двата лоса. Както беше приведен над устройството, той кимна на Сам, после довърши указанията, които

даваше на двамата електротехници и се изправи. Усети болка в коляното и неволно се намръщи.

— Какво, коляното ли те тормози? — попита Сам.

— Само когато времето се разваля, нищо особено.

— Пак ти казвам, Макол, баба може да го излекува много бързо.

— Как не! — изръмжа Слейт. — Баба ти има ли право да практикува медицина?

— Ами че тя лекува всички хора в долината от шейсет години насам! — Сам пристъпи напред и доволно обяви: — Обади се от управата на провинцията. Май наистина ще получим възстановителния център и игрището за хокей.

— Видя ли, а ти се съмняваше — разсмя се Слейт.

— А на мен ми се обади кметът на Пайн Лейк, за да ми съобщи, че са получили разрешение да започнат проект за три ски писти и лифт със седалки чак до Рейзърбек.

— Много хора в тази долина ти дължат благодарност — каза тихо Сам. — Язовирът спаси Скукум, това си е.

— Да, обаче останалите мислят, че язовирът е унищожил всичко. Вероятно истината е някъде по средата. Надявам се компаниите по благоустрояване да не се развихрят твърде много. Ще е жалко тази великолепна долина да се превърне в увеселителен парк. Приятно ми е да си представям как праправнуците на мечките на Джейми ще продължават да обикалят тези планини дълго след като си отидем...

— Ако зависи от Джейми, това ще стане. — Сам се ухили лукаво. — А, като стана въпрос, чух, че приятелят й ще прекара с нея уикенда.

— Е, и? — отвърна Слейт и оправи шапката си.

— Ами просто си помислих, че би могъл да й дадеш отчет как се развиват нещата с мечките тук при нас...

— Не съм планирал подобно нещо — промърмори Слейт и впери поглед напред. Къртис Уинтроп... Не, доктор Уинтроп може да прави каквото си ще. Може да се поразходи из планината. И да срещне най-старата гризли в района. Слейт се ухили при мисълта за подобна възможност...

— Страхотна жена, нали?

Слейт изръмжа нечленоразделно.

— Един мъж би бил пълен глупак, ако остави подобна жена да му се измъкне.

— Ти за какво си дошъл, да ми губиш времето ли?

— Чувал съм, че й купува цветя. Нали знаеш, от онези екстравагантни букети, дето ги правят в града. Долар парчето.

— Значи има повече пари, отколкото мозък в главата — изсумтя Слейт. — За какво, по дяволите, са й на нея цветя? Цялата й проклета планина е разцъфнала.

— Ами някои жени обичат да им подаряват цветя.

— Може би й купува и парфюми — отвърна тихо Слейт и изведнъж си каза, че може би Къртис е купил и онова красиво дантелено бельо.

— Едва ли — възрази Сам. — Тя веднъж ми каза, че никога не слага парфюм... Вероятно заради мечките.

Да, никога преди това не се беше замислял, но сега, когато Сам го спомена, Слейт си даде сметка, че никога не е долавял никакъв изкуствен аромат от нея. Тя ухаеше на себе си, на жена, ухание, което напомняше аромата на свежия въздух, на зелената трева, на планината.

— Като че ли най-сигурната работа са цветята — отбеляза Сам след умишлено дълго мълчание.

— Жица — промърмори Слейт сякаш на себе си. — Тя спомена, че й трябва нова жица за лебедката.

— Жица? — Сам се вторачи изумено в Слейт. — Нищо чудно, че още си ерген! Съвсем си подивял, Макол. Нали говорим за това как се ухажва една жена.

— Аз изобщо не съм разговарял за никакво ухажване — тросна се Слейт. — Нямаш ли си друга работа? Няма да се срещам с Джейми през този уикенд. И си имам достатъчно работа, за да стоя тук и да слушам брътвежите ти за някой си Уинтроп и за разни... цветя! — Той се обърна и закрачи.

— Мъжът все някога трябва да спре! — извика след него Сам.

Когато след няколко минути стигна в своя фургон, Слейт захвърли на бюрото шапката си, наля си кафе и с присвити очи започна да отпива глътка след глътка. Цветя. Как, за бога, да си съперничи с мъж, който купува цветя? Да върви по дяволите. Няма да отиде там.

Няма никакъв начин да се вдигне оттук само и само да види що за птица е антропологът на Джейми Килпатрик. Никакъв начин.

Минаха три дни, а Слейт все още не можеше да пропъди мисълта за Къртис Уинтроп. Само като си помислеше, че онзи е горе при нея, и побесняваше. Вероятно се е изтегнал пред огъня с чаша хубав коняк. Джейми се е свила на кълбо пред него, поставила глава на коленете му. Косата ѝ е разпусната и той от време на време протяга ръка, за да я погали.

Слейт тихо изруга, скочи от бюрото си, хвърли празен поглед на купчините документи, които го чакаха, и излезе. Реши да се поразтъпче.

Тръгна без посока, бръкнал дълбоко в джобовете си, преструвайки се, че бърза за някъде. След малко вече беше на отсрещния стръмен склон. Приседна на земята и протегна крака. Погледът му се рееше над язовира.

Близо до тока на ботуша му няколко стръкчета камбанки се полюляваха под напора на вятъра. Той се загледа в тях и отново се сети за Къртис Уинтроп и неговите шикозни букети. Как, по дяволите, би могъл той самият да се състезава с подобен мъж? Дори не си спомняше кога за последен път беше купувал цветя на някоя жена. Дори не си спомняше някога да е ухажвал целенасочено. Винаги оставяше нещата да се развият от само себе си. Ако станеше, добре. Ако не станеше, пак добре.

Да, но пък и никога не беше срещал жена като Джейми.

„Един мъж би бил пълен глупак, ако остави подобна жена да му се изплъзне...“

Слейт рязко се изправи и отново втренчи невиждащ поглед в далечината. През последните няколко седмици с него ставаше нещо. Откакто падна в онзи капан, сякаш се беше променил. Беше неспокоен, раздражителен и за първи път в живота си изпълнен със съмнения — за съдбата си, за бъдещето, за решенията, които трябваше да вземе.

И всичко беше някак странно обвързано с онази красива червенокоса зеленоока магьосница на име Джейми Килпатрик. През последната седмица се разкъсваше между желанието да бъде с нея и усилието да я изхвърли от мислите си. Непрекъснато си повтаряше, че на този етап от живота му не му трябва никаква по-сериозна любовна

връзка, че единственото, за което може да мисли през следващите осемнайсет месеца, е язовирът и нищо друго.

Любовна връзка. Това звучеше така, сякаш следващата стъпка задължително беше живият плет и косачката за трева. И всичко друго, което се беше зарекъл да не допуска.

По дяволите. Той пое дълбоко въздух и вдигна поглед. Какво беше това? Това ли е да се влюбиш? Господи, толкова отдавна не беше изпитвал подобно чувство. Защо трябваше толкова години да се опитва да запълни живота си с нещата, които му се струваха най-смислени, само за да установи в ден като този, че се пита дали те въобще имат някакъв смисъл и стойност.

Може би беше време Слейтър Макол да разтвори сърцето си. Той се усмихна мрачно. Ако наистина иска това, ще трябва да се бори. Не само с Къртис Уинтроп, а и със страховете на самата Джейми. Борбата може да се окаже продължителна...

„Мъжът все някога трябва да спре!“

Изведнъж Слейт си даде сметка, че никога не се е съмнявал в избора си. Решението изглеждаше толкова естествено, че даже се почуди как е било възможно да се колебае. Той се усмихна и тръгна нагоре по склона.

После рязко се обърна и погледна камбанките. Изсумтя и пак пое нагоре. Направи три крачки и спря. Отново се извърна и се вторачи в цветята. После въздъхна и се върна до тях. Огледа се да види дали някой не го наблюдава, наведе се и ги откъсна. Камбанките излязоха леко от меката пръст, заедно с корените. Слейт ги загледа глупаво и се прокле сам в мислите си. Господи, нима един мъж трябва да мине през всичко това, за да ухажда някоя жена? В сравнение с тези мъчения изграждането на цял язовир е детска работа!

Изведнъж Слейт се сепна и усети, че все още стои така на показ пред целия лагер и бързо натъпка цветята в джоба си. По-късно ще ги пооправя, каза си той. Само това остава, някой умник от обекта да ме зърне да бера цветя. Ще ме скъсат от подигравки.

— Не мога да разбера защо си такъв инат — заяви Къртис и започна да чисти коляното си. — Кучешка козина. Всеки път, като дойда тук, се връщам покрит с кучешки косми. Не разбирам защо

пускаш това животно в къщата. Всъщност понякога въобще не те разбирам, Джеймисън.

— Просто казах, че още не съм решила — отвърна тя, като потисна желанието си да изкрещи.

— А аз просто казах, че трябва да обмислим какво би ни донесла земята, ако решим да я продадем.

— Ако аз реша да я продам — натърти тя. Къртис я погледна остро и тя въздъхна. — Къртис, тази планина беше за баща ми целият му живот. Това е единственото, което ми остана от него. Ако я продам, ще бъде така... безвъзвратно.

— Не можеш вечно да живееш със спомени. Само след година мястото ще бъде неузнаваемо. Езерото ще залее долината и реката, всичко наоколо ще гъмжи от рибари и туристи. А хората, които искат да купят планината, са готови да дадат добри пари. Ако още малко се колебаеш, ще си намерят някой друг, не такъв идеалист.

— Не съм идеалистка. Просто не ми допада мисълта, че Скукум ще се превърне във ферма за дебелаци.

— Нали ти обяснявах поне десет пъти — отвърна той търпеливо като родител, който поучава детето си. — Курортът ще бъде всъщност клиника за отслабване с изключително луксозен санаториум и възстановителен център. Само за най-отбрани клиенти.

— Да де, луксозна ферма за дебелаци — сопна се тя.

— Пък и тя повече няма да ти е нужна — Той се престори, че не е чул забележката ѝ. — След като се оженим, вече няма да идваш тук.

Джейми извърна поглед, за да не види Къртис отчаянието, изписано на лицето ѝ. Той беше прав. Нямаше да подхожда на съпругата на младия доцент по антропология да прекарва летата си в боричкане с мечки. Ще ѝ се наложи да публикува резултатите от четиригодишните си изследвания, ще получи преподавателско място, а в свободното си време ще изучава изкуството как трябва да се държи жената, чийто съпруг един ден ще стане шеф на катедрата.

— Зная — въздъхна тя с чувство за безнадеждност.

— Пък и парите ще ни свършат добра работа.

— А, и за това исках да си поговорим — започна Джейми внимателно. — Къртис, не мисля, че трябва да разширяваме изследвания район. Имаме вече шест капана и дванайсет устройства с камери и...

— И до този момент не сме хванали нищо — отсече Къртис и се приведе напред, намръщен и напрегнат. — Според информацията на баща ти бихме могли да открием съвършено непознат до днес животински вид! Разширяването действително ще е скъпо. Също и довеждането на допълнителен екип от хора. Но щом искам да успея, трябва да заложа всичко! Това означава да направя още капани, още устройства с камери, да доведе изследователски екип, който да претърси всеки метър от планината. По дяволите, Джеймисън, знаеш колко е важно за мен всичко това! Това нещо действително съществува... И аз ще съм този, който ще го докаже!

Както винаги, настоятелността му я притесни. Откакто преди две години се запозна с баща ѝ, Къртис беше обсебен от една-единствена мисъл — да открие саскуоч. Само че Джейми не беше сигурна дали това е чисто научна страст, или Къртис отчаяно се стреми към нещо, което ще го изравни с баща му. Тя стана и отиде до прозореца.

— Какво има, мила? — попита Къртис, като се приближи и я прегърна през кръста. — Тези дни си така напрегната...

— Просто си мисля, че татко едва ли би одобрил това, което правим — отвърна Джейми и се измъкна от прегръдката му. — Той не одобряваше изследвания, които се намесват в живота на животните. Той изучаваше тези същества, но никога не би организирал ловен поход срещу тях...

Изведнъж Тимбър скочи и заподскача пред вратата. Някой почука. Джейми облекчено въздъхна.

— Сигурно е Сам... — Тя побутна настрани радостно скимтящото куче и отвори. — Здравсти — започна тя и изведнъж онемя. Пред нея стоеше Слейт Макол, широко ухилен.

— Здравей! Може ли да вляза?

— Ами... — заекна тя, когато срещна засмените му златистокафяви очи. Сърцето ѝ биеше лудо. — Ами... Да.

Тя отстъпи назад и Тимбър се хвърли радостно върху Слейт. Той се разсмя и започна да се бори приятелски с кучето, което размахваше опашка щастливо като кутре.

— Джеймисън? — Къртис гледаше сцената хладно.

— О, да, извинявай. Тимбър, седни долу! — Джейми едва успокои животното и го накара да легне. — Запознайте се. Това е Слейтър Макол, инженер от строежа на язовира.

— А това е доктор Къртис Уинтроп — прекъсна я Слейт с широка усмивка. Той пристъпи напред и протегна ръка. — Слушал съм много за вас.

— Нима? — попита Къртис и погледна гнусливо ръката му.

— О, извинявайте — разсмя се Слейт и избърса дланта си в джинсите. — Когато се вълнуват, кучетата пускат лиги.

— Да, явно наистина ви... харесва. — Къртис се ръкува и веднага след това изтри пръстите си с носната си кърпичка.

Последва мълчание. Слейт се облегна на масата със скръстени ръце и се вторачи в Къртис. Къртис отвърна на погледа му. Изведнъж Джейми усети как между двамата започва да струи неприязън. Да, беше наблюдавала същото много пъти при мечките, при мъжкарите, които се състезават за надмощие, и сега безпогрешно го разпозна. Само че този път ставаше в собствената ѝ дневна. Между двама мъже.

— Господин Макол, искате ли кафе? — Тя пристъпи между двамата и погледна Слейт така напрегнато, че той се засмя. — Макар че не бих искала да ви задържам...

— С удоволствие — отвърна той. После отиде към кухнята, извади си чаша от бюфета и си наля кафе така спокойно, сякаш си беше у дома. Вдигна кафеника към Къртис, като го погледна въпросително.

— Не, благодаря — отвърна Къртис и погледна Джейми сурово. — Доколкото разбирам, господин Макол ти е приятел.

— Можете да ме наричате Слейт — провикна се съперникът му, после тръгна към тях и се отпусна в шезлонга, от който Къртис очевидно беше станал преди миг. Вдигна доволно крака на една възглавничка и се ухили доволно. — Хей, ирландчето ми, спукала си лошо гума, а? Ще ти я сменя много бързо, само кажи.

— Гума ли? — погледна я Къртис. — Каква гума?

— Видях я едва тази сутрин — отвърна Джейми. — Сигурно снощи съм я спукала. Ще я оправя.

— А, не, това е мръсна работа — отбеляза Слейт. — Джипът ти е целият в кал. Ще я сменя, преди да тръгна.

— Много сме ви задължени за предложението, господин Макол — каза гневно Къртис, — но гумата ще сменя аз.

— Къртис, знаеш ли колко е кално. Не е спешно...

— Точно така — вметна иронично Слейт, като плъзна поглед по скъпия спортен костюм на Къртис. — Не сте подходящо облечен. Тази работа е по-скоро за мен.

— Казах, че ще я сменя аз — изхриптя Къртис.

— За бога! — възкликна Джейми. — Мога и сама...

— Не се съмнявам, ирландче — засмя се Слейт. — Възхищавам се на жените, които могат сами да се грижат за себе си. Но пък всеки мъж си има достойнство. Наречи го както щеш, но никой истински мъж не би оставил една жена сама да си сменя гумата на джипа.

Джейми го гледаше недоумяващо. След миг усети, че Къртис намята сакото си и се отправя към вратата.

— Ще я оправя веднага, Джеймисън. Защо не ми каза?

— Къртис, не ставай глупак! — извика тя. — Ще се накаляш целия! Пък и никога в живота си не си сменял гума на джип! — В същия миг обаче осъзна, че не трябваше да го казва.

Къртис стисна устни и вдигна брадичка.

— Пък и грехота е за страхотните панталони — добави провлечено Слейт откъм шезлонга. — Оставете тази работа, Уинтроп... Ще я сменя бързо. Правил съм го стотици пъти.

— Давам си сметка, че вашето образование може би ви дава някакво преимущество в техническите операции, господин Макол — отвърна любезно Къртис, — но все пак мисля че човек с научна степен по антропология и историческа социология би могъл да проумее как се сменя някаква си гума.

— Къртис, моля те... — извика Джейми, но в отговор чу само затръшването на външната врата. Тя се обърна и видя как Слейт доволно ѝ се усмихва, отпуснат удобно в шезлонга. — Какво правиш? Той ще се изложи с тази гума като последен глупак! Само защото ще се опита да докаже, че е мъж на място.

— Не мислиш ли, че е достатъчно възрастен, за да се грижи сам за себе си? Между другото изглеждаш страхотно — отвърна Слейт и плъзна одобрителен поглед по зеленикавата ѝ пола и стегнатото черно елече. — За първи път те виждам не в джинси. Е, всъщност не за първи път...

— Да не си посмял даже да си помислиш за онова — прошепна тя и цялата пламна. — Хайде, излез и му помогни, преди да се е наранил, за да докаже, че е по-обигран от теб.

Когато излязоха, Къртис вече беше вдигнал колата на крика и хвърли победоносен поглед на Слейт.

— Искате ли да ви помогна да я свалите от оста? — попита Слейт, като се облегна на един от стълбовете.

— Ще се оправя — отговори Къртис и дръпна силно колелото. То не помръдна. Той дръпна пак, още по-силно.

— Понякога заяждат — отбеляза Слейт.

Къртис не каза нищо, а хвана колелото още по-здраво. Този път то леко се разклати.

— Крикът е поставен на мека почва — продължи Слейт.

В този миг Къртис дръпна твърде силно и се озова паднал по гръб на земята, здраво притиснал калната гума към гърдите си. Изруга и се опита да избърше дрехите си, но ръцете му бяха по-кални и само ги налапаха.

— Следващия път опитайте с леко въртене да я разхлабите — подметна Слейт. — Не става така бързо, но пък за дрехите е по-добре.

Косата на Къртис беше паднала на челото му и той инстинктивно я приглади назад. В същия миг обаче усети, че се е намазал с кал и по лицето, и отново изруга.

— Къде, по дяволите, е резервната гума?

— Май е онази кална купчина върху предната решетка — посочи Слейт, като вдигна чашата с кафето. — Не ме разбирайте погрешно, Уинтроп, но ако бях на ваше място, щях да хвърля няколко кофи вода върху нея, преди да я сваля.

— Нямам нужда от съветите ви.

— Сега ще ти я дам! — намеси се Джейми.

— И от помощта ти също нямам нужда! — извика Къртис. Въжето, с което беше завързана резервната гума, беше цялото покрито с кал, но той хвана свободния му край и нервно го задърпа.

— На ваше място бих внимавал с този крик.

— Гледай си работата, Макол! — изръмжа Къртис и отново дръпна. В този миг крикът поддаде и джипът се сгромоляса. Мъжът изрева като бесен и се обърна към Джейми. — Поне мога да разбера кога ме правят на глупак! Накарай твоя Тарзан да ти оправя гумата! — Той тръгна към къщата. Отмина Слейт и затръшна вратата.

— Значи това е Къртис — отбеляза Слейт и погледна весело Джейми, която стоеше пред стълбите изумена.

— О, как само бих искала да те... — изсъска тя и се втурна вътре, като го погледна смразяващо.

Слейт остана навън и продължи да пие кафето си. Отвътре се чуваха ядосаните им гласове, които ставаха все по-високи. Последва кратко мълчание, после Джейми съвсем тихо каза нещо, след което Къртис излетя от къщата с куфар в ръка. Втурна се към колата, хвърли куфара са задната седалка, седна пред волана и се обърна към Слейт.

— Значи я искаш, така ли, Макол? Добре, имаш я.

Той извъртя колата назад така яростно, че събори една купчина дърва, после натисна газта и колата излетя от двора сред вихър от борови иглички. Джейми, която се беше показала на верандата, проследи с поглед как колата изчезва надолу по пътя. Бузите ѝ пламтяха от негодувание.

— Хм, интересен човек — отбеляза Слейт. — Може би малко избухлив, но...

— О, по-добре млъкни! — яростно го срязва тя.

— Аз ли? — каза невинно Слейт. — Аз просто дойдох да си поговорим за твоите мечки...

— Ти съвсем умишлено го въвлече в тази идиотска игра на мъжка сила... — Очите ѝ изведнъж се присвиха. — Какво се е случило с моите мечки?

— А, нищо специално — сви рамене той. — Просто понеже не съм те виждал от няколко дни, реших да дойда да ти разкажа как вървят нещата на обекта.

— На обекта всичко си е наред. И тук също всичко беше наред, преди да се появиш. Гледай какво стана. — Тя ядосано посочи катурнатия джип и съборените дърва.

— Защо не отидеш да свариш кафе, докато аз оправя всичко и свърша с тази гума — предложи Слейт и без да дочака отговора ѝ, запретна ръкави и тръгна към колата.

Когато след половин час влезе в къщата, Джейми седеше в креслото на баща си. Не го погледна. Той влезе в банята да се измие. След пет минути беше готов, но тя продължаваше да не му обръща никакво внимание. Той бавно приближи до нея и се облегна на камината.

— Излъгах те. Всъщност дойдох да поговорим за нас.

— За нас ли? — скочи тя ядосано. — Аз и ти не сме ние, ясно ли е, Макол?

— Джейми, веднъж вече ти казах, че не играя игрички. Не казвам на жена, че я обичам само защото тя иска да го чуе... Нито пък се любя с жена само за да покажа, че мога. Винаги съм мислил, че въобще не ми трябва никакви жени, но, Джейми, по дяволите, когато срещнах жена, която ме кара да изпитвам това, което изпитвам към теб, няма да отстъпя без бой.

— Бой ли? — погледна го тя смаяно. — Това ли било?

— Уинтроп ще се върне ли?

— Господи, как може да се държите като пещерни хора?

— Попитах ще се върне ли? — повтори упорито той.

— Ами, той мисли, че между двама ни има „връзка“ — хвърли му тя гневен поглед. — Направо е бесен.

— Значи за това спорихте вътре?

— Той заяви — продължи тя по-неуверено, — че ако не тръгна веднага с него за Сиатъл, ще скъса с мен.

— И ти каза, че оставаш? — изгледа я Слейт.

— Разбира се, че оставам! Цели четири години наблюдавам тези мечки. Няма да захвърля всичко само защото Къртис се държи като пълен кретен!

— Но този кретен е мъжът, за когото искаше да се омъжиш — напомни ѝ Слейт. — Какво стана с всичко това?

— Макол, стига си ме разпитвал — тросна се нетърпеливо тя. — Това не е твоя работа.

— Напротив — каза той бавно. — Защото е свързано с онова, което се случи на извора между нас...

— Между нас няма нищо! — извика Джейми, но дълбоко в себе си знаеше, че не е истина. Знаеше, че страстта, която ги привлече един към друг на извора, е по-жива от всякога. Кехлибарените му очи сякаш четяха мислите ѝ и тя рязко се обърна. — Онова беше случайност... Просто хрумване.

— Не. Двамата с теб се любихме в извора не по някакво случайно хрумване и ти отлично знаеш това. — Гласът му звучеше дълбоко и напрегнато. — Джейми, това е факт, между нас има нещо. Аз самият не го разбирам и до неотдавна това ме изкарваше от равновесие. Вероятно защото съм инженер, винаги искам да зная

точния отговор и не вярвам в неща, които нямат математическо обяснение. Но това, което изпитвам към теб, е толкова истинско, че започвам да се примирявам. Както е истина, че онзи следобед те държах в...

— Не! — извика тя уплашено и запуши уши, за да не чува.

— От какво се страхуваш, Джейми? — прошепна мъжът съвсем близо до ухото ѝ. Дъхът му опари врата ѝ. — Защо непрекъснато се съпротивляваш, след като сама знаеш, че и двамата желаем едно и също? — Устните му леко докоснаха врата ѝ и тя потрепери. — Не се бори с това, Джейми. Отпусни се. Позволи ми да те обичам така, както искам. — Ръцете му легнаха на раменете ѝ и езикът му бавно се плъзна по ухото ѝ.

Гореща вълна премина през тялото ѝ. Джейми стисна очи. Едва успяваше да устои на порива да се обърне, да се отпусне в прегръдките му, да му се отдаде.

— Никога не съм изпитвал подобни чувства съм жена, никога, Джейми... С теб ми се случват неща, които не съм и сънувал... Желая те... Искам да си моя. Никога в живота си не съм желал нещо така силно...

ДЕСЕТА ГЛАВА

С огромно усилие на волята Джейми се отдръпна.

— Не, ти не желаеш мен, Макол — обърна се тя с лице към него. — Предизвикателството — единствено това вълнува мъже като теб. Вие искате да покорявате — жената, планината, реката, каквото и да е. Но когато ги покорите, се отегчавате и тръгвате да търсите следващото предизвикателство.

Пръстите му стиснаха здраво раменете ѝ. После Слейт свали ръце и впери нетърпелив напрегнат поглед в нея.

— Не, Джейми, не това те плаши. Всъщност се страхуваш от истината... От това, че аз наистина те желая. Заедно с всичко, което ще последва — и къщата, и живия плет, и хлапетата, и косачката за трева, цялата проклетия накуп. Ти се ужасяваш от мисълта, че можеш да позволиш на някого да те обича, защото единствената любов, която си познала, е тази на родителите ти — с обвързване и жертви.

— Родителите ми ме обичаха!

— Разбира се. Но любовта им винаги е вървяла заедно с условията, които са поставяли. Те са използвали твоята обич, за да се борят помежду си. Майка ти и до днес не се е отказала. Ако успее да те накара да напуснеш планината, мечките, всичко, което обичаш, най-после ще докаже, че всъщност си обичала нея повече от баща ти.

— Това е нелепо — прошепна Джейми и се обърна, за да не види той паниката в очите ѝ. — Моля те... върви си.

— Ако правиш със собствения си живот това, което ти самата желаеш, не би означавало, че избираш между тях двамата, Джейми. И освен това любовта не е вземане-даване като в търговията. В любовта не си принуден да се отказваш от нещо, за да получиш друго.

Джейми стоеше вцепенена, без да продума. Чу тежката му въздишка и после бавните му стъпки. Той си отиваше.

— Обичам те, Джейми. Мисля, че и ти ме обичаш, само че те е страх да си го признаеш.

Тя копнееше да се обърне към него и да го прегърне, но краката ѝ сякаш се бяха вкаменили. Вратата се отвори. И след дълго мълчание шумно се затвори. Стъпките му минаха по верандата. Джейми го гледаше през прозореца. Той тръгна към пикапа и бръкна в джоба си, за да извади ключовете. Но внезапно спря. Извади нещо от джоба си и го погледна смутено. После унило го хвърли на земята и се качи в кабината. Запали, взе рязко завоя и изчезна.

Той си беше отишъл. Ти нали точно това искаше, каза си Джейми и преглътна сълзите си. Погледът ѝ падна върху малката купчинка, която Слейт беше хвърлил, преди да си тръгне. Пристъпвайки като пияна, тя излезе. Коленичи и с треперещи ръце вдигна малкия омачкан букет цветя.

— Камбанки... — прошепна тя и усети как гърлото ѝ се свива. Опита да се усмихне, но устните ѝ трепереха неудържимо. Сякаш го виждаше пред очите си, застанал сам на склона, колебливо приведен, бързо отскубва цветята и неловко се оглежда, притеснен, че някой може да го види. И въпреки това ги беше откъснал. Защото искаше да я зарадва. Защото я обичаше.

Тя избухна в ридания и тихо отрони:

— О, Слейт... Обичам те.

Ала беше твърде късно.

Гръмотевиците трещяха оглушително. Сякаш цялата долина се тресеше от грохота им. Слейт вдигна поглед към небето. Проясняваше се. Бурята отминава на север, каза си той, облегнат на вратата на фургона, и отпи голяма глътка бира от бутилката, която стискаше в ръка. Погледът му неволно се зарея на север, към огромния тъмен силует на Скукум. Грамадните черни облаци се скупчваха над планината.

Дали и тя стои като мен на прозореца и гледа бурята, запита се той. Дали и нейният поглед е привлечен като магнит в посоката, където живее той, така както неговият не можеше да се откъсне от планината? Дали се опитва да застави мислите си да не се връщат към него, ала не успява? Като него?

Не! По дяволите, не. Слейт влезе и ритна вратата. Няма да мисли за нея. Няма да се докара до състояние на умопомрачение. Днес беше

опитал всичко, на което беше способен... Но нищо не се получи. И сега какво? Или ще прекара останалия си живот в копнежи по това, което би могло да бъде, или ще се наложи да признае пред себе си, че е бил кръгъл глупак, надявайки се, че тя го обича.

Той инстинктивно отвори хладилника и посегна за нова бутилка бира. После гневно затръшна вратата. Това не беше решение. Може би решение изобщо не съществуваше. Ще работи като роб. И ще остави времето да тече покрай него.

Стар нещастен глупак, каза си той и включи разсеяно телевизора. Отпусна се на дивана, но само след миг отново крачеше неспокойно из стаята. Хвърли поглед през прозореца. Видя полъха на вятъра по върховете на дърветата и после първите капки дъжд. Остана загледан в дъждовната пелена, която покри цялата долина, язовира, реката, планината.

Слейт съжали, че не тръгна към централната част на лагера, преди да завали. Можеше да отиде в спортния комплекс, в залата с уредите. Може би малко вдигане на тежести щеше да освободи поне част от напрежението му. И един леден душ...

Той изруга и тръсна глава. Господи, беше за окайване. Мъж на трийсет и седем, който мислеше, че е познал всичко в живота. Беше работил на невероятни места, беше укротявал не една планина и не една река. Беше се справял с наводнения и суши. Беше виждал как хората умират. Във Виетнам даже беше убивал. Беше се оженил. После се беше развел. И все пак, в продължение на някакви си три седмици, тази зеленоока жена успя да обърне представите му за живота.

По дяволите, обичаше я. Дори сега, когато знаеше, че тя не го желае, продължаваше да я обича.

Изведнъж светлината угасна. Мракът беше непрогледен. Слейт въздъхна и стана. Угаси телевизора, лампите и радиото в кухнята, после угнетено се отпусна отново на дивана. Загледа се в отблясъците на светкавиците по тавана.

Събуди се рязко и сърцето му заби лудешки. На фона на блесналата зад прозореца светкавица пред очите му изплува лицето на Джейми, толкова истинско, че той затаи дъх.

Остана неподвижен, без дори да мигне, все още сънен и замаян. Господи, започват да ми се привиждат разни неща, каза си той и в същия миг очите му отново различиха смътния силует на женска глава.

Внимателно, убеден, че халюцинира, той протегна ръка. И докосна хладната ѝ мокра кожа.

Той се стресна и тихо изруга. Бързо скочи и отново протегна ръка. Усети под пръстите си дебела плитка, съвсем мокра, после нежна извивка на буза, на устни. Устните целунаха връхчетата на пръстите му и се извиха в усмивка.

— Извинявай, че те стреснах — прошепна Джейми. — Почуках, но не си ме чул, сигурно заради бурята.

— Джейми! — възкликна той и отново прокара пръсти по лицето ѝ, сякаш да се увери, че тя наистина е тук, до него. — Откога си...

— Няколко минути, не повече. Всъщност мислех, че си долу в лагера и влязох, за да те почакам, но после като те видях заспал, останах и тъкмо се чудех какво да правя...

Кажи ми, че ме обичаш, каза си той, но се сдържа и не го произнесе гласно. Попита само:

— Добре ли си?

— Вир-вода съм — засмя се тя в тъмното. — Джипът заседна в огромна дупка и последните стотина метра вървах пеша...

— Ще донеса свещи и нещо сухо да се...

— Не, не, чакай. — Тя хвана ръката му и той отново седна на дивана. — Това... Искам да ти кажа нещо и... Ще ми бъде по-лесно, ако е тъмно.

Сърцето на Слейт подскочи и той стисна зъби.

— Слейт, моля те, не ми се смей... Обмислях как да го кажа по целия път... — Той стисна здраво ръката ѝ и Джейми продължи: — Винаги съм мислела, че да обичаш някой мъж така означава да изгубиш свободата си, правото на избор в живота.

Джейми замълча и той стисна окуражително ръката ѝ.

— Ти беше прав... че според мен любовта е като размяна. Така е било винаги. Всяка пролет, като свърших училище, заявявах, че искам да дойда тук, в планината. И всеки път минавах през същата мъчителна игра — упреците, споровете, недоволното мълчание. Накрая все пак мама се съгласяваше, но аз тръгвах смазана от чувство за вина. И ужасена, че тя вече не ме обича. Тук при татко беше фантастично. Но щом дойдеше септември, битката започваше отново. Той смяташе, че мога да науча достатъчно и тук, в местното училище. След безкрайни спорове по телефона накрая ме завеждаше във

Ванкувър, но двамата продължаваха да воюват, макар и без скандали и викове. В един момент татко винаги си тръгваше. Купуваше си каса уиски и се връщаше в планината, а аз оставах разкъсвана от угризения, че съм го изоставила.

Джейми пое дълбоко въздух. Той понечи да ѝ каже, че няма нужда да му разправя всичко това, ако ѝ е мъчително, но тя сложи ръка на устните му. Той целуна пръстите ѝ и кимна.

— Това продължава дори сега, когато татко вече го няма. Мама толкова мрази да идвам тук. Може би се страхува, че обичам планината повече от нея. Или, че ще ме загуби...

И аз се страхувам да те загубя, помисли си Слейт.

— Винаги съм мислела, че любовта е като торта, че трябва да разрежеш парчетата съвсем равни, за да няма оскърбени. Сега зная, че не е така. Любовта е като омагьосан кладенец. И колкото повече пиеш от него, толкова повече има.

Върху ръката му леко падна капка и той се запита дали е дъждовна вода от мократа ѝ коса, или сълза.

— Обичам те — прошепна тя и докосна с устни бузата му. — И ако все още мислиш онова, което ми каза...

Слейт затаи дъх. После промълви:

— Това, че те обичам? Да, все още го мисля. Или другото, за хлапетата и живия плет, и цялата проклетия накуп? Да, все още го искам.

— Ужасно ме е страх — стисна тя здраво ръката му.

— Честно казано, и мен също — засмя се той нежно. — Джейми, това с влюбването не ми се случва всеки ден. Веднъж бях влюбен, когато бях на двацет и две, но тогава бях толкова млад... После всичките тези години се опитвах да убедя сам себе си, че не е възможно да срещна жена, която може да свали небето в нозете ми. Докато не те срещнах...

— О, Слейт...

Той стана и я привлече към себе си. Устните му плахо потърсиха нейните в тъмното. И макар че допреди миг искаше да отиде до кухнята за свещи и сухи дрехи, започна жадно да я целува. Джейми въздъхна, обви ръце около раменете му и отвърна на целувката му. Езикът ѝ нежно докосна неговия, сякаш срамежливо напомняше за

удоволствията, които вече бяха изпитали заедно. Само при мисълта за това Слейт усети, че цялото му тяло пламва.

Той смъкна мократа жилетка от раменете ѝ и я хвърли настрана. После страстно притисна младата жена до себе си и започна да обсипва с целувки устните, бузите и врата ѝ.

— Не можеш да си представиш колко те желая — простена той. — Още оттогава. Не мога да затворя очи, без да ме обсеби споменът за това как потъвам в теб. Сетивата ми са така заплениени от теб, че никога няма да ти се наситя.

— Мислех, че ще ме отпратиш, че няма да ме искаш — отвърна тя шепнешком. — Че съм провалила всичко.

— Господи... Джейми, обичам те! Как бих могъл да те отпратя? Мислех, че никога повече няма да те видя. — Той плъзна ръце по изцялата извивка на гърба ѝ, все още замаян, несигурен дали това не е сладък сън, от който ще се събуди.

Не помнеше кога я вдигна на ръце и я занесе в спалнята, не помнеше нищо, освен че беше обсебен от докосването, аромата и топлината на тялото ѝ. Когато погледът му се проясни, двамата лежах в неговото легло, голи, а дългите ѝ красиви крака бяха обвити около неговите. Кожата ѝ беше нежна като коприна. Дъхът ѝ се сливаше с неговия. От устните им се отронваха сладостни въздишки. Ръцете им безспирно галеха, търсеха, намираха онези съкровени места, а устните ги докосваха все по-възбуждащо.

Тогава тя се разтвори за него, настъпи онзи вълшебен миг, сладостния натиск, затаения дъх, и той потъна в топлината на тялото ѝ. Тя се привдигаше към него, едновременно обладана и победителка, отдаваща се и поемаща го в себе си. А след това всичко останало изгуби смисъл. Остана само шеметната красота на сливането им.

Сякаш се любеха за първи път и в същото време сякаш бяха заедно от векове. Той налагаше ритъма, всеки ход, всяка въздишка на възбуда и удоволствие, сякаш знаеше как точно да я доведе до екстаза. И накрая, когато светът избухна пред очите му, Слейт усети как последните прегради, издигани така старателно в сърцето му, се сриват.

Дълго време останаха неподвижни, прегърнати, безмълвни. Слейт усети, че откъм отворения прозорец духа студен вятър и издърпа

завивката на леглото под себе си, за да завие и двамата. Едва тогава видя, че в кухнята свети. Отново имаше ток.

— Значи си истинска — усмихна се той, като се наведе над нея. — Чудех се дали не е сън.

— Това ме кара да си задам логичния въпрос — усмихна се лениво тя, — често ли се явявам в сънищата ти? И то така?

— През последната седмица съм взел повече студени душеве отколкото през последните десет години...

— И какво, наистина ли помага?

Слейт се намръщи.

— Ни най-малко.

— И в сънищата ти ли е така хубаво, както беше сега?

— Сега беше по-хубаво от всичко, което съм сънувал. — Той протегна ръка и докосна косата ѝ, която се беше разпиляла по възглавницата. — Добре ли си?

— Да, страхотно — промърмори тя с лукава усмивка.

— Имам предвид косата ти.

— Косата ми се чувства чудесно. Останалото ми тяло също. — Тя протегна ръка и нежно погали влажните от любовната страст кичури, полепнали по челото му. — Не ме предупреди, че този път ще е още по-хубаво...

— Да се любиш в минерален извор е доста атрактивно, но се разсейваш, защото трябва да си държиш носа над водата. Този път бях изцяло съсредоточен в това, което правех.

— Да, забелязах... — прошепна тя. — Аз също.

— Да, забелязах — усмихна се той широко на внезапно избилата по бузите ѝ червенина. — Имаш ли представа какво значи за самочувствието на един мъж да се люби с жена като теб? На няколко пъти едва се сдържах да не протегна врат и да започна да вия — просто от бликаща радост, че мога да ти доставя такова удоволствие...

— Хм, типично мъжко поведение, знак за сексуално доминиране в територията — отвърна тя иронично. — Когато мъжкарят реве, той съобщава на останалите мъжки, че е най-силен, а в същото време привлича и други женски, които...

— Интересува ме една-единствена жена — прекъсна я той. — От мен би станал лош мечок. Не ме бива да се измъквам набързо.

— О, не съм сигурна — промърмори тя, усмихната предизвикателно. — Всъщност актът между мечките продължава около един час.

— Един час? Сериозно?

— Имам го заснето на филм.

— Аха, а знае ли Вашингтонският университет, че му харчиш парите, за да снимаш мръсни филми за мечки?

— Именно заради тези мръсни филми ми дадоха стипендията — разсмя се тя. — А всъщност беше романтично. Снимах една двойка, която седеше край реката. Цял следобед се любиха. Да, именно това е думата, независимо от научните термини. Галеха се, докосваха се, играеха си, целуваха се, после отново се любеха. Беше толкова нежно и интимно, че непрестанно трябваше да си повтарям, че се занимавам с наука, а не с воайорство.

— Толкова си странна — ту обзета от научна страст, ту невероятно сантиментална.

— Ами ти, да не си по-добър? Като си спомня как пристигна в къщата ми днес, за да си защитиш територията...

— Е, нали нямаш нищо против, че се поддадох на вродената си мъжка агресивност — усмихна се той лениво.

— Не се ли вижда?

— Толкова те желяех — продължи той и стисна зъби. — Трябваше да избирам — или да отстъпя, или да се бия. Накрая реших да дойда и да видя колко струва този доктор Уинтроп.

— Ами ако беше успял да смени гумата? С какво щеше да го предизвикаш? Щеше да го поканиш на лов за мечки ли?

Слейт се ухили самодоволно.

— Всъщност кой знае, вероятно щях да го предизвикам на бой с юмруци. Примитивно, но страшно ефикасно.

Джейми се разсмя, целуна го леко по устата и отново се отпусна доволно на рамото му.

— Той не е лош човек.

— Сигурно — промърмори Слейт. Можеше да си позволи благородно да се съгласи, след като държеше в прегръдките си, топла и уморена от любовната им игра, дамата, за която двамата си съперничеха, а самият Къртис сигурно вече приближаваше Сиатъл.

Джейми се усмихваше в просъница. Очите ѝ лениво блуждаеха по лицето му и само при вида на красивите му строги черти сърцето ѝ примираше от любов.

— Странен човек си ти, Макол — заяви тя и прокара пръсти по решителната извивка на брадичката му. — Първия път, когато те видях, си казах, че си един самонадеян нахален строител, който е готов да прегази всичко, което би попречило на скъпоценния му обект. Така говорят и хората — Макол Унищожите ля, той ли, по-страшен е от ядосано гризли.

— Просто съм праволинеен — разсмя се доволно Слейт.

— Сам пък казва, че хората ти са готови да минат през огън за теб. И че „Монолит“ не смее да поема едновременно два големи проекта, защото най-добрите им работници отказват да работят с друг шеф, освен с теб.

— Ами да, ако не бяхме мазохисти, нямаше да сме тук.

— Хм. И същият този Макол Унищожителя ми беше донесъл камбанки... Господи, как можах да ги забравя! — Тя скочи от леглото и се загърна в една негова риза.

— Какво правиш, по дяволите? — измърмори той.

— Веднага се връщам — отвърна тя и тръгна към кухнята.

Фургонът, в който живееше Слейт, беше тесен, но вътре беше изненадващо чисто и подредено. Нямаше и помен от хаоса на типичната ергенска квартира. Явно се беше настанил удобно, но почти нямаше вещи, които да издават личния му живот. Джейми взе чаша от бюфета и докато я пълнеше с вода, си каза, че това вероятно е умишлено — той просто не е искал да превръща мястото в истински дом. Това не беше дом, а една от многото квартири, през които минаваше, докато се местеше от обект на обект. Вероятно не искаше да се привързва към нея.

Джейми се върна в спалнята, като носеше чашата с натопените в нея камбанки. Погледна го свенливо и отрони:

— Намерих ги... след като си тръгна.

— Съвсем ги бях забравил — отвърна той смутено. — Видях ги над обекта... и... Казах си, че ще ти харесат...

— Чудни са! Никой никога не ми е откъсвал цветя!

— Аха, значи Уинтроп само купува, така ли?

— Кой, Къртис? — Джейми се засмя. — Той никога не ми е подарявал цвете. Защо да дава пари за нещо толкова безполезно като цветята, нещо, което увяхва.

— Ах, този Сам, по дяволите, как ме изпързали!

— Какво е направил Сам?

— Нищо, нищо — отвърна Слейт и се облегна назад, като нежно я придърпа към себе си. — Джейми, те са съвсем клюмнали. Хвърли ги. Ще ти купя голям букет рози.

— Рози ли? Всеки може да купи помпозен букет рози от скъп магазин. Обаче само мъж от класа може да откъсне на любимата си камбанки. А ти, Слейтър Макол — тя сложи ръце на раменете му и се вгледа в очите му, — определено си мъж от класа.

— Ами да, веднага познавам, когато нещо е истински добро — отвърна той и прокара ръка по голия ѝ гръб.

— След два-три часа ще се изправят. Страхотно е, че са с корени. Ще ги засадя. — Тя прокара пръст по долната му устна. — Кой би помислил, че такъв инатлив кавгаджия като теб ще се окаже всъщност старомоден и романтичен?

— А кой би могъл да помисли — ухили се той, — че такава непоносима твърдоглава скандалджийка като теб би могла да го забележи?

— Страшна двойка сме, няма що — разсмя се тя и леко прокара език по жадно отворените му устни.

— Скъпа моя — отвърна той и съблече бавно ризата от гърба ѝ. — Ние с теб сме идеална двойка.

Джейми се вмъкна в топлото легло и въздъхна от удоволствие. Той вдигна устните ѝ към своите и я целуна, бавно, сладно. Изведнъж слабините ѝ отмахнаха от надигащото се отново желание, което само преди миг той така съвършено беше заситил.

— О... — простена тя и плъзна крак между бедрата му. Цялата потръпна и промърмори: — О, Слейт, дали... идеята е добра...

Той се усмихна, плъзна ръце по тялото ѝ и плътно я притисна до себе си.

— Да... най-добрата идея от половин час насам...

— Ама... не е ли... твърде скоро?

— Дай ми ръка — изръмжа ласкаво той.

— Какво... О! — Очите ѝ се разшириха, когато той поведе ръката ѝ надолу по гладкия си мускулест корем. — Опитваш се да ми кажеш нещо ли, Слейтър Макол?

— Да, госпожице Килпатрик. Само че за това, което искам да ти кажа, не са необходими думи.

Само след минута-две Джейми беше отново цяла пламнала от възбуда. Тялото ѝ така копнееше за неговото, че всяка нова ласка, всяко негово докосване беше като сладостно мъчение. Той я повдигна над себе си и леко нагласи бедрата ѝ върху своите. Джейми се плъзна по него и бавно го пое в топлината на тялото си, с едно-единствено движение го обви в копринената си плът и го задържа така сладостно, сякаш искаше да остане там завинаги. Той простена името ѝ и тя се отпусна бавно, за да го поеме колкото може по-дълбоко.

Очите му бяха леко присвити и горяха като факли. Той хвана с ръце хълбоците ѝ и я притисна към себе си.

— Не, скъпа, не бързай. Имаме пред себе си цяла нощ.

— Цяла нощ ли? — трепна Джейми. После се отпусна на гърдите му и се остави на лекия, бавен и нежен ритъм, който ласкаво я полюшваше. Отмаляването в слабините ѝ някак притихна и тя с наслада се отдаде на леките, но сладостни тласъци, които бяха неизразимо възбуждащи, защото криеха обещание за още по-големи удоволствия.

— Тази нощ ще те заведе до звездите — прошепна той. — И после ще те върна. И после пак, и пак. Колкото пъти пожелаеш, ирландчето ми. Колкото пъти искаш.

Ниският му страстен глас сякаш я прониза и от устните ѝ неволно се отрони името му. Тя бавно поде сладостния ритъм на тялото му.

— Не се спирай — шепнеше той. — Не ме чакай... Ще имаме още много, много нощи, за да те настигна. Искам да усетиш истинска наслада, Джейми, искам да достигнеш блаженството...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пейджърът на Джейми изписука. Слейт се стресна от неочаквания звук и разля кафе върху ръката си. Отиде до хвърлената снощи на пода мокра жилетка, извади от джоба устройството и го изгаси. После тръгна към кухнята. Погледът му падна на камбанките. Нима би могъл да помисли някога, че тези невинни полски цветя ще променят живота му.

След малко Джейми излезе от банята, като бършеше косата си. Беше само по бикини и риза и когато се наведе напред, Слейт доволно се усмихна на възхитителната гледка. След дългата любовна нощ младата жена сияеше, очите ѝ танцуваха и проблясваха, когато спираха на него.

Той ѝ наля кафе и я целуна, после отново се зае с яйцата. Тя се облегна на плота и той небрежно подметна:

— Какво ще кажеш сватбата ни да бъде в онази малка дървена църквичка в Пайн Лейк? Не е кой знае какво, но отвън дърветата са фантастични и ако времето е хубаво, можем да направим церемонията на открито... Какво има?

Джейми го гледаше смаяно. После се усмихна.

— О, Макол! Не зная как ще се оправям с теб! — Той я погледна недоумяващо и тя продължи: — Да не би да ми правиш предложение за женитба?

— Ами... Мислех, че се подразбира — намръщи се той.

— Може би, да — засмя се Джейми и го целуна, — но всяка жена би желала да поискат наистина ръката ѝ.

Слейт я погледна втренчено и се ухили глупаво.

— Значи искаш... пръстени, падане на колене, всичко?

— Предавам се, ти печелиш! — разсмя се звънко Джейми. — Все пак нали ми донесе камбанки, а и след нощ като тази... Никога не съм и мечтала за такова богатство.

Господи, какъв невероятен късмет имам, че тази жена ме обича, каза си той и я притисна до себе си.

— Нали няма да искаш да останем сгодени прекалено дълго? — пророни той след дългата целувка.

— Само колкото да направим някои приготовления.

— Добре. Значи да кажем вдругиден? — Той забеляза изуменото ѝ изражение и се разсмя. — Добре, добре, няма да умра, ако се отложи с някой и друг месец. — После изведнъж се намръщи. — Знаеш ли, вероятно няма да можем да си позволим дълъг меден месец... Най-много няколко дни и дори през тях ще трябва да съм постоянно до телефона.

— Ами... Кой знае защо ми се струва, че вече сме се заели с тази част от програмата — отрони тя многозначително.

— Охо, значи така мислиш? — прошепна той.

— Е, или поне сме направили първата крачка в правилната посока. Знаеш ли, не бих могла да си представя по-добро прекарване на медения месец от това да живея с теб тук, в този фургон — тя целуна устните му, — и да прекарвам повечето времето гола... в прегръдките ти.

— Господи! — възкликна Слейт и я притисна до себе си. — Колко е хубаво бъдещата ти жена да знае кое е важно и кое — не. Заклевам се, щом свършим с този проект, ще се отдадем на удоволствия. Можем да отидем на някой остров в южните морета.

— Там дали ще има мечки? — попита тя шеговито.

— Пандите ще ти свършат ли работа?

— Невероятни са! Какво, искаш да отидем за медения си месец в Китай ли?

— А ако ти предложат да прекараш четири години в Китай и да изучаваш пандите? — продължи той.

— Ама ти сериозно ли? За подобна възможност съм способна на всичко! Те са слабо изучени, а освен това са на изчезване заради бамбука... Но китайското правителство никога няма да разреши на някаква си неизвестна етоложка от Вашингтонския университет да... Макол, защо се хилиш?

— Не мога да гарантирам сто процента, но съм почти сигурен, че можем да получим такова разрешение. „Ние“ в дадения случай представляваме строителната компания „Монолит“ и американското правителство.

— Какво кроиш, Макол? — присви очи тя.

— След този проект заминаваме за Китай. „Монолит“ ще изпълнява правителствен проект за построяването на най-големия язовир в тази част на света. И понеже така или иначе ще сме при пандите цели четири години, предполагам ще успея да задействам някой връзки, за да получа разрешение за съпругата ми да изследва малките красавци.

— Слейт! Господи! — Очите ѝ се разшириха от възторг. — Знаеш ли колко хора се борят за подобна възможност години...

— Да разбирам ли, че няма да се наложи да те закарам насила в Китай? — подметна той престорено сухо.

— Ще си приготвя багажа най-много за час!

— А според някои слухове след това ще се заемем с гигантски проект в северна Манитоба. Точно на Хъдсъновия залив.

— Северна Манитоба — промълви тя блажено. — Полярни мечки, Макол...

— Ама на теб действително е лесно да ти се угоди — разсмя се Слейт. — На повечето мъже им се налага да купуват на жените си кожи от диви животни, а ти... Господи! Как е възможно да съм толкова голям късметлия с теб... — прошепна той и плъзна ръце под разкопчаната ѝ риза.

— Да, обаче аз трябва да тръгна. Казах на Тери да ме чака на язовира в осем. А първо трябва да измъкна джипа...

— Добре че се сетих, докато се къпеше, пейджърът ти даде сигнал, че е получено съобщение.

— Какво? Пейджърът ли? — Гласът ѝ прозвуча така стреснато, че Слейт, който гледаше със съжаление към препържените яйца, се обърна. Тя се бе втренчила в устройството, сякаш то можеше да скочи и да я ухапе.

— Джейми! Какво има?

— Ами... Това не е точно пейджър. А нещо като дистанционно алармено устройство, свързано с батерията в колата. Може би е повреда... — промълви притеснено тя.

— Какво се е случило?

— Нищо — тръсна глава тя. — Просто то е свързано с капаните. Когато някой от тях се задейства, устройството дава сигнал.

Слейт се приближи към нея. С леко смръщени вежди той я наблюдаваше как нервно обува джинсите си.

— Значи си хванала нещо? Както хвана мен?

— Да! — Тя седна и започна да нахлузва ботушите си.

— Какво може да бъде? Мечка?

— Вероятно... Мога ли да взема пикала ти?

— Аз ще те закарам — отвърна Слейт, който също вече се обуваше. — Не искам да ходиш там горе сама.

Джейми, която беше вече стигнала до вратата и обличаше жилетката си, се обърна и го погледна ядосано.

— Няма нужда да бдиш над мен ден и нощ, само защото ще ти ставам жена!

— Напротив! Ще бдя и въобще възнамерявам да се занимавам много с теб. Особено нощем — подметна той усмихнат.

— Слейт, моля те, побързай! — прекъсна го тя нервно. — Трябва първо да минем през моята къща, за да видим на таблото кой от капаните е задействан!

— Готов съм! — отвърна той и бързо извади от килера пушката си и кутия патрони. После заяви непреклонно: — Няма да ми противоречиш! Никога не стрелям, ако имам някакъв друг изход, но държа да ти кажа, че онзи ден най-старата гризли в планината, онази, за която разправяше, здравата ме уплаши.

— Не се притеснявай за нея — каза Джейми, докато се качваше отпред в кабината на пикапа. — Преди около седмица я откарахме в долината северно от Принс Рупърт. Там има специален резерват за мечки гризли. Беше твърде стара и не можеше да издържи на конкуренцията на по-младите тук. Пък и все по-често идваше близо до обекта и решихме, че рано или късно някой ще се уплаши и ще я застреля. Така че я натоварихме на малкия хеликоптер, който я отнесе да дочака на спокойствие естествената си смърт.

— Казвам ти, че преди четири дни видях огромна гризли доста близо до язовира!

— Не е възможно, скъпи! Аз лично присъствах...

— Значи в твоята планина се разхожда друга голяма гризли, ясно.

— Не съм виждала следи — отвърна тя замислено. — Едва ли е възможно... да има друга гризли и да не я забележа. Ти какво точно си видял?

— Нещо страхотно голямо! Стоеше на другия бряг на реката. Именно стоеше и гледаше язовира.

— Стоеше?

— Да, на задните си крака.

— Да не е бил човек?

— Висок над два и петдесет и целият в козина?

— Значи си сигурен, че е било мечка?

— Ами какво друго... — Той изведнъж я погледна стреснато. — Да не искаш да кажеш, че е било саскуоч...

— Просто казвам, че не е възможно да е била гризли.

Слейт се взря в нея, но тя беше потънала в мисли и гледаше втренчено през прозореца. Реши, че няма смисъл да спори с нея. Но ако мечката гризли беше откарана в резервата преди седмица, тогава какво, по дяволите, беше видял със собствените си очи онзи ден над язовира?

Докато стигнат до капана, минаха близо два часа. До него водеше съвсем тесен горски път. Джейми беше готова да закрепчи от нетърпение, когато най-после стигнаха. Преди още да са спрели, тя изскочи и се втурна към капана.

Изведнъж рязко спря. Остана вцепенена, сякаш не можеше да повярва на очите си. Капанът беше напълно разрушен.

Когато чу зад гърба си стъпки, Джейми подскочи.

— Джейми, какво, за бога... — запита запъхтян Слейт. Ала когато погледът му падна върху разбитото съоръжение, той пристъпи пред нея, пое дълбоко въздух и каза с онзи тих заповеднически глас, с който преди време беше укротил кучето: — Стой на място. Не мърдай.

После пристъпи напред и погледна внимателно навътре в капана, стиснал в ръка пушката си.

— Спокойно. Каквото и да е имало вътре, е избягало.

— Господи, как е възможно? — приближи се тя.

— Защото е от дърво — каза той, като посочи единия капак, изтръгнат от пантите му. — Не са ли всички стоманени?

— Просто не можахме да качим стоманената конструкция по този път — обясни Джейми — и затова насякохме дървен материал и

го изградихме тук, на място. Обаче гредите, Слейт... Те бяха дебели като траверси!

— Този приятел обаче ги е счупил като съчки. Може пък да е някоя много голяма мечка.

— Не — отсече Джейми, докато оглеждаше внимателно. — Някоя мечка не е в състояние да разбие тези капаци.

— Да не искаш да ми кажеш, че си хванала саскуоч?

— Не зная какво искам да кажа! — извика тя и вдигна поглед към суровите склонове на планините. За пръв път в живота си изпита боязън от непристъпния им застрашителен силует. В тях имаше места, където жив човек не беше стъпвал. Какви ли тайни се криеха в техните скрити долини и пещери. Индианците бяха дълбоко убедени, че саскуоч действително съществува. Много от тях твърдяха, че са го виждали. Дори Слейт беше зърнал нещо... Което просто не можеше да е голяма гризли. — Не зная — повтори тя. — Било е нещо огромно.

— Да! Огромно и невероятно ядосано — което са две напълно достатъчни причини да се омитаме оттук, преди да е размислило да се върне — отвърна Слейт.

Изведнъж Джейми зърна нещо върху гредата малко под ръба на капана. Протегна ръка и внимателно издърпа снопче козина.

— От мечка ли е? — попита нетърпеливо Слейт.

— Не. — Тя леко го прокара между пръстите си. — Нито плътността, нито цветът... Онова същество, което си видял, какъв цвят на козината имаше?

— Сребрист — каза той и я погледна втренчено. — Виж какво, ирландчето ми, луната го огряваше. Всяка гризли...

— Не е било гризли!

— Добре! Мислех, че саскуоч трябва да са черни.

— Повечето, които са били виждани по тези места, са действително с тъмна козина, но има сведения, че са били забелязвани и по-светли — бежови, сребристи. — Тя нервно се изправи. — Слейт, по дяволите. Зная, че въобще не вярваш на това, но тук действително има нещо!

— Джейми, не желая да спорим. Просто да се махаме.

— Чакай! Първо трябва внимателно да огледам капана отвътре, после да направя снимки, да прибера филма... Господи! Фотоапарата! — Тя изтича до монтирания на едно дърво апарат и го свали с

треперещи пръсти. — Когато се задейства капанът, задейства се и апаратът. Направен е така, че прави снимки на всеки десет секунди. Има сто кадъра!

— Значи искаш да кажеш, че това нещо е правило снимки през цялото време, докато онова същество, дето е било вътре, е излизало?

— Ако имам късмет, да — пророни Джейми и се опита да извади филма. Ръцете й трепереха така силно, че не можеше да хване дори касетката. — Е, то може да е прекарало цял час в капана, преди да опита да излезе. Или пък влагата да е проникнала в апарата и да е повредила филма. Или пък самият апарат нещо да се е развалил...

— Или...

— Или пък може да съм направила научното откритие на века — промълви тя и вдигна поглед към Слейт.

Дълго след това тя внимателно претърсваше всяка педя земя наоколо, но не намери нищо повече.

По целия път обратно към нейната къща Слейт не пророни дума. Караше замислен, леко смръщен. Джейми го поглеждаше крадешком и се питаше какво става в главата му. Когато стигнаха, той се отпусна в един шезлонг. Беше толкова замислен, че даже не я чу, когато го попита иска ли закуска.

— Искаш ли да поговорим за всичко това? — попита тя и приседна на облегалката, като погали челото му.

— През цялото време се питам нещо — отвърна той и отпусна глава назад. — Ако този филм действително съдържа кадри с това, на което толкова се надяваш, тогава какво?

— Ами... В лабораторията в Сиатъл ще го обработят и после Къртис ще реши дали има нещо, което трябва да се...

— Къртис ли?

— Защо, какво има? — запремигва тя.

— Нищо — намръщи се той. — Просто си мислех, че това е твое дело. Твое и на баща ти.

— Така е. Поне донякъде — заекна Джейми. — Обаче Къртис помогна с финансирането. Пък и идеята беше негова. Без него никога нямаше да направя капаните.

— Защо?

— Най-вече заради парите... — отвърна тя неуверено.

— Ако предположим... просто теоретично, че тази сутрин в капана се е хванал саскуоч. Какво ще стане? Къртис ще изпрати експедиция да го открие? Ще публикува снимките?

— Да. Вероятно и двете.

— А какво ще стане тогава със самия саскуоч?

Златистият му кехлибарен поглед я пронизваше.

— Ами... Каквото става с всеки новооткрит животински вид...

— отвърна тя и се отпусна в отсрещния шезлонг, като се ядосваше на себе си, че започва да се оправдава. — Ще го изучаваме и...

— Как? Жив? Мъртъв? В клетка? Или на масата за дисекции?

— Слейт, струва ми се, че това не е твоя...

— Просто се питам защо е всичко това! Дали ако разчленим това същество на парчета, ще разрешим големите си проблеми. Ще спрем ли войните? Ще лекуваме ли рака?

— Всичко е възможно — отвърна тя твърде рязко. — Не можем предварително да знаем какви ще са последствията от подобно научно откритие.

— Обаче отлично знаем какви ще са последствията му относно кариерата на Къртис, нали?

— Не те разбирам — замръзна на мястото си Джейми.

— Отлично ме разбираш, ирландчето ми. Не се прави на глупава.

Джейми стисна юмруци, за да овладее гнева си. Господи, защо все трябваше да спори с нея? А и тя самата, защо се чувстваше длъжна да защитава Къртис от нападките му?

— Може да се каже, че на Къртис вече няма да му се налага да се бори, за да получи финансиране. Откритието едва ли ще попречи на издигането му. По-скоро обратното. Ще му открие нови... възможности.

— Или накратко казано — изсумтя презрително Слейт, — вече няма да живее в сянката на баща си.

— Добре — прекъсна го ядосано Джейми. — Нека просто да приемем, че когато става въпрос за Къртис Уинтроп, ти не си способен да разсъждаваш трезво. И точка по въпроса.

— А ако не го хванат?

— Ами... Предполагам ще си живее свободно.

— Имаш ли представа какъв панаир ще стане тук, ако на твоя филм действително има нещо? — наведе се напред Слейт. —

Планината ще се напълни с всевъзможни учени, истински и аматьори. След тях ще се изсипят какви ли не авантюристи, ловци, журналисти, телевизионни екипи, търсачи на чудовища, куцо и сакато. И всички откачалки, които могат да си платят билета дотук. Ще претършуват планината и ще убиват или залавят всичко живо, което намерят. Ще търсят, докато не заловят това същество или не го убият.

— Преувеличаваш — отвърна тя неуверено.

— Не преувеличавам и ти добре го знаеш — погледна я той строго. — Само че не мога да разбера защо възнамеряваш да позволиш на Къртис да те въвлече във всичко това.

— Ти нали имаше някаква среща? Защо не тръгваш?

— Ще започнат и без мен. Хайде, Джейми. Нека поговорим. Каж ми, че ще го направиш не защото си притисната до стената, а защото действително си убедена, че е правилно... Че е морално.

— До никаква стена не съм притисната!

— Все още се разкъсваш между двата лагера, нали? Ако го направиш, ще бъде, защото искаш Къртис да бъде доволен... А някъде дълбоко в себе си мислиш, че ако удовлетвориш Къртис, и майка ти най-накрая ще е доволна.

— Не ставай смешен — тросна се Джейми и тръгна към кухнята. — Хайде да оставим този глупав спор, Слейт.

— Аз изобщо не желая да споря с теб. Просто искам да ти покажа какво действително възнамеряваш да направиш.

— Аз най-добре зная какво правя!

Той впери поглед в земята и каза с глух глас:

— Джейми... След като завърших, започнах работа в една от големите тексаски нефтени компании. Веднъж случайно срещнах дъщерята на собственика. Само след шест месеца се оженихме. След медения месец баща ѝ ми предложи работа в централното управление. Аз приех... Дотогава все си бях мечтал за нещо такова, за стабилна работа, улегнал живот. Е, успях да издържа само осем месеца. — Той стисна зъби при спомена и продължи с наведени очи. — Не можах да понеса факта, че за всички бях протежето на таткото. Нито пък това, че Алисън се беше омъжила за мен не по любов, а просто за да шокира приятелите си. Бях си черноработник. Тя ме влачеше по коктейли, за да ме показва като странен екземпляр. Тигър, който Алисън си води на каишка. Всички ме гледаха като че ли бях прах под краката им. Нямах

техния произход. — Слейт тръсна глава и се усмихна. — Осем месеца прелиствах документи. После напуснах. Намерих си работа в „Монолит“. Само седмица след това Алисън заяви, че не може да живее с човек, който работи с ръцете си. — Той я погледна открито. — Искам да ти кажа, че животът, който водя, е в кръвта ми, Джейми. Иначе щях да привикна към начина на живот, който Алисън ми осигуряваше, и хич нямаше да се замисля. По същия начин е и с теб — тази планина е в кръвта ти.

— Никога не съм отричала, че обичам планината.

— Не толкова нея, а всичко, което тя олицетворява. Ти принадлежиш на дивата природа, а не на града. Време е да го разбереш. Не можеш да бъдеш едновременно такава, каквато си, и такава, каквато майка ти иска да бъдеш.

— Аз и не искам!

— Да, да! Ако наистина беше жената, която майка ти е мечтаела да станеш, щеше да завършиш литература и да преподаваш поетите от шестнайсети век на отегчени студенти. Обаче ти си друга! Завършила си зоология и биология, нали? И си се преборила да получиш стипендия, за да успееш да се върнеш тук. Живееш горе в планината, сама месеци наред, само с едно куче, което е всъщност истински вълк. Хич не се замисляш, когато се налага да метнеш раница на рамо и да отидеш нагоре в тази пустош за цяла седмица съвсем сама. Носиш джинси, пушка, ботуши и се чувстваш комфортно като брокер на Уолстрийт. Това е твоят дом, Джейми!

Джейми се обърна, но Слейт не се предаваше.

— Ти обаче не желает да го признаеш. И затова все говориш за онова преподавателско място в Сиатъл. Самозаблуждаваш се, че си дошла тук само по работа. Все не се решаваш да избереш — дали да останеш в планината и да отхвърлиш живота на майка си, или да се върнеш в града и да обърнеш гръб на баща си.

— Ами тогава — прекъсна го тя гневно, — какво доказвам с факта, че искам да се омъжа за теб? Освен че вероятно съм кръгла глупачка?

— Точно това ме плаши — отвърна той и я изгледа продължително. — Мисля, че докато сама не решиш по кой път да тръгнеш, няма да бъдеш щастлива — с мен или с някой друг.

Джейми го гледаше изумено.

— Да, Джейми, докато не намерихме онзи разбит капан, си мислех, че си се освободила от миналото. Но сега не съм толкова сигурен. Ако действително възнамеряваш да пожертваш онова... същество или каквото е там... в името на болните амбиции на Къртис Уинтроп, значи все още не си намерила себе си. — Той впи поглед в нея. — Джейми, докато не станеш цялостна личност, няма да можеш да обичаш истински.

В ушите ѝ сякаш кънтеше оглушителен тътен. Тя прошепна:

— Нима искаш да кажеш, че трябва да избирам между саскуоч... и теб?

— Ех, ако беше толкова лесно... — въздъхна Слейт и взе касетката с филма. — По целия път насам кроях планове как да го унищожа. Да го осветя и после да го навия обратно. Ти щеше да решиш, че е повреден или нещо такова. После обаче си дадох сметка, че се самозаблуждавам. Нямам право да вземам подобно решение вместо теб.

Джейми беше бледа като платно. Сърцето му се сви от жалост към нея, но той си каза, че вече няма връщане назад. Ако тя продължеше да се люшка между тези два така различни свята, никога нямаше да бъде напълно уверена, че е постъпила правилно, като се е омъжила за него. Всеки ден в мислите ѝ щяха да се прокрадват тайни съмнения, угризения, че не е осъществила мечтите на майка си, като се е омъжила за строител на язовири. Щеше да се пита какъв ли би бил животът ѝ, ако беше постъпила другояче, ако беше успяла да устои на опасния мъж, от когото цял живот се беше пазила.

Горчивината и неудовлетвореността щяха да се трупат, да растат, докато един ден тя щеше да си отиде. Както майка ѝ си бе отишла. Както неговата собствена майка си беше отишла. Както си отиде и Алисън.

Не, той нямаше да допусне това да се случи между тях. Дори с цената на риска да загуби единствената жена, която някога бе обичал, той трябваше да е напълно сигурен, че тя е убедена в правотата на решението си.

— Не мога да ти казвам какво да правиш — продължи той тихо. — Трябва да решиш сама, Джейми. Мисля, че е дошло време да избереш между планините и живота, който те очаква в Сиатъл. Или

пък можеш да решиш да не избираш... Да продължиш както досега. Както искаш. Зависи само от теб.

Очите ѝ бяха широко отворени, изпълнени с болка.

— Да... — отрониха устните ѝ и гласът ѝ секна.

— Трябва да се връщам на работа. — Той стана, целуна я леко по бузата и се взря в очите ѝ. После направи най-трудната стъпка в живота си — обърна се и излезе от къщата на Джейми, може би дори от нейния живот, без да се обърне за сбогом.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не можеше да повярва, че Слейт си е отишъл.

Само преди четири часа той се обърна и излезе. А няколко часа преди това я попита иска ли да стане негова жена. Нима е възможно за толкова кратко време съдбата да поднесе на човек безкрайна радост, а после пълно отчаяние? Джейми преглътна сълзите си.

Изведнъж тя усети, че все още държи филма в ръцете си. Господи, какво да прави пък с това?

Още от самото начало се страхуваше, че ще стане така. От мига, в който монтираха капаните, се разкъсваше от колебания. Жадуваше да открие тайната, но всъщност не желаше наистина да хванат нещо в тях. Много безсънни нощи се беше питала как ли ще реагира, ако в някой капан действително падне саскуоч. Дали ще е в състояние хладнокръвно да вдигне пушката и да изстреля стреличката с приспивателното в тялото на тайнственото същество. Или в последния момент ученият у нея ще отстъпи пред някакъв глупашки романтичен порив и тя ще реши да го пусне на свобода.

Тя въздъхна и погали Тимбър. Той щастливо примижа и сложи глава на коленете ѝ. След миг обаче рязко се обърна към вратата, излая високо и се втурна натам.

Сърцето на Джейми подскочи. Ала не беше Слейт. Покритият с кал зеленикав пикап на Сам тъкмо спираше в двора. Тимбър гореше от нетърпение да излети навън. Джейми се усмихна и го пусна да излезе. Ако питаше Тимбър, единствените двама мъже в живота ѝ, които заслужаваха някакво внимание, бяха Сам Двата лоса и Слейтър Макол. Къртис той посрещаше с недружелюбно ръмжене и винаги се втрещаваше в него с толкова студен вълчи поглед, че Къртис не издържаше и я молеше да изведе кучето навън.

Сам изскочи от кабината и едва не падна под тежестта на Тимбър, който радостно се хвърли върху него. Двата шумно се сборичкаха и Джейми неволно се разсмя. Тъкмо се канеше да извика здравей на Сам, когато от другата страна на пикала слезе жена и бавно

заобиколи. Джейми изумено гледаше как тя колебливо пристъпва през калта.

Майка ѝ се усмихна плахо, като притеснено погледна Сам и Тимбър. Джейми се сепна.

— Какво, за бога, правиш тук? — попита тя и изведнъж се разсмя. — Не, не, не исках да прозвучи така. Радвам се да те видя, мамо. Просто не те очаквах.

— Да, трябваше да се обадя — кимна майка ѝ и внимателно запристъпва през калта. — Но нали знаеш, все не мога да се оправя с това радио. А и Сам някак разбрал, че идвам със самолета и дойде да ме посрещне.

— Със самолета? — Джейми я гледаше, сякаш не вярваше на ушите си. — Какво се е случило? Да не би дядо? Или баба?

— Не! Те са добре. Просто дойдох да те видя.

Нещо обаче не беше наред. През последните осем години майка ѝ беше идвала тук само два пъти. Джейми кимна.

— Колко време ще останеш?

— Само днес — усмихна се майка ѝ. — Не се безпокой, Джеймисън. Няма да ти преча.

— Не, мамо, не това имах предвид и ти отлично го знаеш. — Тя целуна ухаещата на роза буза и добави: — Ще направя кафе.

После погледна през прозореца и видя как Сам се отдалечава с Тимбър, метнал въдица на рамо. Е, щом Сам се омита, значи ми се готви нещо сериозно, каза си Джейми. Загледа се в майка си. Тя обикаляше бавно стаята. Спря пред камината и дълго остана заглеждана в рамкираните фотографии, окачени над нея.

— Мислех, че баща ти отдавна е изхвърлил тези снимки — отрони тихо тя.

— Той беше непоправим романтик.

— Като теб, в известен смисъл — въздъхна майка ѝ и я погледна внимателно. — Джейми, дойдох да си поговорим.

Джейми преглътна и неволно опита да приглади косата си. Погледна с притеснение мръсните си джинси и изцапаната си работна риза. След снощния дъжд и след сутрешното ровене около разбития капан сигурно изглеждаше ужасно. Докато майка ѝ сякаш току-що беше излязла от салона — с идеално подредена коса, безупречен грим, елегантен бежов костюм.

— Ами тогава давай направо — каза тихо Джейми.

— Право на въпроса — усмихна се майка ѝ, — също като баща ти. Той ненавиждаше празното бръщолевене... Ами... Преди няколко дни при мен беше Къртис.

— Къртис ли? — подскочи Джейми.

— Да... Той се тревожи за теб.

— О, така ли! Тревожи се, че няма да продам планината, за да финансирам изследванията му.

— Хм, всъщност той наистина спомена... че може би няма да я продадеш — съгласи се притеснено майка ѝ.

— И те изпрати да ме вразумиш?

— Джейми! — Гласът ѝ прозвуча оскърбено. — Няма нищо такова. Той действително се тревожи. Каза, че някакъв мъж...

— И какво каза Къртис за този мъж?

— Че според него е... ами, малко бил грубоват. Работи на строежа на язовира, така ли?

— Казва се Слейт Макол, мамо. И не работи на строежа. Той е ръководител на проекта... На трийсет и седем е, разведен е. И наистина е може би малко грубоват.

Майка ѝ премигна. Явно не очакваше подобна реакция.

— Вие двамата с господин Макол... имате ли връзка?

Джейми потисна желанието си да ѝ обясни колко действително интимна е връзката им. Само отвърна тихо:

— Да, и то много сериозна. По-сериозна, отколкото на Къртис би му се искало. Но това не е работа на Къртис.

— Нито пък моя, предполагам. — В очите на майка ѝ проблесна тревога. — Джейми, не искам да страдаш.

— Няма да страдам, мамо — отвърна Джейми и се обърна към прозореца. И няма да мога да обичам, докато не стана цялостна личност, продължи тя наум.

— Аз... хм, ти нали няма да направиш някоя глупост?

— Глупост? — възкликна Джейми и си каза: „Да, само ще се омъжа за един особено опасен мъж. Ако още ме иска“.

— Не за друго... Просто според Къртис той ти влияе. И те разубеждава за планината...

— Мамо! Слейт изобщо не знае, че възнамерявам да продавам тази планина. А дори да знаеше, никога не би се опитал да ми наложи

мнението си. Всъщност именно Къртис се опитва да ми влияе — отвърна тя и се отпусна в креслото на баща си.

Майка ѝ я погледна изненадано.

— Мислех, че го обичаш. Че ще се омъжиш за него.

— Никога не съм обичала Къртис. Само си въобразявах.

— Той е приятен човек. Сериозен.

— И безопасен — кимна Джейми, сякаш да допълни думите на майка си. — Мамо, Къртис е абсолютен досадник.

— Джейми! Той е... Той е...

— Досадник. Скучен.

В очите на майка ѝ блесна закачливо пламъче. Изведнъж и двете избухнаха в смях.

— И съвсем безопасен, да.

— Защо си се омъжила за татко? — неволно попита Джейми.

— Бях луда по него — отвърна майка ѝ след кратко колебание. — Беше най-невероятният мъж, когото бях срещала. Всъщност се омъжих за него, защото мечтаех за приключения. Бях едва на осемнайсет. А после установих, че изобщо не искам приключения. Така мразех пътуванията, лагерите, дивата пустош... Липсваше ми градът, домът на родителите ми. Вината беше изцяло моя. Може би ако бях с по-силен характер, щях да успея да обикна този живот. Но аз не успях. Силите ми стигнаха само да избягам от него.

— А защо... — Джейми млъкна.

— Защо не се разведохме ли?

— Цели седемнайсет години не живеехте заедно. Но продължавахте да сте съпрузи. Така и никога не можах да разбера защо.

— Аз обичах баща ти, затова — въздъхна майка ѝ. — И двамата се обичахме. Просто не можехме да живеем заедно. Пък и трябваше да мислим за теб. И без това те разкъсвахме помежду си... О, господи, зная, че не мога да ти дам отговорите, които търсиш. Просто с баща ти така и не се научихме да живеем заедно. Цели двацет години всеки обвиняваше другия за собствените си грешки.

Джейми се опита да каже нещо, но гласът ѝ секна. Чувстваше се обърквана, неспособна да разбере.

— В последно време толкова често се питам дали не трябва да се примиря — погледна я майка ѝ изпитателно. — Ти си изцяло дъщеря

на баща си. Когато те гледам, сякаш виждам него — и очите, и устните, и упоритата извивка на брадичката. И същата вътрешна сила... Толкова се страхувам да не те изгубя. — В гласа ѝ прозвуча отчаяние. — С всяка година заприличваш все повече на него. Все повече се отдалечаваш от мен. И не мога да те достигна.

— Ти да ме достигнеш! — възкликна Джейми. — Именно ти беше тази, която се отдалечаваше все повече. Всяка пролет, когато трябваше да тръгна за планината, ти ставаше студена, гневна, презрителна. Когато се качвах на самолета, винаги имах чувството, че вече не ме искаш!

— Аз? Да не те искам? — Майка ѝ я погледна смаяно. — Господи, Джейми, та ти си моят живот! Правех го от ужас, че този път няма да се върнеш. Знаех, че баща ти никога няма да те задържи, ако ти самата не го искаш. Но с всяка година, която прекарваше тук в планината, изкушението ставаше все по-силно. Страхувах се, че един ден няма да можеш да му устоиш и ще останеш тук горе. Всяка пролет, когато дойдеше време да тръгваш, ме обземаше непоносимо отчаяние. А съм изглеждала студена само защото всеки път полагах върховни усилия да не се разплача, докато те качвах на самолета!

Джейми слушаше майка си изумена. Винаги беше мислила, че я познава напълно, а сега нейните думите ѝ се струваха като откровение.

— Все си мислех, че само веднъж да започнеш следването, и всичко ще се оправи — продължи майка ѝ по-спокойно. — Надявах се, че ще срещнеш някое добро момче и ще си заживееш спокойно. Когато ми каза, че си записала зоология, плаках цяла нощ. Бях се надявала, че ще забравиш проклетите мечки, но естествено сгреших. — Тя се засмя тъжно. — После започнах да си внушавам, че ще приемеш преподавателско място. Първия път, когато доведе Къртис у дома, си казах, че може пък наистина да се получи. Престанах да се противя на идването ти при баща ти, защото мислех, че накрая все пак ще се омъжиш, ще станеш преподавателка и ще си устроиш живота.

— И точно тогава получих стипендията за изследването на стреса при мечките!

— Да! — простена майка ѝ. — Само да ми беше паднал Къртис, щях да го убия! Колкото повече време прекарваше тук, толкова по-трудно ти беше да се връщаш в града. Всяка есен си идваше щастлива, загоряла, укрепнала, а после от ден на ден ставаше раздражителна,

нетърпелива, бледа. Опитвах се да обясня на Къртис, че ако не внимава, ще те загуби, но той все се бореше да продължи стипендията ти.

Джейми се усмихна. Къртис. Той никога не се беше вълнувал от това дали ще я загуби, или не. Интересуваха го само капаните и изследванията на баща ѝ.

— И когато той дойде да ми каже, че явно се срещаш с друг мъж, ме обзе опасение, че този път си се изтръгнала от всичко, което те свързва с миналото. И че никога повече няма да те видя.

— Мамо! — Джейми се вгледа в нея така, сякаш я виждаше за пръв път. — Аз те обичам. Как е възможно да си помислиш, че ще изчезна и никога вече няма да ме видиш?

Майка ѝ се разсмя през сълзи.

— Даваш ли си сметка, че това е първият път, когато ми го казваш?

— Че те обичам ли? Но ти си ми майка...

— Да! Но и аз самата не си спомням някога да съм ти казвала колко много те обичам! — Тя се усмихна и протегна ръка към косата на дъщеря си. — Толкова си красива! Странно. Все си те представям като онова малко червенокосо момиченце, цялото в лунички. И после просто не мога да повярвам, че тази красива млада жена си наистина ти.

Джейми пристъпи напред и преди да осъзнае какво прави, се озова в прегръдките на майка си.

— Обичам те — прошепна тя. — Невинаги те разбирам, но винаги съм те обичала.

— Господи! Та именно ти си тази, която е трудно да бъде разбрана — избърса очите си майка ѝ. — Не съм в състояние да проумея как е възможно една красива млада жена да прекарва дните си сред мечки. Същата си като баща си!

— Знаеш ли, че сега за първи път произнасяш тези думи, без да звучат като присъда?

— Сигурно си права...

— И няма да продам планината! — Гласът ѝ прозвуча толкова остро, че майка ѝ махна с ръка.

— Господи, Джейми, изобщо не ме интересува дали ще я продадеш, или не. Тя ти е от баща ти. Не съм дошла тук по поръчение

на Къртис. Просто се тревожех, че... Хм, че ще те загубя заради някакъв мъж, когото дори не съм срещала. — Тя изгледа изпитателно дъщеря си. — Обичаш ли го?

Джейми премигна. После леко се усмихна.

— Да. Обичам го до полуда.

— А той — поклати глава майка й, — той ще те влечи ли със себе си по обектите? Както баща ти мен?

— Вероятно — отвърна Джейми, сама изненадана колко твърдо прозвуча гласът й. — Но аз ще се омъжа за него, мамо. Да, той е всичко това, от което ме предупреждаваше да се пазя. Упорит, своенравен, толкова убеден в собствената си правота, че понякога ме изкарва от кожата. Зная, че това е за теб голямо разочарование. Зная, че би искала да зарежа мечките. Да започна да се обличам като истинска дама, с рокли, високи обувки. Аз обаче ще се омъжа за него. Надявам се да ме разбереш.

— Толкова се надявах, че Къртис преувеличава — въздъхна майка й. Вдигна ръце, после безпомощно ги отпусна. — Ще ми пишеш ли от време на време?

— Мамо! — разсмя се Джейми и я прегърна буйно. — Разбира се, че ще ти пиша! Освен това днес съществуват такива неща като телефони и самолети!

— Ще видя ли някога внуците си?

— Обещавам ти, ще виждаш твърде често внуците си!

— Скъпа моя! — усмихна се майка й храбро. — Щом си щастлива, ще се успокоявам с мисълта, че не съм изгубила дъщеря си. Може би дори съм спечелила син. Който, за разлика от горкия Къртис, вероятно ще е в състояние да смени маслото на колата ми, без да се изцапа от глава до пети. Кой знае. Някой ден може би дори ще му простя, че се е влюбил в красивата ми дъщеря...

— Виж какво, успокой се с мисълта, че той не обича мечките почти колкото теб.

— Не зная. Може пък да е за добро. Къртис действително ме разтревожи. Както ми го описа, реших, че си се обвързала с някой наистина опасен мъж.

Има дни, мислеше си Слейт, когато слезе от пикала и бавно се отпрати към фургона, в които просто не си заслужава да ставаш от леглото. Не че ако останеше в леглото, щеше да се чувства по-добре. След като беше оставил Джейми да му се изплъзне.

Господи, колко ми липсва, простена той. От последната им среща бяха минали два непоносимо дълги дни, през които бавно беше започнал да осъзнава какво всъщност е сторил. Не трябваше да я притиска така до стената. Толкова грубо. Човек би си казал, че мъж като него, който е прекарал близо петнайсет години в строене на язовири, би трябвало да знае, че много рядко може да постигне това, което иска, само с груба сила. Когато овладяваш река, никога не тръгваш право срещу течението, иначе язовирът ти ще бъде пометен при първите проливни дъждове. Нужни са усет, внимание, планиране на всяка стъпка. Трябва да умееш да използваш силата на реката, вместо да ѝ се противопоставяш. Години наред той играеше тази игра, която беше като шах в три измерения и на много нива. И беше дяволски добър в нея. Ала това, в което явно не го биваше, бяха жените.

Той отвори вратата и уморено изкачи двете стъпала. След цял ден под предпазната каска косата му беше влажна и той прокара пръсти през нея. Единственото, от което имаше нужда, беше горещ душ, студена бира и дванайсет часа безпаметен сън. Макар че ако тази нощ беше същата като предишната, вероятно ще крачи нервно из стаята до пет сутринта. На два пъти тръгваше към пикала, за да го запали и да отиде при нея. Но всеки път нещо го спираше — гордост, инат, неудобство, кой знае какво. Дали тази нощ ще устои?

Вътре беше доста хладно. Той хвърли каската върху кухненския плот и веднага отвори хладилника за бутилка бира. Тъкмо посягаше за отварачката, когато съзря цветята. Камбанки. Огромен букет, натопен във висока бяла ваза.

— Сега какво — измърмори той с притаен дъх, като очакваше отнякъде да изскочи приятелят му Дейв и да се изкиска в лицето му. Вероятно шегата обикаля вече целия лагер.

Той отвори бутилката и отпи голяма глътка от ледената течност. Умората веднага се отдръпна. Свали ботушите си и бавно мина през малката трапезария към дневната.

Джейми седеше на дивана и внимателно лакираше ноктите на краката си. Вдигна поглед, усмихна му се и после отново се зае със задачата, съсредоточена и вгълбена.

— Макол, трябва да заключваш. Могат да ти се изтърсят неочаквани гости.

— Нима? — отрони Слейт, вперил поглед в нея, и се запита дали пък не сънува.

Тя свърши последния пръст, затвори внимателно шишенцето и протегна напред босия си крак, сякаш се възхищаваше на делото си. Кимна одобрително и заяви:

— Знаеш ли, ужасно мразя, когато се оказваш прав.

— Така ли? — Той пристъпи към нея внимателно, сякаш се страхуваше тя да не се стопи във въздуха.

— Да-а. — Тя сложи крака върху масичката и се облегна назад. — Беше прав за мен и майка ми. Беше прав, че ми е несравнимо по-приятно да се занимавам с изследвания сред природата, отколкото да преподавам. Беше напълно прав и за отношенията между мен и Къртис. И на всичкото отгоре си прав за това. — Тя вдигна касетката с филма. — Обикновено не си давам труда да изяснявам нещата, Макол. Но в случая с теб вероятно трябва да направя изключение.

— Така ли? — повтори той, все още смаян.

— Когато онзи ден си тръгна, бях бясна. Мислех, че ме принуждаваш да избирам между теб и всичко, което обичам... Точно както майка ми ме беше предупреждавала, че ще се случи, ако се обвържа с мъж като теб. После обаче започнах да премислям отново всичко. И осъзнах, че ти... Че любовта ми към теб... няма нищо общо с всичко останало. Че конфликтът е изцяло между мен и куп други неща, които влача от дълго време след себе си. — Тя замислено погледна филма, който държеше. — Като че ли именно това ми отвори очите. Защото когато реших какво да правя с него, веднага проумях как трябва да постъпя и с всичко останало.

— Аз обаче нищо не проумявам — усмихна се той и неспокойно прокара пръсти през влажната си коса. — Какво направи с филма?

— Нищо — отвърна тя тържествено. — Все още. — След което, преди той да успее да стигне до нея, издърпа лентата от касетата.

— Джейми! — Слейт се опита да я хване, ала беше късно. С изумление погледна дългата лента, която висеше от ръката ѝ. — Но...

Ти дори не знаеш какво е било заснето?

— Да, не зная — отвърна тя спокойно и хвърли осветения филм на масичката. — Може да не е имало нищо, може и да е било... Както и да е. Не искам да зная, защото не желая да нося отговорността, която ще трябва да поема, след като узная. Вчера цял ден се чудих какво да правя с филма. Повтарях си, че съм учен, че нося известна отговорност към Къртис. А късно следобед излязох и се разходих до реката. Спомних си баща ми. Спомних си колко много обичаше той тази долина. Когато бях малка, той все ми разказваше приказки. Бяха пълни с дракони, еднорози, елфи и какви ли не тайнствени същества. Когато го питах дали наистина съществуват, той все ми отговаряше, че ако вярваш в тях, те наистина съществуват. — Тя се усмихна и погледна Слейт право в очите. — По същия начин си представям и саскуоч. Магията сякаш е в това да мечтаеш за него, а не в това да разбереш дали наистина съществува.

Слейт я погледна и тръсна глава удивено.

— Не зная дали бих имал смелостта да направя подобно нещо.

— Не се искаше никаква смелост. Всъщност смелост ми беше нужна, за да дойда тук и да призная, че не съм била права.

Слейт седна до нея, прегърна я и я целуна.

— Ирландчето ми! Само ако можеш да си представиш колко ми липсваше. Без теб дните не струват пукната пара.

— Изглеждаш уморен — погали тя бузата му.

— Миналата нощ не можах да спя. — Той взе ръката и нежно целуна дланта ѝ. — Значи ли това, че оставаш?

— Искаш ли да остана? — попита тя колебливо.

Тогава той я целуна истински, така, както всеки мъж целува жената, за която възнамерява да се ожени. Когато тя въздъхна и се отпусна в обятията му, той разбра, че всичко ще бъде наред. След малко се отдръпна от нея с видимо нежелание.

— Трябва да се избърсна.

— Е, наистина си малко грубоват — прошепна тя. — Но това го знаех и преди да дойда. И те обичам всякакъв.

— Освен това трябва да взема душ. Целият съм в прах и пот. Сигурно мириша на бензин и машини.

— Уханието е невероятно възбуждащо. Нима не знаеш, че хората, които правят мъжка козметика, хвърлят милиони, за да

постигнат точно този нюанс...

— Ако сега вляза в банята, ще бъдеш ли тук, когато се върна?

— Ами мога да дойда с теб.

Слейт усети, че тялото му се напряга.

— Да... — Той усмихнат стана и я изправи до себе си. Очите й сякаш танцуваха. Слейт усети, че целият потъва в тях и си каза: „Господи, ако сънувам, нека никога да не се събудя“.

— Казах на майка ми всичко за теб.

— Всичко ли? — присви очи той.

— Е, може би пък не съвсем всичко — засмя се тя. — Но достатъчно. Според нея си опасен мъж.

— А ти какво мислиш?

— Ами... Аз също мисля, че си опасен мъж. Но освен това стигнах до извода, че единствено от такъв мъж имам нужда.

— Опасните същества могат да бъдат опитомявани — отрони той и устните му потърсиха нейните.

След малко тя леко отдръпна влажните си горещи устни от неговите и поклати глава.

— Има неща... като драконите... и саскуоч, и любовта... които никога не бива да се анализират и затварят в клетка. И някои диви зверове, които никога не бива да се опитомяват.

— Значи така, наричаш бъдещия си съпруг див звяр?

— Само в най-прекрасния смисъл.

Слейт се ухили широко и без всякакво предупреждение я грабна и я метна през рамото си. Джейми извика изненадано, после сграбчи ризата на гърба му и се разсмя неудържимо, когато той я понесе към спалнята.

— Слейт! Какво правиш!

— Отвличам те в бърлогата си. Където цяла нощ ще правя с теб невероятни неща. — Той я пусна да стъпи на пода, широко усмихнат.

— Наистина ли? — усмихна се блажено Джейми и обви ръце около врата му. — Тогава защо сме спрели тук?

— Трябва да взема душ. Дори зверовете имат сърца... Ако не се избърсна, утре сутринта няма да искаш да ме погледнеш.

— А какво стана с онези невероятни неща, които ми обеща?

— Ела с мен под душа — промълви Слейт и бавно я поведе към банята — и ще видиш началото...

— Ще има ли място?

— Просто ела.

Тя пристъпи.

Място наистина имаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.